

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT
CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul V

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1900

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1 La St. Privat	Ioan 5,39	Ce face Cuvântul lui Dumnezeu în viața practică
Nr. 2 Înfierare în conștiință	1 Timotei 4,1-2	Despre conștiința împietrită a ispititorilor și a nerușinării păcatului în timpul prezent
Nr. 3 Răufăcătorul iertat	2 Corinteni 7,10	Despre căința adevărată, care-l conduce pe păcătos la fericire și pace.
Nr. 4 Războiul de treizeci de ani	Eclesiastul 3,1-8	Acum este vremea pentru tine să te întorci la Dumnezeu
Nr. 5 Raymund, apostolul sarazinilor	Ioan 3,16	Cum trebuie un creștin să-I mulțumească Mântuitorului său
Nr. 6 Minciuni mari, mici, de nevoie, în afaceri și de alt fel	Proverbe 19.5	Dacă se poate răzbi prin viață fără minciună
Nr. 7 Înainte!	Luca 9,62	Creștinii să nu privească înapoi la lume. ci înainte, la Domnul.
Nr. 8 Vinovat!	Psalmul 32,1.2	Cine-și vede vina în lumina lui Dumnezeu, nu găsește odihnă până nu mărturisește
Nr. 9 În bateria 3â21b, în fața Strasbourg-ului	Ioan 17,3	Cu câtă răbdare se ostenește Domnul. ca să conducă un păcătos la pace
Nr. 10 O mare putere necunoscută	Iacov 5,16-18	Despre rugăciunea credinței
Nr. 11 Învingători care se întorc acasă	1 Petru 2,5	Minunatele căi ale lui Dumnezeu
Nr. 12 Cristofor Columb	Evrei 11,1	Deosebirea dintre credința rațiunii și credința inimii
Nr. 13 Îngerii lui Dumnezeu (Crăciun)	Luca 2,13	Despre realitatea îngerilor și despre slujba lor
Nr. 14 Un secol scurs	Psalmul 90,3-4	Ce are valoare în ceasul morții?
Nr. 15 Pot – nu pot. Vreau - nu vreau.	Filipeni 4,13	Planurile omului neîntors la Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu în cei credincioși

Nr. 16	Otrăvit	Geneza 3,6	Cum otrava păcatului este așa de invizibilă și totuși cauzează moartea.
Nr. 17	De ce Îl insultați pe Tatăl meu?	Exod 20,7	Despre luarea în deșert a Numelui lui Dumnezeu.
Nr. 18	Marea foamete	Geneza 41,56-57	Despre sufletele flămânde și despre grânarele lui Dumnezeu.
Nr. 19	Lingura curată	Luca 16,15	Nu virtuțile omului îl fac plăcut înaintea lui Dumnezeu, ci sângele lui Isus.
Nr. 20	Sub pavilionul patriei	Evrei 13,14	Creștinii adevărați trebuie să semene cu o corabie care este în drum spre acasă.
Nr. 21	Friedrich Barbarossa în fața Orașului Milano în anul 1162	Ezechiel 33,11	Drumul spre har duce numai prin pocăință.
Nr. 22	Prins – condamnat – executat	Romani 13,12	Nimeni să nu amâne când înțelege glasul Domnului, care vrea să rupă lanțurile păcatului.
Nr. 23	Cea mai mare casă din lume	Evrei 1,1-3	Ce este inima omului pentru Dumnezeu și inima lui Dumnezeu pentru om
Nr. 24	Brațe veșnice	Deuteronom 33,27	Cunoști în necazul vieții adăpostul la Dumnezeul veșnic?
Nr. 25	Procesul câștigat	1 Petru 1,3-5	Ce înseamnă să-L ai pe Isus ca avocat, când satan vrea să ne conteste moștenirea veșnică.
Nr. 26	Maree de furtună	Marcu 11,22-23	Despre Cuvântul lui Dumnezeu neclintit, infailibil, credincios.
Nr. 27	Cărbuni aprinși	Romani 12,19-20	I-ai iertat pe vrăjmașii tăi cu adevărat?
Nr. 28	Tirul, cetatea de pe insulă	Ezechiel 26,14	Profețiile Bibliei se împlinesc textual.
Nr. 29	Cea mai mare faptă a lumii. (Vinerea mare)	Filipeni 2,8	Isus pe cruce
Nr. 30	Dat pradă morții, chemat la viață	Ioan 11,25-26	Ai înviat împreună cu Hristos?
Nr. 31	Cu 30 de pfenigi	Psalmul 119,111	Despre valoarea Cuvântului lui Dumnezeu

Nr. 32	Rugăciunile mamei	Romani 13,13-14	Despre rugăciunile de credință ale mamelor devotate.
Nr. 33	La bazinul de înot al armatei din Koeln	Ioan 6,37	Cum harul a apucat și a biruit un păcătos pe căi minunate.
Nr. 34	Prieten și vrăjmaș	Iosua 5,13	Prieteni adevărați și falși.
Nr. 35	Un om pierdut	Iosua 1,9	Când ești cu adevărat pierdut?
Nr. 36	Lemn de construcție sau lemn de foc?	Eclesiastul 11,3	Despre adevărata valoare a vieții scurse a unui om.
Nr. 37	Ceata celor aleși (Rusalii)	Judecători 6,14	Cum devii un luptător al lui Dumnezeu.
Nr. 38	Up ewig ungedeelt!	Isaia 54,10	Despre legământul indestructibil al dragostei și credincioșiei veșnice dintre Isus și păcătosul mântuit.
Nr. 39	Marea cale ferată	Isaia 38.10	Despre siguranța mântuirii
Nr. 40	Câți ani voi trăi?	Psalmul 95,7-8	Valoarea zilei de azi
Nr. 41	Dincolo de munți	Apocalipsa 20,11și 12	O privire în veșnicie
Nr. 42	În ce ai încredere?	Psalmul 33,16-22	Îl ai pe Dumnezeu de partea ta?
Nr. 43	Aproape mântuit	Faptele Apostolilor 26,28	Numai cine vine ca un pierdut, hotărât să rupă cu lumea și păcatul, poate să fie mântuit cu adevărat.
Nr. 44	Intrați fără să bateți la ușă	Matei 7,7-8	Poarta cerului este deschisă fără condiții pentru oricine care caută mântuire și iertare
Nr. 45	Nerecunoscutul deget al lui Dumnezeu	Psalmul 50,22-23	Dumnezeu vorbește prin evenimentele vieții, pentru a-i chema pe păcătoși la pocăință.
Nr. 46	Abandonat prea Devreme	Ezechiel 34,4	Dragostea lui Dumnezeu nu-l abandonează repede pe păcătosul împotrivor; nici noi să n-o facem.
Nr. 47	Înăuntru sau afară?	Apocalipsa 22,14 și 15	Despre cei care în slava lui Dumnezeu sunt înăuntru și despre cei care vor fi veșnic afară.
Nr. 48	Este aceasta ceva	Psalmul 119,5	Despre oamenii cei mulți pentru care nu

	serios pentru tine?		este ceva serios să fie mântuiți.
Nr. 49	Cântări sonore și cântări tăcute	Psalmul 28,7	Învață să înțelege cântările pe care le cântă creația lui Dumnezeu.
Nr. 50	Aceasta îmi este de ajuns	Ioan 3,14-15	Un cuvânt din Biblie ajunge pentru a face pe un om să găsească pentru totdeauna pacea lui Dumnezeu.
Nr. 51	Sărmana mea fiică!	Ioan 8,11	Despre sclavia și despre blestemul imoralității
Nr. 52	Inapt permanent din cauza miopiei mari	Ioan 10,9	Cum Domnul, cu o dragoste neobosită, conduce pe un om prin ușa deschisă pentru a primi har.
Nr. 53	Beijing	Luca 11,21-22	Isus vrea să devină biruitor nu numai în China, ci, înainte de toate, în inima ta.

Nr. 1 LA ST. PRIVAT

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5,39)

Soarele scăpăta în 18 august 1870; vârful St. Privat încă își mai scuipa ploaia de plumbi pe panta care suia întins spre satul St. Marie aux Chenes. Acolo pe culme s-au stabilit tranșeele foarte ocupate și împrejmirile câmpului cu zidărie până la genunchi; din norii scunzi de fum alb se vedeau ici și acolo răsărind rândul de capete al francezilor; dar jos, de ambele părți ale drumului, câmpul de bătaie era acoperit cu morții și răniții gărzii prusace, ale cărei linii de foc foarte rărite rezistau cu înverșunare. Ochii lor erau îndreptați spre culme, unde satul St. Privat, construit cochet ca un oraș, înconjurat aproape peste tot cu ziduri, era situat ca o cetate naturală pe vârful dominant. Lozinca era: **Înainte!** Acoperirea era inexistentă, dacă nu voiai s-o cauți în spatele camarazilor morți și răniți. Speranța victoriei nu se vedea; dar toți cei care mai trăiau și respirau în linia de foc, știau că trebuiau să păstreze pământul atât de scump plătit. Ținta era în fața lor - și a fost atinsă prin harul lui Dumnezeu.

Cam pe la ora șapte și jumătate seara, în soarele care tocmai apunea, saxonii din nord și din nord-vest, gărzile prusace din vest și din sud s-au aruncat asupra satului care ardea. Peste tot tobele și trâmbițele chemau la asalt. Ofițerii care alergau înainte și steagurile care fâlfâiau, dintre care unele își schimbaseră deja de cinci ori purtătorii, arătau drumul; astfel că la lăsarea întunericului St. Privat a fost cucerit. La împrejmuirea cât și în interiorul satului, s-a frânt în luptă de stradă, cu belșug de victime, ultima rezistență franceză.

În timp ce victoria pe acest câmp de luptă a fost realizată astfel, la poalele înălțimii zăcea un tânăr ofițer al gărzii, împușcat în piept. Sângele țâșnea din două răni, una în piept și una în spate. Nu exista pansament suficient. Încă un suspin scurt, o rugăciune scurtă, un gând acasă – și s-a făcut noapte în jurul lui. Părea că era sfârșitul. Totuși, Dumnezeu a hotărât altfel; acest ofițer tânăr mai trăiește și astăzi, acum este un om mai în vârstă. Cele povestite aici sunt după cuvintele lui. A lăsat în urma lui o viață zbuciumată, i s-a dat multă binecuvântare de la Dumnezeu în inimă și în casă, multă bucurie, multă onoare, multă dragoste. Știe că sfârșitul drumului său va fi fericit, fie el pe un câmp de luptă însângerat, dacă Domnul va face așa, fie el în mijlocul alor săi,

pe un pat liniști. Dar înainte să moară, vrea să le mărturisească bucuros camarazilor lui, că Noul Testament pe care mama lui i l-a dat cu el la plecarea din casa părintească, l-a ajutat să treacă prin cele mai grele ceasuri ale vieții. L-a avut cu el în spitalul din St. Marie aux Chenes, unde a fost dus cel grav rănit de pe câmpul de luptă. Apoi l-a însoțit în toate numeroasele garnizoane în care a fost mutat mai târziu. Acum, de curând, i l-a predat fiului său mai mare, care a plecat din casa părintească și a intrat în viață, cu rugăciunea ca Domnul să binecuvânteze această carte la fiul său în egală măsură ca la el.

De aceea, camarade, tu, cel care citești aceasta și care nu ai nici Biblia și nici Noul Testament, **cumpără-ți Cuvântul lui Dumnezeu!** Ce-i drept, momentan nu vei înțelege totul; dar crede cuvântul empiric al acestui martor credincios, că Dumnezeu îți va da pas cu pas înțelegere, astăzi și mâine, atât cât ai nevoie, dacă Îl rogi ca un copil lucrul acesta. Niciodată n-o să termini de învățat din Cuvântul lui Dumnezeu, întotdeauna vei avea nevoie să-L rogi pe Dumnezeu să ți-l descifreze prin Duhul lui cel Sfânt. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.” (Iacov 1,5-7.) Cu cât citești și cunoști mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai minunat, mai măreț, mai mângâietor, mai adânc va deveni pentru tine, o fântână inepuizabilă de mângâiere, lumină, putere și înțelepciune. Cine îl cunoaște bine, nu se va rușina niciodată să spună cinstit, că nu înțelege acest sau acel citat. Dar la capătul drumului său va mărturisi bucuros, că în această Carte a cărților a găsit tot ce a avut nevoie pentru a merge pe calea vieții, pe calea păcii și a binecuvântării. Și acel ofițer tânăr L-a găsit în această carte pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe Mântuitorul său, pe cel mai credincios prieten al lui, dragostea lui Dumnezeu în persoană.

Din rănilor Celui răstignit curge iertare pentru toată vina. Păcătosul împăcat găsește aici inima Tatălui său din cer, care l-a iubit din veșnicie. El află că veșnicul Dumnezeu nu-l va întâmpina ca Judecător, ci ca Tată, că mâna Tatălui îl binecuvântează și îl poartă – da, toate acestea le găsește inima însetată a omului înscrise în Cuvântul lui Dumnezeu; **credința apucă aceasta și devine bogată în Dumnezeu.** Nu există nici o situație în viața omenească, în care Cuvântul lui Dumnezeu să nu fie un îndrumător desăvârșit spre mântuire și salvare; chiar și când un om este la capătul disperării și privește deznădăjduit pușca cu gânduri sinucigașe, chiar și atunci, ba tocmai atunci găsește în Biblie mângâiere, cale și salvare.

Dacă trăiești în păcat și rușine și nu te poți smulge din ele, dacă ai vrut deja lucrul acesta, dar lanțurile păcatului sunt prea tari și nu le poți rupe, ia Biblia, crede Cuvântul lui Dumnezeu; aici găsești putere și biruință. Căci: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” (1 Ioan 3,8.) „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8,44.) „Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6,16.) În Biblie Îl găsești pe Isus, care prin credință îți dă o viață nouă, liberă de puterea lui Satan, ca de acum înainte Isus să devină singurul tău Stăpân, care te-a răscumpărat cu propriul Lui sânge.

Dacă îndatoririle și relațiile pământești te vor apăsa și totul ți se va părea greu și dur, - întreabă Cuvântul lui Dumnezeu; aici înveți să-ți pui povara pe Acela care a spus: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11,28-30.)

Tu treci prin viața aceasta ca peste un câmp de luptă. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, o numesc „**lupta pentru existență**”. Ei aleargă, se aruncă în necunoscut, văd în dreapta și în stânga lor pe mulți căzând; dar ei speră să mai rămână o vreme scurtă, să mai savureze puțin

viața, să mai vadă împlinită dorința aceasta și aceea – dar ce va fi atunci când soarele vieții lor va scăpăta, - la aceasta nu vor să se gândească.

Unul se străduiește să găsească cât mai multă cinste și apreciere; el se convinge că el caută numai ce este cel mai bine pentru patrie, și totuși egoismul este cel ce se simte amarnic îndurerat, când le revine altora ceea ce el își dorește așa de fierbinte. Alții caută mai mulți bani și proprietăți; ei spun și cred că doar le vor numai pentru copii – dar dacă se pierd, devine evident că egoismul le dorește pentru sine; deci, de aceea și „eu-l” este dezamăgit și frânt, dacă eșuează. Omul firesc caută tocmai ceea ce este pământesc; el își are aici pe pământ patria și eu-l; oricât de frumos ar masca lucrul acesta, el rămâne punctul central al inimii lui. Dar Cuvântul lui Dumnezeu îți arată un alt punct central, unul mai bun: **Isus!** Atunci răsare un soare nou peste viața noastră. Isus este adevăratul Soare, a Cărui rază ajunge la noi, dacă ne plecăm cu smerenie sub Cuvântul Lui. Acest Soare nu apune în ziua suferinței și a necazului, nu apune în boală și dureri, nici în ceasul morții, nici în veșnicie.

Cercetați Scripturile!

Nr. 2 ÎNFIERARE ÎN CONȘTIINȚĂ

„Dar Duhul spune lămurit, că în vremile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor.” (1 Timotei 4,1-2)

Există un tablou impresionant: o statură satanică puternică duce pe umăr o fată drăgălașă, înfloritoare, în jos, într-o prăpastie întunecoasă. Brațul lui tare a înconjurat-o strâns, fața lui rece, demonică arată că este hotărât s-o sacrifice poftei lui. Ea era luată din tot ce era în viață luminos și vesel, și dusă în întuneric, în jos, unde nu mai licărește nici o nădejde. Cine nu simte în acest caz că trebuie să se gândească la tații și la mamele ai căror fii plin de speranțe sunt ademeniți și distruși! Fiice drăgălașe și înfloritoare atrase în viciu, au devenit durerea părinților lor.

Acum câteva săptămâni am citit despre un soldat tânăr, care a venit nepătat din casa părintească, în regiment. El s-a împotrivit timp îndelungat glasurilor camarazilor lui ușuratici. În cele din urmă au reușit să-l îmbete în cârciumă, iar apoi să-l ducă acolo unde a învățat să cunoască adâncurile viciului. Iar aceia, camarazii lui, n-au făcut pentru prima dată ceea ce i-au făcut lui; nu, ei au acționat după un plan premeditat, ei aveau o expresie deosebită pentru modul lor de a se purta; ei spuneau: „L-am făcut să fie rău!”

De aceasta este capabil omul care este silit prin lanțurile lui satan să facă răul: el se laudă cu lucrul cel mai rău pe care-l poate face. Un soldat se lăuda odată că a sedus multe fete, că nici una nu i-a rezistat – ce înfierare poartă un asemenea om în conștiință. Conștiințele unor asemenea oameni sunt ca „însemnate cu fierul roșu” (tradus textual din 1 Timotei 4,2). Acolo nu mai face nimic impresie până nu vine ceasul când Dumnezeu o va scrie cu litere de foc în fața memoriei lor, iar ei se vor frânge într-o durere veșnică. În aceasta se arată puterea înspăimântătoare a păcatului, că păcătosul nu se mulțumește cu răul pe care îl face, ci împărtășește bucuria lui satan, de a fi ademenit oameni în păcat. Vedem că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu când un om se pocăiește și găsește viața în Isus (Luca 15,10); atunci răsună o cântare de laudă prin întinderile cerului, pentru că un suflet a fost mântuit ca răsplată a durerilor, pentru Isus. Dar cât de strident o fi răsunând disprețul lui satan în locul de chin veșnic, când o viață de om, pe care Dumnezeu a creat-o și a menținut-o pentru a fi pe veci mântuită și eliberată de blestemul păcatului, când un asemenea om, încâlcit în capcanele pierzării, este tras în jos, în adâncurile întunecoase!

Atunci ajută oameni, care sunt ei înșiși pe cale de a apărea în fața dreptului Judecător ca ucenici ai lui satan, să lege pe un alt om, ca îmbrățișat de brațul tare al mincinosului și ucigașului de la început, să fie purtat în jos, în adâncurile viciului. **Un lucru este necesar mai mult decât toate: de a trezi conștiințele!** Gravitatea responsabilității veșnice trebuie să-i fie scris omului în inimă.

Ce vremuri trăim! În mijlocul creștinătății pășesc spre noi duhuri înșelătoare, sunt vestite învățături ale dracilor. **Dumnezeu nu mai este Dumnezeu pentru acești oameni;** pentru unul este o ființă îndepărtată, indiferentă, pentru altul o noțiune nedefinită; ceilalți spun impertinent: nu există Dumnezeu. **Isus nu mai este Fiul lui Dumnezeu, n-a înviat,** nu este prezent, nu este Salvatorul răstignit al oamenilor pierduți, nu este Judecătorul care va veni, al păcătoșilor nedispuși să se pocăiască. De fapt, ce este Isus pentru acești oameni? Un om nobil care de mult este mort, îngropat și descompus. Desigur, au existat mulți dintre aceștia; dar cum ar putea un asemenea om să exercite influență asupra comportamentului meu în zilele de azi?

Pentru că Dumnezeu nu mai este Dumnezeu pentru acești oameni și Isus nu mai este Fiul lui Dumnezeu, de aceea nici păcatul nu mai este păcat pentru ei. Pentru că păcatul nu mai trebuie să fie păcat, pentru că-și înfierează conștiința cu fierul roșu al învățurii și al înțelepciunii, de aceea și susțin: veșnicia nu este nimic, nu există nici o judecată. „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin!” (Romani 1,24-25.)

Tu, cel care citești aceasta, oprește-te, nu te duce cu oamenii care și-au împietrit conștiința, treci de partea lui Dumnezeu! Lasă-ți conștiința să vorbească!

Omul poate să-și păstreze conștiința delicată și nevătămată, prin aceea că o lasă să fie luminată de Cuvântul lui Dumnezeu și că ascultă glasul ei. Pavel se silea să aibă un **cuget curat** înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. (Faptele Apostolilor 24,16.) Cine trăiește așa, obține ochi luminați. Atunci el nu poate să stea acolo unde stau batjocoritorii și nu merge pe calea păcătoșilor. El își dă seama în lumina lui Dumnezeu ce este el însuși și viața lui trecută și cine este Isus, care a venit din slava Tatălui și a murit pe cruce ca să distrugă lucrările lui satan, pentru a rupe lanțurile păcatului și să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți. Ferice de un asemenea om! El trebuie să mărturisească în cercul camarazilor lui ceea ce este păcatul. Atunci curviei, necurăției, beției, răutății, calomniei, înșelăciunii și minciunii li se spune pe numele pe care Dumnezeu l-a dat acestor lucruri sumbre. Atunci un asemenea om este un martor al adevărului în mijlocul generației sucite a zilelor noastre, despre care este scris: „Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit.” (Romani 1,21-22.)

Nu , nu este așa că este de la sine înțeles, că oamenii tineri curvesc; nu este așa că fiecare are dreptul să se îmbete; nu este așa că vorbele și glumele jignitoare, murdare, calomnioase dispar odată cu sunetul vocilor – nu, toate acestea sunt notate înaintea lui Dumnezeu și **vom regăsi în veșnicie, în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, fiecare dintre cuvintele noastre, fiecare pas, fiecare acțiune, fiecare seducție, fiecare răutate.** Camarade, lasă-ți conștiința să se trezească! Cu cine umbli? Cu cine glumești? „Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești!” Un cuvânt potrivit al experienței omenești. Isus spune despre ai Săi, care se adună cu El: „Ele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.” (Ioan 10,27.) Nu te duce cu seducătorii” Este primejdios! Am citit despre un medic din New York, care a fost chemat în unul dintre localurile ordinare de dans, pentru că acolo fusese rănit mortal un bărbat. Printre jucătorii de cărți care râdeau și înjurau, femei și bețivi zăcea muribundul în fața teighelei. Pentru acești oameni nu mai era înspăimântător că un om a fost azvârlit din mijlocul păcatului său în veșnicie. Conștiința lor a fost „însemnată cu fierul roșu”. Atunci a intrat o femeie bătrână, sărăcăcioasă, cu părul cărunt, pentru a întreba de fiul ei. „James este aici? Dacă vine James, spuneți-i că-l caută mama lui!” Această femeie era dementă. Era văduvă și a avut numai un fiu

cam de 16 ani. El era bucuria și nădejdea mamei sale, până a căzut în mâinile ademenitorilor și a devenit repede bețiv. Într-o zi a fost adus mamei lui ca leș în casă. El fusese omorât în bătaie tocmai la acea tejghea. Atunci mama și-a pierdut mințile și de atunci venea în fiecare zi să-și caute fiul.

Multe mame au umblat deja ca să caute fii rătăciți, pierduți. Câte un tată, câte o mamă au și înnebunit din cauza căilor distrugătoare ale copilului lor.

Fugi de ademenitori! Desparte-te de ceea ce este rău înaintea lui Dumnezeu; treci de partea lui Dumnezeu; numește păcat ce este păcat, ispititori pe cei care sunt ispititori, vrăjmași pe cei care sunt vrăjmașii lui Dumnezeu și numește-L Salvator, Domn și Stăpân al tău pe Cel care este într-adevăr toate acestea: Isus!

Nr. 3 UN RĂUFĂCĂTOR IERTAT

„Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea.” (2 Corinteni 7,10)

Încă nu sunt zece ani de când în marele oraș-garnizoană B., un ucigaș condamnat trebuia să fie pregătit pentru moarte de un preot militar devotat. Nu era un om obișnuit cel care-și petrecea ultima seară acolo în închisoare. Prin dibăcie și conștiinciozitate a ajuns ca soldat într-o poziție onorabilă și a avut încrederea superiorilor lui timp de mulți ani. A avut o logodnică cu care a trăit mai mulți ani ca și când ar fi fost nevasta lui. Dar apoi dragostea lui s-a răcit și a dorit să se însoare cu alta. Atunci a devenit ucigașul fetei care îi dăruise inima și cinstea ei. Porunca lui Dumnezeu: „Să nu preacurvești!” a nesocotit-o și și-a împietrit conștiința. Atunci conștiința n-a mai vorbit, când ispititorul i-a arătat că s-ar putea descotorosi de prietena incomodă de acum încolo, dacă o omoară. Gândul a devenit plan, planul a devenit decizie, decizia a devenit faptă. Acum ședea în celulă în ultima lui seară; atunci a intrat bătrâna lui mamă pentru a-și vedea fiul care odinioară stătea la pieptul ei, pe care l-a crescut cu nădejde. Atunci fiul și-a întâmpinat mama cu următoarele cuvinte: „Mamă, de te-aș fi ascultat mereu! Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta! Acum este prea târziu!” În pragul veșniciei i s-a trezit amintirea lanțului lung al păcatelor sale; el recunoștea în ceea ce păcătuse față de tatăl său și de mama sa, începuturile acelei forțe sinistre care l-a împins treaptă cu treaptă până acolo unde era acum. Recunoașterea păcatului și a vinei sale a mers atât de departe cât consecințele triste – dar nu până sus la Dumnezeu. Era căință omenească, ce n-a ajuns la strigătul de durere a lui David: „Numai împotriva Ta am păcătuit!”

Că această viață era ruinată și pierdută prin păcat, putea să-și dea seama orice ochi omenesc. O mamă bătrână care plânge, zidurile închisorii și sentința de moarte stabilită, bătăile ceasului care numără orele până la execuție, acestea sunt fapte care vorbesc în gura mare. Aceasta a fost partea vizibilă, pământească a problemei. Ea este îngrozitor de gravă! Dar mult mai îngrozitor și grav este celălalt adevăr, adevărul veșnic: că, deși Dumnezeu L-a căutat pe om și L-a trimis în lume pe Isus, preaiubitul Său Fiu ca să moară pentru păcătoși, păcătosul a nesocotit această dragoste nemărginită. În fața acestui Dumnezeu sfânt și prezent, păcătosul a umblat ca un nerecunoscător, mincinos, bârfitor, ca un egoist și îngâmfat; poate chiar ca un batjocoritor, ca unul care înjură, un curvar, un bețiv? Cu nenumăratele lui gânduri, vorbe și fapte rele a provocat mânia lui Dumnezeu, a disprețuit harul lui Dumnezeu, l-a rămas dator cu ascultare, mulțumire și dragoste. Cu această vină a vieții trebuie omul să apară înaintea lui Dumnezeu, pentru a primi o sentință veșnică. De această oră, spre care ne poartă irezistibil fiecare bătaie a ceasului, nu poate nimeni să scape. **Te-ai gândit la aceasta?** Cine își dă seama de lucrul acesta, acela se prăbușește în fața lui Dumnezeu cu adâncă durere și strigă: „Numai împotriva Ta am păcătuit!” Aceasta este

întristarea pe care harul lui Dumnezeu vrea s-o producă în inimă, care pricinuieste o pocăință adevărată, o întoarcere adevărată și o reînnoire a vieții adevărată, spre mântuirea veșnică.

Întristarea lumii, care produce suferință numai în legătură cu consecințele rele ale păcatului, cauzează moartea veșnică. Poți fi foarte întristat că aseară te-ai îmbătat și prin urmare ai fost pedepsit cu arest. Consecințele sunt foarte rușinoase, - dar același om n-ar fi deloc întristat dacă ar fi scăpat fără pedeapsă. Un om care are parte de un tratament dureros în spital în urma unei boli imorale, poate fi foarte întristat că a mers pe calea aceluia păcat – dar dacă nu vorbește cu Dumnezeu despre ceea ce a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, atunci întristarea lui omenească nu va cauza aceea ce-l aduce mai aproape de Dumnezeu.

Pentru a fi întristat după voia lui Dumnezeu, nu trebuie întâi să ajungem la împrejurări așa de triste, de rușinoase. Nu, Cuvântul și lumina lui Dumnezeu, care luminează în viața noastră, **vor să provoace aceasta pe căile harului.**

Odată, în rândurile batalionului de vânători din Marburg, care ținea de Hessen, mărșăluia un soldat foarte devotat și zelos, fără cusur înaintea oamenilor. Dar inima lui era profund întristată din cauza păcatului său. El își vedea zilnic vina și suspina din cauza ei, dar el nu cunoștea harul lui Dumnezeu în Hristos. Dar când după ani de luptă și de durere a înțeles că Isus Și-a vărsat sângele scump pentru el, că Și-a jertfit viața prețioasă pe lemnul crucii pentru el, cu mult înainte ca el să se fi interesat de Domnul, atunci a ajuns să aibă pace și fericire. Acest vânător, care a găsit atunci iertare și viața veșnică, a scris acum câteva zile: „Am devenit nespus de fericit că am fost mutat din iad în cer.”

El a înțeles că Dumnezeu nu mai privește într-un credincios, pe păcătosul vinovat, pe omul slab, care greșește adesea, ci că Dumnezeu **îl privește după valoarea sângelui prețios al lui Isus.** Acest vânător este acum de mulți ani bolnav incurabil, paralizat de tot, dar este fericit. Această fericire și această pace ajung pentru toate împrejurările, pentru orice situație. Ajunge chiar și pentru a face deplin fericit un răufăcător condamnat la moarte. Chiar un răufăcător condamnat era cel pe care l-a vizitat în închisoare un slujitor experimentat al lui Dumnezeu și ceea ce i-a spus el aceluia, se referă la toți păcătoșii, la toți oamenii neîntorși la Dumnezeu, chiar și la cei mai virtuoși omenește, chiar și la cei foarte stimați înaintea oamenilor: „Dumneavoastră sunteți” a spus el, **„mort în greșeli și păcate; sunteți deja condamnat. Tot atât de puțin cum pot să anuleze condamnarea la moarte lacrimile dumneavoastră și promisiunile că vreți să trăiți mai bine de acum încolo, tot așa de puțin pot promisiunile dumneavoastră să vă izbăvească de judecata lui Dumnezeu, sub care stă orice păcătos, câtă vreme nu este mântuit. De ceea ce are trebuință un pierdut, este mântuirea; de ceea ce are nevoie un mort, este viața; ceea ce îi lipsește unui osândit, este harul.”**

Părea că vorbele acestui slujitor credincios, care se ruga, n-au izbutit. Dar rugăciunile lui de credință au luptat pentru cel condamnat – atunci, în ceasul liniștit, Dumnezeu a făcut eficace Cuvântul Său în această inimă împietrită. Atunci, acest ucigaș condamnat și-a văzut viața în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Totul era întunecos în el și în jurul lui, se zvârcolea fără odihnă în pat. **Ce nenorocire: în urma lui, viață pierdută, împovărată cu vină; înaintea lui, o moarte rușinoasă, iar dincolo de aceasta, veșnicia serioasă, judecata unui Judecător sfânt, blestem și pierzare.** Atunci și-a deschis Biblia și-a găsit cuvântul: „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8.) Deodată s-a făcut lumină în inima lui întunecată. Atunci a înțeles de ce a strigat Isus pe cruce: **„Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”** A înțeles ce înseamnă: „S-a isprăvit!” A văzut dragostea lui Dumnezeu în fața lui și a izbucnit în mulțumire; el a văzut că mântuirea lui nu era bazată pe ceva oarecare din el, ci pe lucrarea săvârșită de Hristos. Atunci a devenit convins de mântuirea lui și a putut să strige: **„Sunt mântuit, sunt mântuit, cred! O, adâncul bogăției!”** Astfel a mers la eșafod acest bărbat,

rugându-se în pacea lui Dumnezeu, cu deplina siguranță a credinței, cu mărturisirea că peste foarte puțin timp va fi la Domnul. Ce sfârșit măreț prin minunatul har al lui Dumnezeu!

Ferice de cel ce poate să plece așa! Acest ucigaș a fost o minune a harului mântuitor al lui Dumnezeu. Voi merge și eu în slava lui Dumnezeu ca o astfel de minune, pentru a-I mulțumi veșnic lui Dumnezeu?

Nr. 4 RĂZBOIUL DE TREIZECI DE ANI

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui și jucatul își are vremea lui; aruncarea cu pietre își are vremea ei și strângerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei; căutarea își are vremea ei și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei și lepădarea își are vremea ei; ruptul își are vremea lui și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei și vorbirea își are vremea ei; iubitul își are vremea lui și urâtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui și pacea își are vremea ei. (Eclesiastul 3,1-8)

În 24 octombrie 1648 a fost încheiată pacea westfalică la Osnabrück și Münster, care încheia războiul de treizeci de ani, cea mai tristă, cea mai grea perioadă care a trecut vreodată peste Germania. Trupe suedeze, franceze, ungurești, spaniole, soldați recrutați din toate țările au străbătut ținutul german timp de treizeci de ani, cu război, pârjol și jaf. Ținuturi altădată înfloritoare au fost transformate în paragini. Ciurma și foametea au isprăvit ceea ce începuse războiul; mai mult de jumătate din populație a murit. În orașul Augsburg, care tocmai număra 90.000 de locuitori, unde domnea bogăția și sângele în meserie, după război se mai târau 6.000 de locuitori pe străzile tăcute. Mii de sate și orașe mici au fost distruse, dispărute de pe fața pământului. Comerțul înfloritor, care mergea din Germania prin Olanda și Italia, ca și prin puternica Liga Hanseatică peste mări, care poseda marile ei drumuri comerciale în toată Germania și în țările limitrofe, de la Danzig până la Genova, de la Nürnberg până la Lyon – a fost distrus. Drumurile comerciale s-au pustit, piețele au rămas goale. Și astăzi se mai găsesc pe culmile de la Vogelsberg porțiuni întinse pe care nu se vede nimic altceva decât iarba-neagră și pășuni sterpe de oi; dar zidurile care se întind până la înălțimea munților denotă delimitările de teren, în interiorul cărora tot acest ținut era într-o cultură înfloritoare. Acolo unde astăzi călătorul pășește prin iarba-neagră pe Dreikreuzberg din munții Röhn, înainte de războiul de treizeci de ani au fost, așa cum relatează cronicile, pășuni luxuriante irigate artificial, cu cirezi mari de vite.

A fost o vreme când s-a sădit și s-a zidit, când s-a adunat, când se găsea bucurie și plăcere într-un popor bogat și harnic. Dar a venit vremea când cele sădite au fost smulse și distruse, când uciderea, - dărâmarea, bocitul și plânsul au străbătut țara întinsă. „Toate își au vremea lor și fiecare lucru sub ceruri își are ceasul lui.”

Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește aici, propriu-zis despre ce se petrece în viața popoarelor în trecerea vremurilor, ci **vorbește despre viața mea și a ta**, despre nașterea și decesul nostru; despre ceea ce este în viața ta: sădit și zidit, smuls și distrus, rupt sau tămăduit. Dumnezeu ne dă vreme și ore ca El să sădească, să zidească și să tămăduiască în viața noastră.

Dar oamenii îi dau putere lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu; el rupe, ruinează, strică, până ce, în sfârșit, viața unui om, din care Dumnezeu voia să facă un tărâm prosper binecuvântat, a devenit un câmp pustiu de ruine.

Tu te-ai născut în vremea, în casa și în împrejurările pe care dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu ți le-au destinat ție. **Nimic n-a fost întâmplare.** Tatăl tău și mama ta, frații tăi și surorile tale, sărăcia sau bogăția casei tale părintești, darurile intelectului tău, puterea membrilor tale, înfățișarea feței tale, numele tău pământesc, ba chiar numărul firelor de păr din capul tău: **totul a fost cumpănit de dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu, destinat mântuirii tale.** Dar – te-ai născut ca păcătos, care trebuie să moară. Dumnezeu îți spune acum, că pentru tine a venit o vreme și o clipă pentru a te naște din nou, pentru viața veșnică. Dumnezeu vrea să te elibereze de sub puterea și blestemul păcatului – și acest timp este acum. Știi că trăiești pe pământ pentru a muri. Atunci s-a terminat cu săditul, ziditul și agonisitul. Dar ce fel de moarte este aceea, când un om privește înapoi la o viață pierdută! Ceasul morții tale, numărul zilelor tale sunt hotărâte de dragostea lui Dumnezeu astfel, încât înainte de aceasta să trebuiască și să poți găsi viața veșnică în Isus, ca apoi decesul tău să fie intrarea în viața veșnică. Pentru aceasta acum este vremea și clipa. Dar majoritatea oamenilor spun: acum, când sunt tânăr este vremea să savurez plăcerea vieții, să agonisesc și să zidesc, să râd și să glumesc, să flecăresc și să mă cert cu lumea, să dansez și să beau și să slujesc poftelor carnale. Ascultă ce spune Dumnezeu: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești încă tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi, dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată. Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie ani când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei.” (Eclesiastul 11,9 și 12,1.)

Mulți oameni cred, când sunt în necaz și în boală, că acum este timpul să se plângă și să-și facă griji – **nu! este vremea să crezi, să te rogi, să ai încredere, să te lași în mâinile Domnului.** Când au parte de amărăciuni, cred că a venit vremea să spere – **nu! este vremea să iubească și să ierte.**

Unii nu pot niciodată să găsească ceasul potrivit. Atâta timp cât au tată și mamă, le pricinuesc durere și amărăciuni. Mama așteaptă mereu zadarnic lucrul acesta: când se va deschide inima neînduplecată a fiului. Dacă oamenii cărora le-am datorat multă dragoste, au murit, am vrea să cumpărăm cea mai frumoasă coroană și să organizăm cea mai minunată înmormântare. Conștiința mărturisește că **am pierdut momentul pe care l-a dat Dumnezeu; nimeni nu-l aduce înapoi.**

Nu vrei să meditezi astăzi la lucrul acesta? Numără oamenii cărora le datorezi dragoste; acum este vremea să mângâi și să bucuri inimi.

Dar nu există nici o inimă care să te fi iubit și căutat, care să fi mers pe urmele tale, să fi dat totul și pe Sine Însuși pentru tine, ca Isus. El străbate omenirea dimineța și în ceasul al treilea și al șaselea și al nouălea și al unsprezecelea și-i vede pe oameni stând inactivi în mijlocul timpului grăbit al vieții lor și îi cheamă în via Lui.

Dacă pentru tine au trecut deja zorii luminoși ai tinereții tale, dacă poate a trecut deja a patra sau a treia parte a unei vieți omenești de 80 de ani sau poate chiar jumătate, - **ascultă, este timpul lui Dumnezeu și clipa să te întorci.** Pune-ți piciorul cu pocăință și smerenie pe calea îngustă, pentru a-L urma pe Isus; lasă-ți corabia vieții să navigheze spre portul vieții cu curs drept și cu toate pânzele sus, ca să lase în urmă o dâră luminoasă pe marea acestei vieți!

Dar chiar dacă ai avea în urma ta 40 de ani de înstrăinare față de Dumnezeu sau 40 de ani de evlavie rece, aparentă, - **vino, acum a sosit timpul și clipa lui Dumnezeu.** Dumnezeu poate chiar să restituie anii pierduți cu rod îndoit, ca să-ți rămână timp să zidești, să sădești, să tămăduiești, să binecuvântezi pentru El și să câștigi o cunună a vieții veșnice.

Oricât de tânăr sau de bătrân ai fi - ascultă - pentru tine este vremea în care te caută dragostea lui Dumnezeu. Soarele, luna, stelele își păzesc vremea lor, chiar și

animalele. ”Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc venirea vremii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului.” (Ieremia 8,7.)
Numai oamenii nu-și cunosc vremea când trebuie să asculte glasul harului lui Dumnezeu.

Când războiul de treizeci de ani s-a terminat, în multe localități s-a ținut o sărbătoare a păcii. Tot așa și în Cilenburg, unde au fost trăite nu numai toate grozăviile războiului, ci și îngrozitoarea ciumă. Doar în anul 1637 au murit în micul oraș 8.000 de oameni de ciumă. Atunci binecuvântatul Martin Rinkart, un predicator credincios, a compus pentru sărbătoarea de pace cântarea: „De acum înaintea mulțumiți toți lui Dumnezeu!” Venise vremea de a-L lauda pe Dumnezeu, căci vremea încercărilor, suferințelor și necazurilor trecuse. Și pentru copiii lui Dumnezeu vine o asemenea sărbătoare a păcii, când a fost dusă până la capăt lupta de douăzeci, de treizeci, de patruzeci sau de șaptezeci de ani. Atunci va veni vremea să râdă și să se bucure veșnic, când vor avea voie să fie acolo unde este Isus. **Vei fi și tu acolo?**

Nr. 5 RAYMUND, APOSTOLUL SARAZINILOR

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”
(Ioan 3,16)

În mijlocul valurilor albastre ale Mării Mediterane, între Spania și Italia sunt **insulele Baleare**, astăzi aparținând Spaniei, altădată un regat independent. Acolo s-a născut în anul 1236 **Raymund Lull**, într-o familie distinsă. El a urcat curând la un rang înalt la curtea regelui, a obținut ca seneșal (mareșal al curții și înalt judecător) o poziție onorabilă. Acest bărbat sus-pus și foarte înzestrat era însurat; dar era un adulter. Inima lui era atât de plină de lucruri necurate, încât compunea cântece murdare. Dorința lui carnală s-a îndreptat spre o femeie măritată, al cărei chip frumos și înfățișare nobilă i-au înflăcărat patima. Ea s-a împotrivit propunerilor sale pătimase. Dar într-o zi când el a insistat, ea și-a descheiat haina, și-a dezgolit umerii – și ce au văzut ochii lui Raymund? Boala îngrozitoare a leprei începuse să distrugă această frumoasă făptură; umărul stâng era mâncat de tot. Atunci, această doamnă nobilă l-a îndemnat pe bărbatul păcătos să se gândească la veșnicie și să renunțe la slujirea păcatului.

A fost profund zguduit. Imaginea Hristosului răstignit pentru el a pășit noaptea atât de plin de viață în fața ochilor lui, încât copleșit de dragostea lui Isus, a ajuns la convingerea că Isus îl primește în har și pe el, păcătosul profund vinovat. El a apucat harul lui Dumnezeu. Curând după aceea s-a hotărât să părăsească rangul, onorurile și bunăstarea și să ducă mahomedanilor Evanghelia. Zadarnic au încercat în timpul cruciadei să-i supună pe Sarazini cu puterea sabiei. Raymund Lull a luat din mâna lui Dumnezeu însărcinarea de a le propovădui dragostea lui Dumnezeu. În viața lui foarte agitată a îndurat ca un martor credincios al lui Isus: temniță, prigoniri, naufragiu și ocară. La sfârșitul vieții sale a scris: „Am avut nevastă și copii, am fost bogat și am trăit o viață lumească. Am renunțat cu plăcere la tot, pentru a răspândi credința sfântă. Am învățat araba, am plecat de multe ori ca să vestesc sarazinilor Evanghelia. Din cauza credinței am fost aruncat în închisoare și bătut. Am muncit 45 de ani pentru a-i câștiga pe păstorii Bisericii și pe domnitori pentru binele creștinătății. Acum sunt bătrân, acum sunt sărac și totuși am același proiect și voi stăruii în el până la moarte, dacă Domnul îl va autoriza.” El putea să se roage: „Robul tău ar vrea, dacă ție așa Ți-a plăcut, să nu moară de o moarte naturală, ci vrea să-și sfârșească viața în focul dragostei, așa cum Ți-ai dat Tu viața pentru noi. Robul Tău se pregătește să plece și să-și verse sânge pentru Tine. Te rog, deci, înainte ca el să ajungă la moarte, să-l unești cu Tine așa, încât să nu fie despărțit de Tine niciodată.”

În 14 august 1314 bătrânul a plecat iar la sarazinii din nordul Africii, unde își începuse slujba Evangheliei înainte cu 45 de ani. Acolo l-a propovăduit public pe Isus și adevărul Evangheliei și falsitatea mahomedanismului. În 30 iunie 1315 a fost grav maltratat la Bugia, de către o grămadă furioasă de oameni, târât afară din oraș și omorât cu pietre din porunca regelui.

Acestui bărbat i-a ieșit înaintea pe calea păcatului, Isus cel răstignit și înviat; dragostea lui Dumnezeu l-a biruit, l-a eliberat din lanțurile păcatului. În contemplarea lui Isus, Duhul lui Dumnezeu l-a convins despre ceea ce este dragostea lui Dumnezeu și cum poate un păcătos mântuit să-I mulțumească lui Isus.

Odată, în Düsseldorf, un pictor s-a întors la Domnul; copleșit de căiță și rușine și de dragostea Domnului, și-a mărturisit păcatul și viața lui pierdută cu lacrimi fierbinți și a primit iertare și pace. Apoi a pictat un tablou despre Hristosul răstignit, sub care a scris cuvintele. „Aceasta am făcut Eu pentru tine. Ce faci tu pentru Mine?” Aceste cuvinte de sub tablou așa l-au biruit pe un ucenic al lui Isus, pe contele Zinzendorf, care a găsit pictura într-o galerie de pictură din Düsseldorf, încât și-a dăruit toată viața cu dragoste arzătoare Mântuitorului. Prin el au găsit mulți oameni din toate stările sociale pe Domnul și viața veșnică.

Dumnezeu te conduce și pe tine astăzi în fața acestui tablou. El ți-L arată pe Isus, care te vede din slava Tatălui. El te-a văzut beat, lepros de păcat, înstrăinat de Dumnezeu, foarte desfigurat de egoism, murdar și respingător înaintea lui Dumnezeu prin: lucruri, vorbe, fapte gânduri murdare. Ți-a văzut calea sfârșind în chin veșnic, de nespus, în pierzare fără nădejde. Ai arătat foarte urât în ochii lui Dumnezeu; dar Isus ți-a văzut nenorocirea. Atunci inima Lui s-a aprins de milă și îndurare pentru tine. A părăsit slava Tatălui și a luat păcatul și vina ta asupra Lui; El a vrut să poarte toată pedeapsa ta, pentru a-ți deschide ție o cale de mântuire veșnică. Privește acolo unde Domnul slavei, al Cărui cuvânt a creat din nimic nesfârșitul univers, unde Fiul lui Dumnezeu, Creatorul tău, împovărat cu vina păcatului tău atârna pe cruce, a trebuit să strige frământându-Se și luptând: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”** El a suferit și a murit pentru tine; ce răspunzi, cu ce vrei să-I mulțumești? El a suferit și a murit pentru tine, ca tu, salvat de pierzare și blestem, să găsești viața veșnică. I-ai mulțumit vreodată, ai apucat cândva cu inima harul și mântuirea pe care dragostea lui Dumnezeu ți-a oferit-o ție, păcătosului pierdut? Slăvit fie Dumnezeu dată poți să spui: „Da, Îi aparțin Domnului pe veci. El m-a răscumpărat cu sângele Lui.” Dar atunci întreabă: Este într-adevăr viața mea acum o jertfă de mulțumire pentru El? I-am dat eu tot, așa cum El a dat totul pentru mine?

Stăpânul acestei lumi îți îndreaptă ochii spre multe imagini existente, schimbătoare de plăcere, distracție și lucruri trecătoare. Nu le privi; fă ca viața ta să fie mulțumire și mărturie pentru Isus; întreabă **zilnic** cum poți să-I mulțumești lui Isus; mărturisește și glorifică harul lui cu vorba și cu umblarea; fă ca inima ta calduță să devină arzătoare! **Vrei lucrul acesta?**

Dar dacă până în ceasul acesta ai trecut indiferent pe lângă Isus, **privește-L odată cu inima!** El vrea să te mântuiască pentru desfătarea și slava veșnică, pe tine, cel nerecunoscător, cel egoist, cel pătat. În fond, El n-a avut nevoie de tine; de fapt El era Cel atotputernic, pe care tu l-ai supărat și l-ai provocat de mii de ori și l-ai mâniat cu păcatul tău. Dar El te-a iubit cu o dragoste față de care orice afecțiune omenească este numai o scânteie care se stinge repede. Dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos și care întinde mâinile spre tine, este puterea cea mai mare, epocală, care a cutremurat cândva cerul și pământul, forța irezistibilă care sfărâmă tot ce îi stă în cale, pentru a ajunge la ținta mult dorită: ca tu să găsești viața pentru totdeauna în slava cerului, iar aici pe pământ să mulțumești ca ucenic al lui Isus, dragostei care a murit pentru tine. Isus a murit pe cruce, împovărat cu păcatul lumii. Ce s-a petrecut pentru tine acolo, pe Golgota, este mai mare decât tot ce s-a petrecut în rest pe pământ și decât se va petrece.

Îți mărturisesc, că cine nu-și lasă inima să fie biruită de această dragoste, pentru acela nu mai există nimic în cer și pe pământ, cu care Dumnezeu să poată birui inima lui împietrită. **Orbit de satan prin păcat și prin lucrurile trecătoare, obține ce dorește: el nu vrea să se**

lase mântuit. De aceea se petrece cu el ceea ce dragostea lui Dumnezeu n-a vrut: el pleacă în veșnicie ca un om pierdut!

Nr. 6 MINCIUNI MARI, MICI, DE NEVOIE, ÎN AFACERI ȘI DE ALTE FELURI

„Cel ce spune minciuni, nu va scăpa.” (Proverbe 19,5)

În poporul nostru circulă o părere: absolut fără minciuni nu se poate răzbi. Toată lumea crede că în situațiile zilnice ale relațiilor, ale legăturilor, de afaceri, de serviciu, minciunile convenționale sunt de neevitat. Aceasta începe în școală și dacă jugul acestei opinii potrivnice lui Dumnezeu nu este sfărâmat, atunci modul de viață va fi conform acestei opinii până la mormânt. Numărul minciunilor așa-zise de nevoie sau de politețe este foarte mare. Fie că este vorba de un ulcior de apă spart sau de obținerea unui concediu, fie că vrem să scăpăm de o pedeapsă binemeritată sau să câștigăm bunăvoința unui superior, să amăgim un om grav bolnav în privința apropierii morții sau să obținem mai mulți bani de la părinți – nu ne dăm înlături de la minciună. Pentru majoritatea oamenilor, o minciună nu este o povară pentru conștiință și așa se face că adesea minciuna pătează cele mai sfinte relații ale vieții.

Se minte între copii și părinți, soț și soție, stăpân și slugă, între vecini, prieteni și rude. Puterea minciunii este enormă. Nu se minte numai în vorbe rostite, ci și mai mult în cele scrise și tipărite, de unde vine expresia: „Minte ca din carte”. Că și recruților, înainte de a deveni soldați, li s-a întipărit de multe ori de către prieteni și cunoscuți nechibzuiți opinia că la soldați n-ai putea răzbi fără minciună, doar câte unuia îi va fi necunoscută.

Cât de puternice sunt adesea ispitirile de a mușamaliza nedreptăți comise, de a scăpa de pedeapsă prin minciună! Fiii veacului acestuia reușesc de multe ori cu ele; Dumnezeu îi lasă pradă înșelăciunii păcatului. Reușesc chiar la școală, reușesc și acasă când se sparge, când se omite, când se ia ceva.

De câte ori nu pare, că cei care au știut să mintă cel mai bine, răzlesc cel mai ușor – o **înșelăciune a lui satan!** Dacă deja pe pământ experimentăm că minciuna are picioare scurte, cum spune proverbul, ce va fi în veșnicie, unde orice cuvânt neadevărat, orice înfățișare fățarnică, orice aparență falsă își va găsi dreapta judecată! Aici multe greșeli sunt mascate cu minciuni; aici multe avantaje sunt obținute fraudulos prin depoziii mincinoase. Dacă îi reușește să-și înșele superiorii, își râde în pumni – dar vine ceasul când va plânge pentru păcatul lui. S-au câștigat deja milioane de bani prin minciună și înșelăciune. Dar pentru cei care reușesc, nu este nici binecuvântare, nici fericire, ci nenorocire pentru timp și blestem pentru veșnicie.

În această lume a minciunii, și copiii binecuvântați ai lui Dumnezeu sunt în primejdie. Se spune: vegheați și rugați-vă!

Acum vreo patru ani, un credincios care slujise până atunci fără cusur, a fost determinat prin multă convingere să facă o depozitie neadevărată la o cercetare penală. A fost convins prin rugăminți și amenințări, ca să-i dea drumul celui vinovat. Teama și firea blajină l-au făcut să cedeze acestor voci. Părea că printr-un cuvânt ar putea să-l ferească de pedeapsă pe cel acuzat, fără a face oricui altcuiva vreo pagubă. Acest creștin tânăr n-a putut înțelege șiretenia vrăjmașului. Dar ce spaimă l-a năpădit când deodată i s-a cerut **să jure** pentru depozitia tocmai făcută. Ce furtună deodată în lăuntru lui! Dar el deja făcuse depozitia; să fi spus acum că nu era adevărat? Toate acestea au trecut în câteva minute încoace și încolo în capul lui – și a depus jurământul. Aparent totul părea bine acum, dar lăuntric sperjurul ardea cu chin de foc pe conștiință. Liniștea și pacea se duseseră. Era puțin înainte de Paști; tânărul nostru soldat a primit permisie acasă și acolo a mărturisit unor creștini vârstnici și experimentați ce a făcut. Aceștia i-au arătat că înainte de toate lucrurile trebuie să se întoarcă la adevăr. De aceea i-a scris căpitanului său și și-a mărturisit toată vina. De aceea a urmat o nouă cercetare, în care acest tânăr

creștin a fost găsit vinovat de sperjur, dar având în vedere starea lucrurilor și mărturisirea lui deschisă, a fost condamnat la cel mai mic grad de pedeapsă.

Da, el L-a necinstit într-un mod îngrozitor pe Domnul, de partea Căruia mărturisea că era și totuși, mărturisirea cinstită a adevărului a fost singura cale de a ajunge cu inima la pace. Sfatul fraților lui experimentați a fost un sfat bun, un drum drept, o cale a adevărului și pe aceasta a binecuvântat-o Dumnezeu.

Ce ocară pentru Domnul, ce triumf pentru vrăjmaș, când fiii veacului acestuia pot spune pe drept despre un creștin: a mințit! Și totuși lumea, care trăiește ea însăși în neadevăr, confirmă prin condamnarea ei dură, că presupune cu siguranță despre un creștin adevărat, că nu va minți. Lumea trebuie și are obligația morală să presupună aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu și propria noastră conștiință adevărate că așa trebuie să fie. Un creștin adevărat care a mințit din pripeală sau slăbiciune, simte îndată o împunsătură în conștiință; el n-are liniște până n-a mărturisit. El are a face cu Dumnezeu cel sfânt. „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,13 textual). De câte ori nu se cere negustorilor tineri să recomande marfă falsă drept bună, să scrie scrisori în care se susțin lucruri neadevărate! Atunci nu există pentru un creștin nici o altă soluție decât aceasta: **nu pot!** și chiar dacă m-ar costa postul, eu trebuie să ascult de Dumnezeu. Ferice de acela care este păzit pe căile adevărului de harul lui Dumnezeu; Domnul îl va aprecia și el va găsi în orice dificultate mâna de ajutor atotputernică a Domnului, de partea Căruia se declară.

Creștinii să nu se aștepte niciodată să reușească ceva folosindu-se de minciună sau înșelătorie! Dumnezeu nu poate face niciodată lucrul acesta, dragostea Lui părintească nu permite așa ceva. Creștinii ajung pe această cale permanent în mari greutăți și strâmtorări, până se întorc și mărturisesc.

Dar cine cunoaște puterea ispitei, acela va rămâne ocrotit față de ea dacă acolo unde îi iese minciuna în cale va pronunța cu neîndurare cea mai dură sentință. El va urî minciuna, dar minciinosului îi va arăta adevăr și îndurare. Acum mulți ani, un soldat tânăr a acoperit o gravă neglijență privind paza, cu un raport fals. El a căzut într-o mână milostivă; superiorul în fața căruia a semnat raportul, a recunoscut îndată greșeala gravă, i-a arătat ce a făcut și l-a ferit de pedeapsă. Aceasta a fost ceva binecuvântat; o viață întreagă, plină, care era în primejdie să fie frântă, a fost păzită.

Prima minciună pe pământ a fost spusă în Paradis, când satan l-a mințit pe om că el îi vrea mai mult binele decât i-l vrea Dumnezeu. Satan este minciinosul de la început. „Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este minciinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8.44.) El și astăzi mereu mai are a face cu marea minciună capitală, că el îi vrea omului binele, iar Dumnezeu îi vrea răul. Iar această minciună a prins rădăcini așa de adânci în inima orbită a omului, încât nu poate și nu vrea să priceapă marele și mărețul adevăr: că **Dumnezeu îl iubește pe păcătosul nerecunoscător cu o dragoste nesfârșită!** Dumnezeu a dovedit acest fericit adevăr, când L-a dat pe Isus la moarte de cruce pentru noi, vrăjmașii lui Dumnezeu. Dar deși crucea de la Golgota strălucește peste toate popoarele și timpurile și propovăduiește dragostea lui Dumnezeu, omul rămâne sub puterea lui satan și nu vrea să creadă. Este acesta și cazul tău? O, crede-L pe Dumnezeu și smerește-te înaintea lui Isus.

Satan nu va suferi ca să trăiască pe pământ oameni care sunt sinceri în toate. El se străduiește să facă greutăți fiecăruia care vrea să umble în adevăr de dragul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu intervine pentru aceia care s-au lepădat de stăpânirea lui satan, care-L omagiază pe Isus și care merg pe calea adevărului. Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului; cine se bazează pe El, poate să meargă pe căile adevărului. Poate că Dumnezeu face ca el să fie încercat, dar sfârșitul este mereu și în toate împrejurările: binecuvântare pentru credincios și onoare pentru Isus.

Faptul de a fi sincer deplin în viața zilnică în orice vorbă, în orice scrisoare, în orice expresie a feței, este însoțit de mult har. Dumnezeu să ne ajute la aceasta în har, căci nu există om să nu fie

înconjurat zilnic de ispitiri în această lume rea. Numai cine-L cunoaște pe Domnul și rămâne aproape de El, va fi păzit pe căile adevărului.

Dacă vrei să mergi pe această cale, roagă-l pe Domnul cu o seriozitate sfântă, să-ți arate tot ce a fost până acum neadevărat în viața ta!

Nr. 7 ÎNAINTE!

„Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9,62)

Înainte! Ce cuvânt! **Cu toate forțele, înainte!** Ce ordin! Titlul de onoare al lui Blücher: „Mareșalul Înainte!” ni se părea nouă, soldaților, că face mai mult decât toate titlurile și virtuțile sale.

Este o mare deosebire între un soldat care iubește luciul exterior, scânteierea armelor, muzica zgomotoasă, onoarea în fața oamenilor și plăcerea vieții la care-l invită vestonul pestriț – și unul ca acesta cum era Blücher, pentru care conta să ajungă la dușman, să lupte și să biruiască. Acea este aparență, aceasta este realitate. Tot așa există și un creștinism, care găsește că este foarte onorabil să fii evlavios; găsim că este consolator să avem un loc de adăpost în: osteneala, lupta, necazul și furtuna vieții. Nu vrem să fim lipsiți de a cunoaște un Dumnezeu plin de har, care poate mai mult decât omul slab. Dar când este vorba de a sluji acestui Dumnezeu credincios, sfânt, de a-L mărturisi, de a lupta și chiar de a suferi pentru El, de a renunța la ceva de dragul Lui, atunci renunță, nu vor să participe. Vor să fie mântuiți, dar înainte de toate vor să savureze lumea și plăcerea ei. Zadarnic le strigă Isus: „Înainte!” Ei merg înapoi și nu se ajunge niciodată la a-L urma cu adevărat pe Isus. Asemenea creștini seamănă cu un băiat care urcă pe calul lui de lemn care se balansează și se leagănă încoace și încolo cu o față veselă. El își imaginează că ar călări, și așa și pare, într-adevăr, acolo este mișcare și totuși este numai joacă și aparență; când se dă jos, este încă în același loc în care a încălecat.

Soldați lași, comozi, egoiști n-ar fi fost niciodată potriviți pentru „Mareșalul Înainte!”; numai cu luptători viteji, altruști, dornici de luptă a putut să cucerească victoria de eliberare a patriei.

Cel mai mare, da, adevăratul biruitor este Isus. El a isprăvit cu o deplină biruință, cea mai mare luptă a lumii împotriva lui satan, pe cruce. Niciodată n-a dat înapoi, nici cât lățimea unui fir de păr, de pe calea pe care a făcut voia Tatălui și a distrus lucrările lui satan. El cere de la ai Săi să-L urmeze în luptă spre victorie, fără a privi înapoi.

De aceea n-a putut Domnul să-i accepte ca ai Săi pe toți cei care se ofereau să-l urmeze. Odată a venit la El un om cu cuvintele: „Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei.” Dar Isus i-a spus: **„Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”** (Luca 9,62).

Un cuvânt serios pentru toți cei care spun cu plăcere Domnului: „Doamne, Te voi urma”, dar care rămân cu inima agățată de ceea ce posedă în lume, constând în prietenie, onoare și plăcere. La Isus se poruncește: „Înainte!”

Ai văzut vreodată arându-se? Trebuie să fie o brazdă lungă, orientată drept înainte. Cine privește înapoi, acela ară imediat strâmb sau brăzdarul sare din pământ, caii sau boii nu mai trag simetric înainte și se abat în lături. Este un argat nefolositor cel care se uită înapoi la brazda pe care a tras-o în urma lui; nu, este vorba despre bucata care se mai întinde înaintea lui. Când este gata, la capăt, atunci poate privi de acolo brazda, dacă este bună.

Când Lot trebuia să fie salvat din Sodoma care ardea, îngerul lui Dumnezeu i-a spus: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi!” (Geneza 19,17.) Dar nevasta lui încă mai avea inima și gândurile la comorile părăsite în cetatea blestemată, iar când s-a uitat înapoi, a fost incapabilă să meargă mai departe, a devenit un stâlp de sare și Domnul vorbește despre ea avertizând: „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!” (Luca 17,32.) Așa au pățit deja mulți creștini, care într-adevăr s-au sculat ca

să-L urmeze pe Isus. Ochii lor au privit la bani, la onoare, la plăcerea acestei lumi, în loc să se uite la Isus și la prețul scump pe care El l-a plătit pe Golgota pentru mântuirea lor. La aceasta îi îndeamnă Domnul pe ai Săi când spune: „**Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu!**” El nu vrea să sperie pe nimeni, dar vorbește un limbaj clar despre seriozitatea hotărârii în viață, când un păcătos se întoarce la Hristos. Isus nu Se poate mulțumi cu jumătate de inimă și cu jumătate de viață; El cere inima întreagă.

Când în anul 1519 Hermann Cortes a debarcat pe coasta Mexicului, în față avea o țară imensă, minunată, pe care voia s-o cucerească, dar și nenumărați dușmani care voiau să-i închidă calea; **atunci și-a ars corabia în văzul armatei sale.** Nimeni nu trebuia să se gândească la întoarcere; **ținta era înaintea lor!**

Acum câțiva ani era în Petersburg un bărbat de rang înalt luminat prin harul lui Dumnezeu. El și-a recunoscut drumul ca pe o cale a pierzării în ciuda onoarei și a prieteniei lumii. El a înțeles glasul lui Isus care-l chema și a decis: departe de lume, după Isus! Ce mare a fost bucuria credincioșilor care îi duseseră Evanghelia și mai cu seamă bucuria surorii lui care locuia la el, care era o ucenică devotată a lui Isus. El a hotărât că înainte de a se despărți de prietenii din club și din societate, să-i mai vadă o dată pe aceștia în casa lui; el voia să le spună atunci solemn de ce rupe vechile relații: pentru a porni pe un drum nou al vieții. Sora lui l-a avertizat cu dragoste și seriozitate, să nu privească înapoi acolo de unde Isus l-a chemat aici. Ea i-a spus: N-ai față de lume nici o obligație; urmează-L pe Isus! Dar el a rămas la părerea lui, de a-și lua rămas bun de la aceia care până atunci au fost prietenii lui. S-a făcut seară, musafirii au intrat, s-au salutat cu cordialitate, au mers la masă, au mâncat și au băut. S-au desfășurat discuții vioaie. Clipa mult dorită când stăpânul casei va face, în sfârșit, musafirilor lui marea surpriză cu declarația lui solemnă, nu voia să se lase găsită. S-au ridicat de la masă, primul și-a luat rămas-bun și au urmat și ceilalți; stăpânul casei stătea foarte împovărat în conștiință lângă sora lui, care îl avertizase așa de serios. Inima lui fără pace îl acuza; în ziua următoare s-a îmbolnăvit, **în a treia zi a murit fără pace.** Isus l-a chemat și el a înțeles lucrul acesta; el chiar a vrut să meargă, **dar nu imediat;** el n-a înțeles puterea cuvântului „**Înainte!**”; ochii lui au privit înapoi și a pierdut scurtul timp de har.

Mulți îi seamănă. Ei nu vor să taie dintr-odată firele și lațurile care îi leagă de lume. Poate azi un fir și mâine două, apoi mai târziu celelalte – și astfel rămân în plasă. Ei evită marea tăietură care le va mântui viața pentru totdeauna, lasă în locul acesteia să pătrundă în viața lor multe tăieturi mici și totuși se duc la pierzare, cu multă durere a sufletului lor nemuritor.

Dacă simți acum în conștiința ta că Isus te-a chemat și pe tine pentru a-L urma într-o viață nouă, forțează ieșirea, scrie, ca și creștin, marea vorbă soldățească deasupra vieții tale: **Înainte, după Isus!** Nu privi înapoi. Poate ai luat această pagină în mână și nu voiai să știi nimic despre Isus. El vorbește totuși inimii tale din Cuvântul Lui. El vrea să te ducă și pe tine în cetatea cu străzi de aur – recunoaște că până acum ai fost înstrăinat de Dumnezeu, roagă-te pentru har. El te trage la inima Lui, numai să fie pentru tine o totală seriozitate sfântă de a-L urma. Este ceva mare, minunat, sfânt, serios când Isus spune unui păcătos pierdut: „Vino după Mine!” Să fie scris despre tine cândva, ceea ce spune Scriptura: „S-a sculat și a mers după El.” (Marcu 2,14.) **Nu privi înapoi la ceea ce este în urma ta! Mântuirea și salvarea ta sunt înaintea ta!**

Nr. 8 VINO VAT

„Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Dumnezeu nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” (Psalmul 32, 1-2)

În casa scărilor muzeului din Berlin, pe un mare tablou de perete este prezentată distrugerea Ierusalimului. Titus, victoriosul fiu al împăratului, stătea pe cal în fața templului care se mistuia în flăcări. Marele preot s-a sinucis din disperare. Ucidere, distrugere, spaimă de jur-împrejur! În partea dreaptă traversează în pace prin spaima morții, o ceată mică de creștini care glorifică, păzită de îngerii lui Dumnezeu; dar pe partea opusă a tabloului fuge de acolo plin de spaimă, hăituit de demoni înfricoșători, **Ahașveroș, evreul rățacitor**. Legenda povestește că Ahașveroș L-a împins la o parte pe Domnul în drumul Lui spre Golgota, când Isus, neputând să meargă mai departe, a vrut să se rezeme de casa lui pentru a se odihni puțin. Atunci Domnul i-a spus: „Eu vreau să stau și să Mă odinesc, iar tu să pleci!” De atunci, Ahașveroș, care nu poate să moară, aleargă neliniștit pe pământ. **Într-adevăr, sunt născociri omenești fără valoare, lucrurile care se adaugă cuvintelor simple ale Sfintei Scripturi;** cu toate acestea, fața plină de spaimă a lui Ahașveroș hăituit de vina lui, în acel tablou, impresionează câte o inimă. Oare nu vor fi însoțiți toți oamenii de vina lor, ca vinovați, pe calea lor grăbită în veșnicie, urmăriți și mânați irezistibil în pierzarea veșnică, **dacă nu găesc eliberare de vina lor?** Creștinul credincios recunoaște în acel tablou, cu mulțumire față de Dumnezeu, descrierea a ceea ce a fost el din fire, în imaginea lui Ahașveroș și a ceea ce a făcut harul lui Dumnezeu din el, în imaginea acelor copii ai lui Dumnezeu, care pleacă de acolo în pace, cu cântări de laudă când se năruiește ceea ce este pământesc.

Toți păcătoșii neîmpăcați sunt oameni nefericiți, chiar dacă râd, chiuie, beau, se distrează. Ore n-au făcut și ei lucrul acesta, că Isus a stat în fața ușii inimii lor și ei L-au respins? Există în zilele noastre cete enorme de oameni triști, nefericiți, sperați. Numărul crescând al sinucigașilor și al bolnavilor psihici indică numai ceea ce se petrece în realitate în nenumărate inimi. Aici trebuie să fie clar exprimat: rădăcinile întregii nefericiri și a tuturor nenorocirilor pe pământ, sunt în vina păcatului și în puterea păcatului. „Mânia lui Dumnezeu din cer se descoperă împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor.” Cum ar putea un om care stă sub mânia lui Dumnezeu, Creatorul său, să savureze fericirea pentru care este creat omul și după care însetează sufletul lui? Despărțit de inima iubitoare a lui Dumnezeu, nu poate nimeni să fie fericit cu adevărat. Vina și constrângerea sub puterea păcatului îl face nefericit. Desigur, majoritatea oamenilor nu simt lucrul acesta. Dar este aceasta o dovadă? Când un om este anesteziat cu cloroform, nu simte nimic din tăieturile adânci ale medicului, din primejdia în care este viața lui; el nu observă nimic din șuvoaiele de sânge care curg din rănilor la operație. Astfel există nenumărați păcătoși care, anesteziați de plăcerea vremelnice, nu observă și nu bănuiesc nimic despre starea lor, până când sunt treziți. Dar atunci, când se trezesc, observă că sunt nefericiți, despărțiți de Dumnezeu, răniți de moarte. Poate faci și tu parte dintre cei anesteziați, pe care Dumnezeu îi numește morți spiritual, dintre cei indiferenți care nu întreabă nici de veșnicie, nici de Fiul răstignit al lui Dumnezeu. Ei trăiesc ca și când ar fi un soi de animale mai nobile; Mântuitorul păcătoșilor este pentru ei o Persoană cu totul indiferentă. Instruirea omenească și o educație bună contează pentru ei mai mult decât viața din Dumnezeu și nădejdea veșnică. O, indiferentule, știi tu că indiferența te duce în iad? Cuvântul lui Dumnezeu îți va dovedi că n-ai vrut să lași să iasă la iveală cunoștința vinovăției.

Dar mai există și alți oameni decât cei indiferenți, există oameni încăpățânați, îngâmfați, care chiar se laudă cu vina păcatului lor. Da, în zilele noastre există mulți dintre aceștia, care clădesc conștient vină pe vină. Asemenea oameni împietriți se supără dacă li se aduce mai aproape Cuvântul lui Dumnezeu. Spune-i unui adulter cuvântul lui Dumnezeu – va deveni furios. Supărarea și mânia îi apucă pe asemenea oameni, când cineva dintre cunoscuți sau prieteni se întoarce cu adevărat la Isus. De ce le este lor Dumnezeu așa de antipatic? De ce se supără din cauza crucii lui Hristos? Ei țin cu satan împotriva lui Dumnezeu, vor să facă ce are poftă carnea lor. Unul dintre aceștia a fost cel care nu de mult a refuzat cu batjocură într-un compartiment de tren, o revistă care mărturisea despre Isus și despre mântuire. Când cel care-L mărturisea pe Isus

a răspuns la întrebarea: „la ce servește acea revistă”, că el ar putea găsi în ea calea mântuirii pentru a scăpa de pierzarea veșnică, vrăjmașul lui Dumnezeu a răspuns: „Există, într-adevăr un iad, un loc de chin? Știți, tocmai acolo vreau să merg.” Tare mă tem că acestui om nefericit i s-a îndeplinit dorința!

Pentru asemenea vrăjmași ai lui Dumnezeu, stăpâniți de satan, este o necesitate să devină tovarăși pe drumul pierzării pe care-l parcurg. Ei calcă în picioare fără milă fericirea tuturor aceluia care ajung în contact cu ei. Drumul lor în veșnicie lasă în urmă numai semne de pustiire și dărâmături, fericire distrusă. Ei sunt „nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, deznădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile, niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.” (Iuda 12-13.)

Doar nu de mut a fost demascat un bărbat foarte cult, care oferea în toate marile ziare timbre poștale la schimb, pentru tinerii colecționari de timbre. Acest om a folosit schimbul de scrisori care a rezultat din aceasta, pentru a ademini băieții cărora le scria, la cel mai ordinar viciu, distrugător al sufletului și al trupului. Asemenea oameni smintiți sunt cu siguranță în mod conștient slujitorii lui satan. Dar oricât de profund ar fi întunericul păcatului în viața unui om sau oricât de tare ar fi legată inima în mândrie și încăpățănare, îndată ce o rază a luminii lui Dumnezeu pătrunde în inimă, ea se luminează. Adesea, un asemenea om devine apoi nespus de nefericit. El vede ceea ce Dumnezeu a văzut de mult, mizeria, vina, blestemul. El nu-și poate schimba viața pierdută, vorbele și faptele acționează în continuare. Conștiința lui strigă: vină, vină! Peste tot vede numai vină. Atunci un bărbat tare cade ca zdrobit în țărână înaintea lui Dumnezeu, îl apucă groaza, este ca și când și-ar pierde mințile, durerea vorbește din orice trăsătură a feței lui, rănilor păcatului său ard. Atunci vine vrăjmașul, îi pune în față cartea neagră a vinii și-i aruncă dintr-odată întrebarea în inimă, dacă n-ar fi mai bine să sfârșească această viață nenorocită. Da, este grav când un om începe să-și vadă vinovăția în lumina lui Dumnezeu și **totuși există har de la Dumnezeu**. Când omul vinovat zace așa în țărână înaintea lui Dumnezeu și privește retrospectiv cu disperare lanțul păcatelor sale, atunci apar lucruri tainice și ascunse în fața ochilor lui, pe care le credea uitate. **El nu găsește odihnă și urmează mărturisirea**. Hotărârea inimii de a rupe cu trecutul și de a trăi o viață nouă prin harul lui Dumnezeu, se poate realiza numai la picioarele lui Isus, prin acțiunea Duhului Sfânt. Un om suspină: o, de-aș putea obține acest singur lucru, să scap pentru totdeauna de vină și blestem, ce mult aș dori să-mi urmez drumul sărac și neînsemnat! Cine stă așa înaintea lui Dumnezeu și privește la rănilor deschise ale Fiului lui Dumnezeu, **acela este ajutat**. El învață la picioarele lui Isus, crezând, să-L îmbrățișeze pe singurul Salvator; dragostea lui Dumnezeu îl apucă, sângele lui Isus îl spală, la inima Tatălui găsește mângâiere și pace. El devine un om nou și primește o viață nouă.

Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!

Nr. 9 ÎN BATERIA 21b, ÎN FAȚA STRASBUOURG-ULUI
(O povestire de viață)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3)

Era destul de multă veselie în bateria de asediu Nr. 21b, din fața Strasbourg-ului, în noaptea de 1 spre 2 septembrie 1870, unde era de serviciu compania 1a a batalionului artileriei de fortificații-Hanovra. Francezii au întreprins un atac și focul infanteriei a lovit puternic în baterie. Bateria era înarmată cu 8 tunuri scurte, de 15 cm și fusese împinsă cam 120 de metri în fața

paralelei a doua. Era destul de aproape de aceste fortificații, care, în fața porții de piatră constituiau ținta atacului german.

Subofițerul care comanda primul tun, tocmai era pe cale să înșurubeze focusul în grenada sa de douăzeci și cinci de pfund, când o mare căpățână de zahăr franceză a străpuns parapetul și a explodat în baterie. Toți servanții tunului zăceau leșinați la pământ, dar nimeni nu era rănit. Subofițerul și-a revenit primul. El și-a văzut tunarii întinși pe jos și a auzit strigătul unui ofițer, care era în apropierea lui așa de îngropat prin surparea pământului din parapet, încât nu se putea elibera singur. După ce a fost eliberat acesta, iar tunarii au devenit conștienți unul după altul, servanții s-au pus repede din nou în mișcare. Dar subofițerul a avut dintr-odată alte gânduri ca mai înainte: despre a fi împușcat mortal și despre moarte. El și-a adus aminte că avea un suflet nemuritor și că odinioară I-a promis Dumnezeu sfânt, să păstreze credința. În același timp a văzut că toată viața lui era păcătoasă și pătată. Conștiința lui i-a adevărit categoric, că ar fi mers în pierzarea veșnică, dacă, în loc să se trezească din leșin în bateria 21b, s-ar fi trezit în veșnicie. El nu era laș; a rămas ca un bărbat devotat la postul lui, dar proiectilele infanteriei căzând în jurul lui, vorbeau foarte deslușit despre aceea, că între el și moarte nu este acum decât un pas. Atunci i s-a smuls din inimă o rugăciune în sus, către Dumnezeu, lacrimi i-au curs din ochi și I-a făgăduit lui Dumnezeu, de acum înainte să facă tot ce Îi va cere Dumnezeu. El a pățit ca poporul Israel la Sinai, când I-au promis lui Dumnezeu: „Vom face tot ce a zis Domnul” (Exod 19,8). Ei nu-și cunoșteau inima nestatornică, vicleană, nerecunoscătoare. Subofițerul nostru n-a cunoscut-o nici el pe a lui. El credea că poate să cumpere îndurarea cu jurăminte, care în ceasul acesta cu siguranță erau serioase. Încă nu trecuseră multe ore după ce a fost înlocuit la baterie, când vechile gânduri despre lume, pofta și păcatul s-au întors în inima lui și curând au ieșit din inimă vechile discuții și vechea viață înstrăinată de Dumnezeu. Firește că după aceea, în orele de insomnie, au existat aduceri aminte de Dumnezeu. Într-o locuință unde a fost încartiruit, unde a găsit o Biblie germană, chiar a deschis Biblia într-o noapte și a citit Psalmul 90, unde erau scrise cuvintele: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.” Atunci s-a simțit din nou foarte serios, dar nici aceasta n-a ținut mult. Era, într-adevăr, neliniștit în asemenea ceasuri, pentru că știa că în starea lui actuală nu poate să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu. Dar puțin după aceea, era la fel de nepăsător ca înainte. Așa a fost în timpul întregii campanii. El n-avea și nu cunoștea nici un om care să-i stea atât de aproape, încât să poată vorbi cu el despre starea sufletului său, iar în privința Cuvântului lui Dumnezeu era necunoscător.

Când s-a întors acasă, a intrat în Duisburg, la Bergisch-Maerkischer Eisenbahn ca fochist. Serviciul era greu, inima i se simțea apăsată; a început să strige către Dumnezeu și știa și a observat că Dumnezeu îl auzea. A fost ascultat și binecuvântat, întrucât după o vreme a devenit mecanic de locomotivă și s-a putut însura. A avut în acești ani ceasuri solemne, dar nu o întoarcere reală la Dumnezeu. Dimpotrivă, a pus Biblia deoparte și s-a abonat la „Plante de grădină”, pentru a-și ocupa mintea și a-și spori cultura. Aici a citit într-o zi, că omul provine din maimuță și că ceea ce noi numim conștiință, este numai produsul educației, așa că nu este nevoie să ascultăm de acest glas. Lucrul acesta i-a preocupat mult gândurile; era deja în primejdie să-și subjuge inima și viața acestei minciuni, când după puțin timp a găsit în aceeași revistă, articolul unui naturalist, care demonstra că omul n-a fost niciodată maimuță și că o maimuță nu poate deveni niciodată om. Acum s-a iscat o revoluție uriașă în capul și în inima subofițerului nostru de altădată și actualul mecanic de locomotivă; conștiința i-a adus aminte cine era Dumnezeu, Căruia I-a făgăduit cândva să-L urmeze cu credincioșie și încotro a luat-o viața lui. A mers la librar, și-a plătit abonamentul și l-a rugat să distrugă toate numerele care mai vin pentru el. Librarul a crezut că omul înnebunise. Dar mecanicul de locomotivă i-a zis: „Prin îndurarea lui Dumnezeu am recunoscut caracterul dăunător al acestei publicații.” Puțin după aceea s-a îmbolnăvit grav de rinichi. Tratamentele și medicii i-au mâncat economiile și trei medici au declarat într-un singur glas, că pentru el nu mai există leac. Atunci a făcut ca femeia cu scurgerea de sânge, care și-a cheltuit și ea averea cu multe tratamente. „A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de haina Lui. Căci își zicea ea: „Dacă aș putea să mă ating de haina Lui,

mă voi tămădui.’ Și îndată a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.” (Marcu 5,27-29). Deci și mecanicul nostru de locomotivă; el i-a lăsat pe medicii costisitori să plece și a recurs la Dumnezeu, ca mai înainte în bateria 21b. L-a rugat pe Domnul să nu-l lase să moară. Da, îi era foarte teamă de veșnicia întunecoasă, dar acum și-a dat seama că Dumnezeu încă mai era același în putere și milă, ca atunci la Strasbourg. A durat doar puțin timp și prin îndurarea lui Dumnezeu, fără doctori și doctorii s-a făcut sănătos și era din nou pe locomotiva lui și putea să-și hrănească soția și cei patru copii mici.

Acum știa că fusese cu el un Dumnezeu atotputernic, bogat în îndurare și care ascultă rugăciuni. Dar având în vedere păcatul său și inima lui nestatornică, totuși nu era fericit. El își urma drumul liniștit, dar fără pace. În aceste zile trebuia să aștepte într-o stație, încrucișarea cu un tren personal; atunci a venit la el un frânar și l-a rugat să-i dea puțină apă de băut, din rezerva de apă din tender. Acest bărbat i-a spus despre Isus, în care el a găsit pace pentru sufletul lui. Deci nu este așa cum gândesc mulți, că oamenii din poporul nostru vorbesc la locul lor de muncă numai despre lucruri banale sau rele; nu, aici sunt ucenici ai lui Isus, care răscumpără clipele, ca să laude și să mărturisească ce a făcut Isus pentru ei.

Ce lucru binecuvântat este acesta!

Mecanicul nostru de locomotivă doar avusese parte de multe în legătură cu Dumnezeu, de puterea și îndurarea lui Dumnezeu, de o minunată și slăvită ascultare a rugăciunii; dar că pentru noi, oameni născuți în păcat, ar exista liniște sufletească, siguranța iertării veșnice și a nădejzii slăvite, aceasta era ceva nou pentru el. Frânarul l-a invitat sincer să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și puțin după aceea, mecanicul de locomotivă a răspuns invitației într-o duminică după-amiază.

Acolo a auzit ceea ce avea inima lui nevoie: că pentru el, cel pierdut, Isus a făcut, a suferit și a împlinit totul, că el a fost căutat de dragostea lui Dumnezeu, care voia să-l mântuiască pentru viața veșnică. Firește că întâi și-a îndreptat ochii spre propria lui viață, spre păcatul și slăbiciunea lui; în cazul acesta n-a putut să îmbrățișeze această mare mântuire, socotind că el este prea rău; da, el se simțea aproape și mai neliniștit și mai nefericit ca înainte. În dimineața următoare, abia părăsise stația cu locomotiva, când inima lui a fost încurajată să privească doar la Golgota. Putea crede, putea cu deplină încrederea să pună toată vina lui asupra Fiului răstignit al lui Dumnezeu; inima lui a înțeles că aici erau: pace, dragoste și iertare. Dintr-odată s-a făcut lumină pentru inima lui. Atunci a devenit nespus de fericit și din ceasul acela, 21 de ani a trăit în pacea lui Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu; desigur, și-a cunoscut și-și cunoaște slăbiciunea, dar știe că harul lui Dumnezeu îl poartă. Prietene, tu care ai citit acestea, fie ca drumul tău să ajungă mai repede la ținta aceasta fericită! Economisește multele căi greșite și ocolite, dacă înțelegi în inima ta că această poveste de viață este o chemare a lui Dumnezeu pentru tine. **Grăbește-te să ajungi la țintă, unde vei fi fericit și salvat pe veci.**

Nr. 10 O MARE PUTERE NECUNOSCUTĂ

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul.” (Iacov 5,16-18)

Printre marile puteri ale lumii se numără: Germania, Rusia, Anglia, Austria și Statele Unite ale Americii.

Puterea oștirilor și a flotelor de care dispun aceste state ca să-și impună voința, să-și sprijine cetățenii din străinătate, să-și amenințe dușmanii, este esența propriu-zisă a puterii lor. Alcătuirea forțelor armate pe care aceste mari puteri le pot chema sub arme, dă cifre enorme de luptători. Cu

toate acestea, există o putere mai mare decât marile state ale pământului și anume, rugăciunea credinței, care pune în mișcare mâna lui Dumnezeu.

Cel mai mare privilegiu al oamenilor este: să-L cheme pe Dumnezeu. Satan l-a înșelat pe om luându-i Paradisul, l-a adus sub stăpânirea morții, într-o viață de osteneală, de spini și mărăcini; cu toate acestea el n-a putut să anuleze acel privilegiu de har. Nici o putere omenească nu poate face aceasta. Blestemul păcatului n-a făcut ca acest privilegiu să se șteargă. Chiar și din grota viciului poate rugăciunea păcătosului să ajungă la inima lui Dumnezeu. Un singur lucru este necesar pentru a folosi acest privilegiu. **Omul trebuie să creadă că Dumnezeu există.** Cum ar putea Dumnezeu să răspundă stăruinței unui om, care contestă în inima lui că există un Dumnezeu prezent? Îndurarea lui Dumnezeu răspunde celei mai slabe credințe; a fost ascultată chiar și rugăciunea experimentală: „Dumnezeule, dacă ești, ajută-mă!”

De-am înțelege mai bine puterea rugăciunii credinței, care mișcă cerul și pământul!

Dumnezeu le spune tuturor oamenilor: „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu inima.” (Psalmul 145,18.)

Dar El dă făgăduințe și mai bune acelor care au devenit neprihăniți prin credință înaintea lui Dumnezeu. Ilie, prorocul, este așezat în fața ochilor tuturor credincioșilor ca marele model în ceea ce privește rugăciunea credinței. El putea într-adevăr să spună: „Viu este Domnul în fața căruia stau!” Și el n-a fost decât un om slab, și el a fost în stare să tremure, să ezite, să obosească, să se plângă. Ilie „era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi” – dar când L-a chemat pe Dumnezeu, n-a privit la propria slăbiciune, ci la puterea și credincioșia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu privea la slăbiciunea lui Ilie, ci la credința lui. Credința lui Ilie a închis cerul cu o rugăciune, pentru onoarea lui Dumnezeu, așa că n-a plouat trei ani și șase luni. Este aceasta o realitate petrecută cu adevărat? Dumnezeu o adevărește, ca tu, omul, să înveți să crezi cu slăbiciunile tale și să afli prin rugăciunea credinței cine este Dumnezeu.

Majoritatea oamenilor fac o deosebire între ceea ce citesc în Biblie despre ascultarea rugăciunilor credinței și ceea ce așteaptă în viața practică de la ascultarea rugăciunilor lor. Ceea ce făgăduiește Cuvântul lui Dumnezeu, **este nemărginit de mare și de bogat**; ce așteaptă ei, este **atât de mic**, încât sunt foarte uimiți când un alt om așteaptă și primește ceva mare. Dar Dumnezeu nu S-a schimbat din zilele lui Ilie și nu și-a schimbat nici făgăduințele.

Că succesele fără precedent ale armelor germane în anul 1870 sunt de atribuit puterii nenumăratelor rugăciuni ale credinței, care s-au înălțat la Dumnezeu din mijlocul poporului și al armatei noastre, germanii necredincioși și nerecunoscători pot pune la îndoială– dar cine a asistat pe atunci la toate ca un creștin care se roagă, acela declară: **eu știu că este așa!** Când în 1812 Napoleon I a pătruns cu forța în Rusia, un preot s-a rugat la o ceremonie în Moscova astfel: „Doamne, Dumnezeule, Tu, Dumnezeul oștirilor, Tu, care l-ai înecat pe Faraon în Marea Roșie și pe Nebucadnețar cel mândru l-ai smerit cu nebunia, privește la acest îngâmfat care se numește Napoleon, apucă-l cu brațul Tău cel tare, care ține cerul și pământul și zdrobește-l așa cum olarul sparge vasul! Biruința vine din cer, așa că dă, Doamne, împăratului nostru biruință și pace!” Această rugăciune a ajuns la urechea și la inima lui Dumnezeu, dar și la urechea lui Napoleon, care a spus: „Deci cu rugăciuni vor să mă bată; între împăratul Alexandru și mine nu hotărăsc rugăciunile, ci baionetele! Voi înainta cu forța spre Moscova cu cele 500.000 de baionete ale mele și le voi face rugăciunile de rușine!” Ce-i drept, Napoleon a înaintat spre Moscova cu armata lui, dar nu pentru a dicta acolo pacea, ci pentru a se face singur de rușine.

După întoarcerea trupelor rusești din Franța în anul 1816, a avut loc la Moscova sărbătoarea păcii, la care în fața poporului a stat același preot și a spus: „Puterea oamenilor a fost mică; s-a înălțat o altă putere și a strigat: ‚Până aici să vii, să nu treci mai departe! Aici să ți se oprească mândria valurilor tale, ca să recunoască toate popoarele pământului, că Domnul Dumnezeu este și nimeni altul, Cel care îndepărtează de pe tron pe cei puternici și îi înalță pe cei nenorociți.’ Înaintea Lui nimic nu este prea mic, încât să nu poată ajuta cu el, nici chiar focul și grindina,

zăpada și aburul și uraganele, care Îi împlinesc Cuvântul. De aceea mulțumiți lui Dumnezeu, care guvernează minunat și duce totul la bun sfârșit în chip minunat!”

Dar rugăciunea credinței se dovedește a fi ca o mare putere adevărată pe pământ, nu numai în zilele marilor evenimente care zguduie lumea, nu numai în lupta armelor, **ci mult mai mult în lupta vieții, care este dată în banalitatea vieții.** În majoritatea cazurilor, biruința rugăciunii credinței este experimentată în toate necazurile inimii, la paturile de boală și de moarte, în lupta mamelor și a taților credincioși pentru mântuirea veșnică și binecuvântarea vremelnică a fiilor rătăciți, a fiicelor ușurate. Creștinii care-L cunosc pe Domnul prezent, cei care-și cunosc dreptul de copii, făgăduințele și inima Tatălui lor, strigă încrezători tuturor oamenilor: **îndrăzniți, aveți încredere în Dumnezeu.**

Dumnezeu aude strigătul celor nenorociți și mâna Lui de har îi salvează chiar și pe vrăjmași și batjocoritori, dacă strigă smeriți. Un lăcătuș dintr-o fabrică, ce și-a pierdut locul de muncă din vina lui, a căutat sfat și ajutor la un credincios. El învățase numai această meserie pe care a făcut-o în fabrică și nu putea fi primit în orice atelier de lăcătușărie. Dar acel creștin l-a îndemnat să încredințeze și acea problemă exterioară Aceluia care are de repartizat toate posturile și orice loc de muncă. – Camarade, Îl cunoști tu pe acest prieten puternic? – Au plecat genunchii împreună; credinciosul L-a rugat pe Dumnezeu cu încredere copilărească să-i dea pâine și de lucru acelui bărbat tânăr care deznădăjduia. A doua zi după aceasta a venit un maestru lăcătuș în casa în care locuia acel tânăr, pentru a căuta un muncitor tocmai pentru acea muncă deosebită pe care o putea face acest bărbat tânăr. Omenește este absolut inexplicabil de ce și cum a venit acest maestru lăcătuș în acea casă și în acea locuință. Lucrul acesta petrecut în anul 1896, nu poate fi povestit totuși, fără a adăuga, că acel tânăr pe care Dumnezeu l-a ajutat așa de minunat, a **părăsit a treia zi îndărătnic și indispus, munca ce îi fusese dăruită.** Ce mare este Dumnezeu, care nu refuză să-i ajute pe păcătoșii nerecunoscători, cu toate că știe dinainte cum Îi vor mulțumi!

Tu, cel care ești în necaz, în greutate, îți spun, prinde curaj și credință, apucă mâna salvatoare a lui Dumnezeu! Fericirea ta a eșuat și nu mai știi ce să faci. Te amenință distrugerea, rușinea, pedeapsa, necazul – nu mai există nici o soluție. Dar nu dispera! **Mai este o ușă deschisă pentru tine.** Acolo du-te astăzi! Ușa îndurării iubitoare, fără plată, milostivă a lui Dumnezeu îți stă larg deschisă. Dumnezeu îți spune și ție: „Cheamă-Mă în ziua necazului și eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50,15.) Te asigur că la Dumnezeu există pentru tine ajutor pentru timpul acesta și mântuire pentru veșnicie, dacă te apropii de El cu smerenie și sinceritate. Dar gândește-te că de aceea sunt trăite de tine atât necazul tău cât și ajutorul lui Dumnezeu, ca bunătatea Lui să te conducă al pocăință. **Trebuie să ajungi să te întorci la Dumnezeu de la calea indiferenței, a păcatului, a încăpățânării, trebuie să te întorci la Isus!**

Așa că vino încă astăzi în Numele lui Isus Hristos, a singurului dar desăvârșitului Mijlocitor care este la Dumnezeu și pune-te pe tine și povara ta la picioarele Lui! El te primește iubitor. Dar dacă ai găsit la El ajutor în marele tău necaz pământesc, dacă te-a păzit de rușine și de pedeapsă, dacă te-a ocrotit în boală și primejdie, **atunci mărturisește ceea ce a făcut El pentru tine!** Nu uita că aici este scris: tu Mă vei proslăvi! Dumnezeu te lasă să trăiești experiențe în legătură cu puterea și ajutorul Lui, ca tu să te întorci cu toată inima la Isus; viața ta trebuie să devină pentru timp și veșnicie, o laudă și mulțumire pentru Dumnezeu. A ajuns Dumnezeu la țintă cu tine?

Nr. 11 ÎNVINGĂTORI CARE SE ÎNTORC ACASĂ

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească”
(1 Petru 2,5)

Tineretul poporului nostru încă n-a văzut învingători care se întorc acasă. Dar acela dintre noi, vârstnicii, care a trăit așa ceva, știe că lucrul acesta este ceva extraordinar. Imaginați-vă un astfel de bărbat, care după luni sau ani de război, se întoarce acasă ca unul dintre învingătorii pe care patria îi cinstește. Iată-l că vine, având cunună de stejar pe coif, capul ridicat, ochii strălucitori, inima plină de recunoștință față de Dumnezeu, care l-a păzit minunat în atâtea primejdii. Lacrimi de bucurie îi strălucesc în ochi, când zărește de departe frontonul casei părintești. Atunci mama îi aleargă în întâmpinare, care cu rugăciuni zilnice l-a încredințat lui Dumnezeu și care acum vede înaintea ei împlinirea stăruinței ei, cu inima fericit emoționată; plângând cu suspine de bucurie, își ascunde capul la pieptul fiului; frați și surori, rude și prieteni se apropie grăbiți, ca să împartă bucuria – ce privești!

Dar nu așa a fost când în sătucul N. din Siegerland, în 1871 s-a întors acasă un fiu, ai cărui părinți credincioși au stăruit zilnic ca acest fiu să nu fie luat de gloanțele franceze, ci să se întoarcă în casa părintească, **pentru a găsi și el drumul spre Casă, cealaltă Casă a Tatălui, care nu este în Siegerland, ci în ceruri.** Deci fiul a venit acasă, mama i-a alergat în întâmpinare, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. **Dar ea a îmbrățișat un fiu mort de beat.** Prima ei exclamație a revederii n-a fost bucurie, ci a izbucnit într-un strigăt de durere: „Ah, trebuie să te revăd așa, în halul acesta.”

Fiul avea o poveste a vieții ca mulți alții asemenea lui. S-a născut în ținutul Wittgenstein, ai cărui locuitori se hrăneau pe atunci, în multe cazuri, din arderea mangalului, în îndepărtatele ocoale silvice ale frumosului ținut muntos. Și tatăl acestui fiu victorios, dar beat, fusese un cărbunar din Wittgenstein, care, ca toți tovarășii lui de muncă, atunci când venea de la uzină, arăta mai negru decât negri din Camerun. Pe atunci era între cărbunarii din Wittgenstein multă cruzime; inimile lor erau de multe ori mai negre decât pielea lor. Firește, pentru a vedea inimi întunecate, nu trebuie să călătorim la Wittgenstein; acestea au existat și există peste tot, printre bogați și printre săraci. Dar inima acestui cărbunar se luminase și era lumină în ea, viața lui era spălată și era mai albă ca zăpada, prin sângele lui Isus, în care el găsisse pace. Soarele îndurării lui Dumnezeu lumina în casa lui, unde băieții lui creșteau sănătoși. Când s-au făcut buni de muncă, s-a mutat în Siegerland, unde se câștiga mai mult în mine decât în uzină. Așa se face că băieții n-au devenit cărbunari, ci mineri. Deci din această casă părintească era învingătorul întors acasă, care fusese angajat în al doilea batalion al pușcașilor regimentului 80, pentru a pleca de acolo în războiul germano-francez. Inima lui era mai tare ca roca din mină, pe care de atâtea ori a prelucrat-o cu ciocanul de miner. Tunetul luptei, vaietele răniților și moartea multor camarazi, n-a putut să-i întoarcă inima la Dumnezeu. Doar cunoștea din casa părintească seriozitatea veșniciei și a judecății și dragostea lui Dumnezeu, care l-a urmat și l-a căutat; el cunoștea și vina vieții sale, petele poftelor și dorințelor sale carnale, în care a umblat. Viața lui a fost, ca și cea a multor camarazi ai săi, descrisă exact în Biblie: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți, odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voia firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.” (Efeseni 2,1-3). La inima lui tare nu s-a putut ajunge și n-a putut fi prinsă prin bunătatea lui Dumnezeu, care l-a ferit de toate daunele de la Weissenburg, de la Wörth, de la Sedan și de la Paris. El s-a întors acasă mai rău și mai nedisciplinat decât plecase. În loc de cântări de laudă, de pe buzele lui au răsunat strigăte răcnite și cântece triviale în ziua întoarcerii sale acasă.

Pietrele brute, din care acolo poate se fac casele, sunt desprinse în cariera de piatră prin dinamită perforate; tot așa își desprinde Dumnezeu, din cariera de piatră a lumii neconvertite a oamenilor, care trăiește dură și moartă în păcate, pietrele pe care le poate folosi pentru casa lui duhovnicească. Au mai trecut câțiva ani, până când acel miner, acum întors acasă, a fost desprins prin explozie, din cariera de piatră a lumii, pentru a-i găsi locul în casa lui Dumnezeu, ca piatră vie. Dumnezeu s-a folosit literalmente de pulbere, pentru a desprinde această piatră.

Și anume, într-o zi, în mina de magnetit, tocmai pusese încărcătura de explozibil în gaura perforată pentru așa ceva și era pe punctul de a o împănă (minerii spun aici: că fac gata detunătura): atunci a explodat explozibilul și l-a aruncat la pământ. Zăcea acolo grav rănit și cu siguranță aștepta moartea. Detunătura i-a lovit nu numai pieptul și membrele, ci și inima. Lăuntru lui a fost total zguduit, căci dintr-odată, toată viața sa trecută, lunga listă a faptelor sale rele, inima lui nerecunoscătoare, împotrivirea lui față de Dumnezeu, stăteau scrise cu litere de foc în fața conștiinței sale. **Sufletul lui a citit adevărul lui Dumnezeu: Pierdut! Pierdut pe veci!**

Dar îndurarea lui Dumnezeu i-a păstrat viața. Pe patul lui de boală a fost învins de harul și dragostea lui Isus, care l-a urmat atâta timp. El a privit cu ochii credinței la crucea de la Golgota, a găsit iertare pentru toată vina lui și pace prin sângele lui Isus. A trăit, așadar, după însănătoșire ca un copil al lui Dumnezeu și proprietate a Domnului, într-o umblare credincioasă, până a intrat în locuințele păcii, în duminica Peștelui din aprilie 1890. Deci a devenit o piatră vie, căreia marele Arhitect i-a destinat locul întrebuințării, după planul Său. Acum a avut parte, pe lângă primele trei versete din capitolul doi al Epistolei către Efeseni și de versetul al patrulea și al cincilea: „**Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.**” Deci totuși a existat pentru el o întoarcere acasă ca învingător, spre bucuria deplină a mamei sale, căci, după ce lupta vieții a fost dusă până la capăt, a plecat acasă, în corturile păcii. El a avut parte de ceea ce un talentat copil al lui Dumnezeu a exprimat în cântecul:

Cum ne-om simți, când după lupta trasă,
După cel din urmă foc al bătăliei,
Ne vom întoarce din străini acasă
Și vom intra pe poarta veșniciei!
Când cel din urmă fir de praf l-om scutura,
Când ultimul strop de sudoare va fi șters
Și de-aproape vom vedea și saluta
Ce-a dat curaj pelerinului, ades!

Cum ne-om simți, când cu fior vom asculta
Corul cel de sus ce ne primește cu cântat,
Când harfe aurii prin ceruri vor cânta
Laudă Mielului, ce lumea a-mpăcat!
Când în lung și-n lat cetatea Lui cea sfântă
Răsună de-„Aleluia!” mântuiților ce cântă
Și a rugăciunilor tămâie sfântă
Spre tronul Celui Preaînalt se-avântă!

Cum ne-on simți? O, ce ochiul n-a zărit,
Urechea n-a auzit, minții n-a fost dată,
Acea o să fim și ne e hărăzit,
Când ne vom muta în țara lăudată!

Haidem, cărarea abruptă s-o suim,
Merită să asudăm și să ne ostenim,
Să ne grăbim ca acolo să sosim,
Unde Domnul dă mai mult decât gândim!

Vrei și tu să ai parte de aceasta?

Nr. 12 CRISTOFOR COLUMB

Și credința este o încredere neclintită (o înfăptuire) în lucrurile
nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd."

(Evrei 11,1)

Cristofor Columb, descoperitorul Americii, s-a născut în anul 1456 la Genova. Deja în tinerețe a străbătut mările cunoscute pe atunci, de pe coasta de la Genova până la Islanda; dar mai mult decât aceasta, a fost un creștin care a încercat credințioșia și puterea harului lui Dumnezeu. Convins de forma de glob a pământului, voia să găsească spre vest calea marină spre Indiile de Est. El era sigur că dincolo de oceanul Atlantic ar trebui să fie coastele Asiei. Timp de optsprezece ani s-a străduit Columb, sub multe vicisitudini și umilințe, să obțină mijloacele bănești și corăbiile pentru această acțiune. În cele din urmă regina Spaniei s-a lăsat înduplecată de un prieten al lui Columb, să-i ofere trei corăbii mici cu echipajul necesar. A fost semnat un contract în care Columb a fost numit mare amiral al tuturor mărilor și vicerege al tuturor insulelor și ținuturilor pe care le va descoperi și i se va acorda a zecea parte din toate veniturile sperate. Cine a auzit la curtea Spaniei de acest contract, a declarat toată chestiunea ca fanatism. Unul dintre bărbații de vază ai consiliului convocat de regina Spaniei, a declarat toată această acțiune ca fără speranță. Dar Columb nu s-a lăsat influențat, a urgentat cu râvnă utilizarea micilor sale corăbii în portul Palos de pe coasta Andaluziei. Erau doar vase mici, construite rău; două dintre ele erau fără covertă. Echipajul consta din 120 de bărbați, dintre care mulți au intrat în această slujbă fără chef și siliți. Nenumărați privitori stăteau pe țărm când Columb, în 3 august 1492, puțin înainte de răsăritul soarelui a părăsit portul Palos cu mica lui flotă. Întâi a luat-o pe drumul spre insulele Canare, la coasta vestică a Africii. De aici a navigat în 6 septembrie spre vest. Dar când câteva zile mai târziu au început alizeele și mânau fără încetare corăbiile spre vest, când zi după zi, săptămână după săptămână ținutul făgăduit întârzia să apară, a izbucnit o rebeliune; voiau să-l oblige pe Columb să se întoarcă. Dar el s-a ținut tare și a explicat cu toată fermitatea că va găsi Indiile cu ajutorul lui Dumnezeu. Deja începuse luna octombrie când stoluri de păsări pe care nu le văzuseră niciodată, o tufă plutitoare cu fructe roșii proaspete arătau că se apropiau de uscat. În seara de 11 octombrie, Columb a observat la orizont lumini mișcătoare. În 12 octombrie 1492, la ora două noaptea s-a destrămat vălul de nori și s-a văzut un mal cu nisip luminat de lună; din toate trei corăbiile a răsunat strigătul: „**Pământ! Pământ!**” Dimineața au fost coborâte bărcile. Primul a pășit Columb, cu sabia trasă din teacă și cu steagul Castiliei în mână, pe pământul insulei San Salvador. Curând după aceea au fost descoperite învecinatele insule Bahamas, apoi insulele Indiilor Occidentale, apoi uscatul Americii. Apoi Columb s-a întors în Europa. El a adus reginei Spaniei nu numai vestea că noi țări, mări și popoare au fost supuse sceptrului ei, el i-a adus și aur și bogății. La această primă întoarcere acasă, în 15 martie 1493, a fost primit cu bătăi de clopote, strigăte de bucurie, admirație și onoruri împărătești. Dar abia își începuse ce-a de-a doua călătorie cu corăbii mai mari și echipaj mai bun, că s-au și ridicat invidioși și calomniatori, care au găsit o ureche binevoitoare la curtea Spaniei. În urma lui a fost trimisă altă flotă, care l-a luat prizonier ca trădător. Eroul s-a întors în lanțuri. Și-a dovedit în mod strălucit nevinovăția și a plecat apoi pentru a treia oară în America. Dar de atunci înainte

viața lui a fost mistuită de lupta împotriva calomniatorilor lui. În 21 mai 1506 a murit, în vârstă de numai de 50 de ani. Nu nemaiauzitele eforturi și primejdii, nu naufragiile și lipsurile i-au distrus natura de fier, ci dușmănia, invidia și neloialitatea oamenilor. Lanțurile pe care le-a purtat odată, le-a dus cu el până la sfârșitul vieții, în amintirea cum nerecunoștința oamenilor a răsplătit sacrificiul său; l-au pus în sicriu, potrivit ultimei lui dorințe. În ultimele luni ale vieții, într-o scriere lungă și-a mărturisit credința în Domnul, care fusese tăria vieții lui. Apoi a trecut dincolo, în lumea nouă, pe care o apucase prin credință, nu în America, nu, în veșnicie, unde locuiește dreptatea.

Columb a observat numai puține indicii că dincolo de oceanul Atlantic ar trebui să existe o lume nouă. Câteva bărci indiene aduse la mal, bucăți de lemn și de copaci străini pe care curentul golfului le aducea pe coasta Europei și siguranța că pământul are formă de glob, acestea au fost de ajuns pentru a-i da convingerea neclintită despre ceea ce ochii lui nu vedeau. El n-a crezut aceasta cu credința teoretică a sălii de clasă, ci cu credința practică a convingerii de viață. De aceea a pus putere, timp, bani și tot ceea ce avea și era, în ascultarea acestei credințe – **și a găsit și a avut parte de ceea ce fusese o certitudine pentru credința lui.**

Dumnezeu mărturisește tuturor oamenilor că există un ținut de slavă necunoscut lumii, dincolo de marea acestui timp. **Crezi tu lucrul acesta?** Majoritatea oamenilor îl cred numai cu capul, adică acceptă în general învățătura creștinismului și se supun la ceea ce este sfințit în ochii lor prin datină. Dar de îndată ce trebuie să investească în aceasta viață, timp și putere pentru a ajunge în acest ținut al slavei, nu mai vor. Ei rămân în țara vremelniceii, în care s-au născut. Unii nu vor să iasă din slujba păcatului, alții au fost orbiți de puterea deșertăciunii și a lucrurilor vizibile și nu vor să se încredințeze conducătorului, singurul care poate să-i conducă în țara făgăduinței. Orbia – necredința – slujirea păcatului îi țin pe oameni pe loc.

Credința care mântuiește, despre care vorbește Scriptura, **este o înfăptuire, o apucare a lucrurilor nădăjduite, o încredințare fără orice îndoială că ceea ce ochii încă nu văd acum, există, cu toate acestea.** Da, după o scurtă călătorie peste marea acestui timp, vom acosta pe țărmul veșniciei pentru a vedea ce a spus Dumnezeu.

Ceea ce mărturisește Biblia, ceea ce adevărește conștiința noastră, ceea ce aflăm în ascultarea rugăciunilor noastre de credință, aceea vom vedea! **Îl vom vedea pe Domnul!** Orice credincios posedă o mare dovadă despre realitatea lucrurilor veșnice. Această mare dovadă a prezenței și harului lui Dumnezeu, a jertfei veșnic valabile a lui Isus, a mântuirii adevărate, este **realitatea iertării păcatelor**, eliberarea de povara vinii. Cine a trăit aceasta, acela a aflat o parte din realitatea lumii nevăzute. **Ai trăit lucrul acesta?**

Cine nu trece prin aceasta, nu va păși pe țărmul veșniciei ca un copil fericit al lui Dumnezeu, ci ca un vinovat. **Dar cine-L crede pe Dumnezeu și Cuvântul Său**, acela are parte zilnic de dovezi despre realitatea lumii nevăzute; are parte de minunate ascultări ale rugăciunilor; ochii lui încep să recunoască în toate lucrurile călăuzirile dragostei lui Dumnezeu. Aceste semne, care în valurile timpului actual ne mână spre țărmul veșniciei, se înmulțesc cu cât ne apropiem de țintă. Mizează toată viața ta, în încrederea credinței, pe acest singur lucru, minunata făgăduință a lui Dumnezeu, pe care Isus a răscumpărat-o pentru ai Săi cu propriul lui sânge.

Călătoria lui Columb a trecut prin multe lupte, greutăți, - dar în cele din urmă a văzut lumini licărind și atunci s-a spus: Pământ! Pământ! **Încă puțin timp și ochii noștri vor vedea ce am crezut, vom păși pe țărmul fericit al veșniciei și vom lua în stăpânire promisiunea solemnă pe care Împăratul împăraților deja aici ne-a lăsat-o scrisă, pe când lumea ne considera proști și nebuni.** „Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!”, și noi credem și de aceea vorbim. Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus. ... De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,13.18).

Nr. 13 ÎNGERII LUI DUMNEZEU
(Crăciun)

„Și deodată, împreună cu îngerii s-a auzit o mulțime de oaste cerească,
lăudând pe Dumnezeu.” (Luca 2,13)

S-a Petrecut în anul 1901 în Trier, că drăgălașul fiu de doi ani al unor părinți credincioși, s-a apropiat prea mult în joacă de gura deschisă a unei pivnițe și s-a prăbușit îndărăt, în adânc. În această încăpere boltită adâncă de vreo trei metri, cobora o scară de piatră. Copilul a dat cu capul de una din treptele de piatră și s-a ridicat teafăr. Același băiat a căzut doi ani mai târziu dintr-un pom înalt și s-a sculat nevătămat și tot în acel an a căzut pe un vapor ticsit, când s-a desprins de fratele lui mai mare, prin gura deschisă a buncărului în magazia de cărbuni a motorului navei și s-a sculat teafăr.

Au fost acestea numai întâmplări fericite? Nu, îngerul lui Dumnezeu a fost cel care a păzit acest copil și anume, un înger viu, adevărat, personal, care a fost trimis de Dumnezeu pentru această slujbă, care a avut putere și tărie să facă moi treptele de piatră și să întărească oasele fragile. Majoritatea dintre noi, copii fiind, au auzit și au crezut în îngeri. Dar când au crescut și au ajuns la rațiune, au învățat de la părinți, frați și prieteni, că acestea fuseseră numai povești: „Toți oamenii raționali și educați spun că nu există îngeri.” De unde știu ei lucrul acesta? Răspuns: Doar nu se pot vedea! Aceasta este înțelepciunea lumii necredincioase. Există numai ceea ce se poate vedea și simți. Dar pe lângă aceasta ei aud sunetul vocii, pe care nimeni n-o poate vedea; ei telegrafiază cu curentul electric, pe care nimeni nu-l poate vedea. Ei cred în vitalitatea bobului de sămânță, din care nu văd nimic; îl seamănă în așteptarea precisă a unei recolte și au parte de ea. Ei pun ouă sub găină pentru clocit, cu toate că într-o mie de ouă pe care le-au spart, încă n-au văzut niciodată ceva din viața conținută în ele. Aceiași oameni știu foarte exact că gândurile absolut invizibile despre poftă și păcat sunt o asemenea putere, încât îi determină pe oameni la: furt, crimă, adulter, curvie. Ei au trăit adesea lucrul acesta. Deci nu este așa, că acești oameni care o spun, cred numai ce văd, simt și aud, – **ci susțin așa ceva numai în privința a tot ceea ce le spune Dumnezeu din împărăția lumii nevăzute.** Pe aceasta o resping, pentru că **nu vor** s-o recunoască. Doar vrem să fim practici. Lumea pretinde mereu, mai cu seamă acum, la sfârșitul secolului al XIX-lea, ca totul să fie organizat practic, totul adaptat la realitatea vieții. Și noi, creștinii credincioși, găsim că lucrul acesta este foarte bun.

Stilul modern își zice **realist**, adică orientat spre realitatea reală, adevărată. Este aceasta așa sau este numai înșelătorie? De exemplu, lumea de astăzi cere ca oricărui bărbat să i te adresezi cu „domnule”. Orice hangiu al unuia dintre hanurile murdare din mahalaua St. Pauli al portului Hamburg este, normal, un domn și orice „alergător” pe care-l trimite la corăbiile care sosesc pentru a-i ademeni în plasa lui pe marinarii cu punga plină, cărora tocmai li s-a plătit salariul, este un domn. Orice servitor, hamal ar fi foarte jignit, dacă n-ar mai fi domn. Sunt aceștia domni? Domni sunt bărbații care au ce stăpâni. Curată înșelătorie! Numai Unul să nu mai fie Domn, Isus, despre care a fost vestit: „Astăzi vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”.

Da, cum stau lucrurile cu lumea aceasta, care, chipurile, vrea să fie practică în toate? În fiecare an se sărbătorește Crăciunul, cu săptămâni înainte se văd toate vitrinele împodobite proaspăt, peste tot se cumpără, se coace, se curăță. S-a născut și S-a ivit Fiul lui Dumnezeu? Da sau nu? Dacă da, de ce nu-I supuneți Lui inima și viața? Este adevărată vestea Crăciunului? Tu spui: da!

Deci există totuși cu adevărat îngerii? Nu, aceasta n-o crezi cu adevărat. Ce-i drept, că sunt îngerii pe biserici și pe mănăstiri, în cărți și pe tablouri, de piatră, pictați, tipăriți, fotografiați, că în pomii de Crăciun există îngerii de ceară, de zahăr, de marțipan, aceasta n-o contestă nimeni; lucrul acesta doar l-am văzut toți din tinerețe.

Mulți vor admite chiar necondiționat, că într-adevăr îngerul lui Dumnezeu, trimis de Dumnezeu, li s-a arătat păstorilor pe câmpia Betleem-ului, cu salutul: „Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”

Deci atunci un înger și o mulțime de oaste cerească au fost vizibili pentru ochiul omenească, cuvintele și cântările lor de laudă au putut fi auzite de urechea omenească. Oare unde au rămas toate acestea?

Vrem să fim practici, vrem să considerăm și să contăm pe ceea ce este într-adevăr real. Deci aceasta este ceva real, căci Dumnezeu o spune și credincioșii o află, că tronul lui Dumnezeu este înconjurat de serafimi, care strigă tare unul la altul cu majestate și putere: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” (Isaia 6,3 textual.) Și aceasta este adevărat, că Dumnezeu are oștiri sfinte de îngerii; această oștire, care în puterea ei minunată stă în slujba lui Dumnezeu, are arhangheli și căpetenii (Iosua 5,13-15), care îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu și apar pe acest pământ (compară cu Daniel, capitolul 10). Unul dintre acești arhangheli din oștirea lui Dumnezeu este Mihail, despre ale cărui lupte cu puterea lui satan auzim de două ori și a cărui ultimă mare victorie asupra lui satan, balaurul, Ioan a văzut-o în duh. (Apocalipsa 12,7-12.) Despre aceste cete de îngerii ai lui Dumnezeu, care au intonat minunata cântare de laudă pe câmpia Betleem-ului, Domnul spune în noaptea suferinței Sale: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngerii?” (Matei 26,53.)

Ale acestor cete erau acei cai și care de foc, pe care Elisei i-a văzut în cetatea Dotan și a mărturisit: „Mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei.” (2 Regi 6,16.)

Aceasta este real, realitate. De la aceste cete a intrat un sol, vizibil pe la ceasul al nouălea (ora trei după-amiază), la sutașul roman Corneliu (Faptele Apostolilor 10,3). Dintre acești îngerii a fost trimis unul și l-a eliberat pe Petru din lanțurile de fier, din patru rânduri de paznici și porți de fier încuiate. Aceștia au fost trimiși, duhuri slujitoare în slujba celor ce vor moșteni mântuirea veșnică (Evrei 1,14) și mulți, mulți credincioși au avut parte de slujba lor. Câte primejdii pentru trup și pentru suflet n-a întors Dumnezeu de la preaiubiții lui copii prin slujba îngerilor Lui, câte ziduri de har și de pază n-a construit El prin ei, câte ispite pe care le-a pregătit satan pentru a-i pierde pe copiii lui Dumnezeu, n-au fost înlăturate de mâinile îngerilor!

Cuvântul lui Dumnezeu strigă creștinilor credincioși: „V-ați apropiat de Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor.” (Evrei 12,22.) Da, cine merge în slava lui Dumnezeu spălat de sângele împăcării veșnice, acela va vedea cândva această oștire minunată a îngerilor lui Dumnezeu. Atunci va fi încheiată slujba lor în această vreme trecătoare pentru copiii lui Dumnezeu, atunci numărul deplin al mântuiților lui Dumnezeu va sta în jurul tronului Mielului, atunci toți îngerii, împreună cu copiii lui Dumnezeu vor cădea cu fața la pământ, cu marea cântare de laudă: „Amin.” „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 7,12.)

Atunci Isus, care odată s-a înjosit în ieslea de la Betleem pentru a mântui pe păcătoșii pierduți, va sta ca un Miel înjunghiat în mijlocul răscumpăraților Lui și o desfătare veșnică va fi peste capetele lor!

Unde vei fi tu atunci?

Nr. 14 UN SECOL SCURS

„Tu, care întorci pe oameni în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!” Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut și ca o strajă din noapte.” (Psalmul 90,3-4)

În urmă cu o sută de ani și-a început Napoleon I drumul victorios prin Europa. Prusia a fost curând supusă jugului Franței, toată Germania a ajuns în mizerie și nenorocire; 15 ani plini de lupte și vărsare de sânge, de suspine, griji și zbuciumul popoarelor au zburat repede – și cel temut a zăcut în țărână. Și-a încheiat viața ca un prizonier neputincios, pe Sfânta Elena. Nu el trebuia să pună pecetea istorică a acestui secol scurs, ci reîntemeierea imperiului german, care s-a întărit în unitate și putere sub împăratul Wilhelm I, cel victorios. Ce deosebire între Germania de astăzi și cea de acum o sută de ani, care se descompunea în mai mult de o sută de state și ținuturi mici. Fiecare avea stâlpii lui de graniță, își tipărea propriile monede, își înființa propriile ei trupe – chiar dacă câte unul dintre aceste mici teritorii independente ale Reichului aveau numai un bărbat sau doi pe care trebuiau să-i prezinte armatei Reichului. Nimeni nu stima și nu onora numele german, căci nici măcar germanii n-o făceau. Nu existau nici flotă germană, nici colonii. Dar astăzi patria germană este unită și puternică. Armata ei uriașă este în stare să așeze pe câmpul de bătaie un milion și jumătate de luptători, flota ei în plină dezvoltare duce drapelul Germaniei peste toate mările. Codul legii este valabil pentru toate statele germane, ca și moneda, măsura și greutatea. Într-adevăr, Germania are motive să privească în sus la Dumnezeu, cu adâncă smerenie și mulțumire, la sfârșitul acestui veac.

Dar și altceva au mai adus acești 100 de ani: **a fost descoperită forța aburului**. Prin ea au luat ființă acele fabrici mari, care-și pun pe ținuturi întregi amprenta muncii profesionale sârguincioase. Această putere miraculoasă a schimbat aspectul vieții și ocupația a sute de mii de oameni, care s-au mutat de la sate la orașe, de la agricultură la munca în fabrică. Ei au crezut că-și vor găsi fericirea acolo, dar n-au găsit-o – căci fericirea pământească nu stă într-un salariu mai mare, ci în binecuvântarea lui Dumnezeu. Pentru mulți oameni tineri și pentru multe familii ar fi fost mai bine să fi rămas în satul liniștit – dar lumea spune: „Omul e mulțumit că i se face pe voie”. Pământul a fost împânzit cu rețeaua șinelor de căi ferate, iar mările au fost populate cu mii de vapoare. Călătoriile care înainte aveau nevoie de luni, se parcurg în 48 de ore; în șapte zile se călătorește peste ocean în America. O migrațiune a popoarelor a trecut peste ocean, din Europa în America – și aceștia toți au căutat fericirea pământească! Unii au găsit-o, dar mulți au găsit suferință adâncă și încercări grele.

Forța miraculoasă a electricității a adăugat căilor ferate, telegraful. Cu el se vorbește în câteva secunde din Berlin până în Kiautschou (China). Gazul și electricitatea luminează orașele, casele, halele, acolo unde înainte lampa cu ulei sau lumina lumânărilor răspândeau doar o licărire tulbură.

Și la noi, soldații! Și aici totul este schimbat, totul este preschimbat în dimensiuni enorme și viteză maximă. La începutul acestui secol, înarmarea pentru un război se făcea în multe luni, astăzi trebuie să fii gata în șase zile. Pe atunci trupele mășăluiau timp de săptămâni spre granița amenințată, astăzi armatele zboară pe calea ferată laolaltă. Pe atunci se trăgea la 100, până la 200 de metri depărtare, astăzi până la 3000 de metri; pe atunci erau 2, până la 3 împușcături pe minut, astăzi sunt 10 până la 14. Aburul și electricitatea, telegraful, bicicleta și baloanele cu aer pun amprenta sfârșitului de veac pe graba fără odihnă și par că vor totul reorganizat.

În toată această vrajă a născocirii moderne, omenirea este ca drogată – omul se idolatrizează el însuși, își admiră propria minte și-L uită pe Dumnezeu veșnic. Aceasta este trăsătura caracteristică a prezentului în care îndurarea lui Dumnezeu face să se propovăduiască Evanghelia Lui mântuitoare și Cuvântul Său infailibil în toate popoarele ca niciodată până acum.

La sfârșitul secolului, în dangățul clopotelor anului ajuns la scadență, în tot zgomotul și agitația vieții moderne răsună cuvântul lui Dumnezeu: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu! Tu întorci pe oameni în țărână și zici: **„Întoarceți-vă, fiii oamenilor!”** Căci înaintea Ta, o mie de ani este ca ziua de ieri, care a trecut și ca o strajă de noapte. Îi măhuri ca un vis: dimineața sunt ca iarba care încolțește iarăși; înflorește dimineața și crește, iar seara este tăiată și se usucă.” Inima și conștiința îți adevăresc, că în toată acestea: alergătură, goană, născocire, savurare, îngrijorare și ostenire rămân neschimbați aceștia doi: **Dumnezeul veșnic**, care întinde mâinile harului spre oamenii pierduți și **omul neliniștit**, care călătorește prin timpul grăbit, pentru a culege în veșnicie ceea ce a semănat.

Faptul acesta îl predică veacul ajuns la scadență: că omul, chiar dacă-și înalță semeț capul ca o floare care înflorește timpuriu, se prăbușește repede, nu găsește nimic pe pământ care să-i rămână în moarte, dacă n-a găsit acel singur lucru la care Dumnezeu îl cheamă: **har și pace de la Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos!**

O mie de ani sunt pentru Dumnezeu ca ziua de ieri; dar și o zi este ca o mie de ani (2 Petru 3,8). Dumnezeu măsoară și socotește altfel decât oamenii. Dacă vrei să socotești corect, trebuie să calculezi cu socoteala lui Dumnezeu. Viața ta scursă, ca și anul ajuns la sfârșit, au cuprins în șirul zilelor lor **o nemărginire de har și îndurare ale lui Dumnezeu. Ești conștient de lucrul acesta?** Cam 4500 de milioane de oameni s-au născut și au murit în acest secol pe pământ. Oare cât de puțini vor fi între aceștia, cei care au găsit în Isus viața veșnică?

Când vine ultimul tău ceas, ceea ce este pământesc se prăbușește în neant. Poate zgomotul și luciul descoperirilor moderne să consoleze un păcătos muribund? Dacă ar trebui să mori fără o nădejde sigură a vieții, te-ar putea ajuta atunci, dacă ai fi într-unul din vapoarele moderne care străbat oceanul cu o viteză mare, ca niște palate plutitoare, strălucind în lumina electrică, dotate cu tot confortul și cu toată strălucirea? Nu va fi nici acolo altfel decât în camera în care a murit marele Goethe, care la lumina vie a lumânărilor striga: „Mai multă lumină! Mai multă lumină!”, când a trebuit să intre în întunecata-întunecată veșnicie, fără mângâierea și pacea lui Isus. Pentru sufletul tău nemuritor, pământul și tot ce oferă el este și astăzi la fel ca pustia aridă în care Moise, omul lui Dumnezeu, a exclamat acum mai bine de trei mii de ani: **„Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam!”**

Deci nu este vorba dacă afară oameni călătoresc cu aburi sau electricitate și nici despre ceea ce se tipărește în milioanele de pagini de ziar despre comportarea oamenilor. Tot ce se cumpără, se fabrică, se tipărește, se telegrafiază, se admiră sau se defăimează pe întreg pământul, este absolut fără valoare și indiferent pentru omul care trebuie să pășească din timp în veșnicie. **Numai un lucru are însemnătate: relația lui cu Dumnezeu.** Dacă păcatul vieții și al inimii lui este înlăturat de harul lui Dumnezeu pentru totdeauna, dacă petele vinii lui sunt spălate cu sângele lui Isus, dacă știe că merge în slava lui Dumnezeu!

Când regele Henric al VIII-lea al Angliei a trebuit să moară în 28 ianuarie 1547, și-a încheiat viața pătată de sânge, împovărată de păcat, în ciuda fastului regal care-l înconjura, cu vorbele: „Acum, prieteni, am pierdut totul: regatul, coroana, sufletul!” Dar un martor simplu, credincios al lui Isus, care a murit acum câțiva ani, a adormit cu cuvintele: „Triumf! Triumf! O, strigați: triumf! Desfășurați steagul! Astăzi intră în cerul lui Dumnezeu un păcătos care este spălat în sângele lui Isus!” Când va veni ceasul acesta pentru tine, secolul scurs nu te poate mângâia nici cu strălucirea patriei noastre renăscute, nici cu toate invențiile și descoperirile sale, **ci aceasta o poate face numai Isus, care a murit pe cruce pentru tine.** Harul Lui este cel care te-a ținut în viață până acum, în timp ce în jurul tău milioane de oameni cad morți, ca piele secerate. Dacă ai acest unic adăpost: **pe Isus**, atunci poți păși vesel nu numai în noul secol, ci chiar și în veșnicie. **Poți face lucrul acesta?**

Nr. 15 POT - NU POT.
VREAU – NU VREAU.

„Pot totul în Hristos, care mă întărește.” (Filipeni 4,13)

În lazaretele din Nancy, în octombrie 1870 erau mulți bolnavi de tifos și dizenterie. Una dintre surorile de caritate avea în grija ei un infanterist grav bolnav de dizenterie, care avea în același timp o rană prin împușcare încă nevindecată la mâna dreaptă. Câteva zile, viața lui a părut că este în mare primejdie din cauza dizenteriei. Dar apoi boala a mers spre însănătoșire, chiar dacă rana încă era mare. Ce uimită a fost sora când într-o dimineață l-a găsit pe pacient sculat din pat, preocupat să-și curețe nasturii de la tunica militară! Zadarnic i-a poruncit să se culce iar în pat. Când medicii au venit la vizita de dimineață, el stătea lângă pat, drept, în uniformă strălucitor de curată. La întrebarea aspră a medicului-căpitan: „Cum îndrăzniți să vă sculați fără permisiune?”, a răspuns cu raportul viguros: „Domnule medic de batalion, mă declar sănătos!” „De fapt, ce vreți? Vreți la mama acasă?” „Vreau la trupă!” „Dar nu puteți trage cu mâna dreaptă!” „Atunci trag cu stânga.” Aceasta le-a plăcut medicilor; vedeau în fața lor un bărbat care voia să meargă la luptă cu orice preț, bolnav sau sănătos. Cu toate acestea, n-ar fi dus-o până la capăt; chiar dacă medicii i-ar fi făcut pe plac, s-ar fi prăbușit și ar fi ajuns în cel mai apropiat spital, bolnav și nenorocit, poate muribund.

Într-adevăr, voința omenească ar fi în stare de multe, atâta vreme cât Dumnezeu dă sănătate și putere. Uimitoare probe de putere a voinței, de a îndura chin și dureri ne sunt relatate, de exemplu despre Mucius Scaevola, acel roman care și-a întins mâna în vasul cu cărbuni și a lăsat-o să ardă, pentru a demonstra dușmanului că un roman nu se teme de nimic. Dar cu toate că omul este în stare de atât de multe în lucrurile pământești prin puterea voinței, **voința omenească se dovedește a fi fără putere de îndată ce este vorba de luptă împotriva păcatului.**

Tocmai am trecut pragul unui nou an. Mulți au văzut că viața lor nu se află într-o stare bună – și totuși vedem peste tot, unde voința omenească este pusă în joc, că numai după opt zile se merge pe vechiul făgaș. Unii au cheltuit prea mulți bani și spun: Vreau să fac economie, să-mi plătesc datoriile și să pun totul în ordine. Într-adevăr, o problemă simplă și totuși cei mai mulți nu reușesc. Un altul vede că a fost un fiu nerecunoscător și conștiința îl îndeamnă să le promită părinților o îndreptare. Unii frați învrăjbiți, soți nefericiți vor de acum înainte să trăiască în pace împreună, unii oameni de afaceri dezordonați vor să devină de nădejde, bețivii vor să lase băutura și desfrânații vor să lase pofta murdară. Care este situația ta, prietene? Ai și tu ceva de pus în ordine? Vezi și tu lucruri în viața ta, în privința cărora spui: așa nu poate merge mai departe!?

Mă tem că s-ar putea să-ți meargă ca acelui soldat care și-a lustruit nasturii și s-a declarat sănătos. A existat voința, dar nu și puterea. Cu toate acestea, mai există o putere, care ne face în stare pe noi, oamenii slabi, să facem tot ceea ce trebuie să facem după voia lui Dumnezeu. Pavel a putut să spună: **„Pot totul în Hristos, care mă întărește!”** Și totuși, același Pavel spune: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. ... Căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12,9-10.)

El ajunsese la capăt cu propria putere, acum nu mai voia decât să fie unealta slabă prin care să lucreze Domnul. Atunci a trăit o viață nouă.

Retrospectiva în viața mea îmi arată ce pot și ce nu pot. În fața oamenilor pot să par evlavios și bun – dar nu pot fi bun înaintea lui Dumnezeu. Pot să vreau să iubesc oamenii – și totuși să fiu: mânios, amarnic, dur, nedrept, imoral, egoist. Pot să mă plâng, dar nu pot să remediez dauna vieții mele. Da, privind înapoi la viața mea, ajung la concluzia că sunt un om neputincios. Dar un lucru tot pot. Pot să mă smeresc înaintea lui Dumnezeu cu păcatul meu, pot să cred în dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos, pot să-l rog pe Dumnezeu pentru har și îndurare și pot să apuc astăzi harul și îndurarea, **căci Dumnezeu o spune.**

Eu nu pot să iau înapoi nici o vorbă, nici o faptă, nu pot să șterg nici măcar o singură oră a vieții mele din amintire sau din cartea judecății lui Dumnezeu. Și totuși pot prin credința în sângele lui Isus, să-mi văd toată viața spălată albă ca zăpada și deplin curățită în sângele lui Isus. Nu pot să recâștig nici o zi pierdută a vieții mele, dar pot primi prin credință o veșnicie de: pace, fericire, bucurie. Nu pot face nimic pentru a-mi menține părinții sănătoși și fericiți la bătrânețe, să-i apăr pe frații mei de pagube, dar pot prin mijlocirea credinței să atrag binecuvântare și ocrotire pentru toți cei care-mi sunt scumpi. Câți bețivi nefericiți nu trebuie să spună: nu pot să mă împotrivesc poftelor; trebuie să beau; dar când se întorc la Dumnezeu, devin liberi, pentru a demonstra în puterea lui Isus: am putere în Domnul! Atâția sclavi ai desfrâului n-au putut să se împotrivescă păcatului, până când au găsit putere la Isus; acum spun: nu mai vreau să păcătuiesc și pot să trăiesc cu inima curată.

Ce adevăr minunat, că un om neputincios, dacă primește harul lui Dumnezeu, poate să spună prin credință: „Pot totul în Hristos, care mă întărește!” Ce poate un om și de ce este în stare, nu depinde de voința lui, ci de harul lui Dumnezeu. Când în anul 1628 temutul Wallenstein a asediat fortăreața Stralsund, a comunicat comandantului suedez: „Chiar dacă Stralsund ar fi legată de cer cu lanțuri, vreau s-o iau jos.” Cu toate acestea n-a putut s-o facă, ci a trebuit să plece cu problema nerezolvată, în timp ce din turnurile cetății i se cânta de batjocură. Dumnezeu spune și celui mai puternic și mai entuziasmat om: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valurilor tale!” (Iov 38.11.) Câți oameni n-au ajuns de rușine cu ceea ce au vrut! „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.” (Iacov 4,6 textual.)

Cu toate acestea, depinde de voința ta, în ciuda întregii tale slăbiciuni. Vrei să te supui dragostei lui Dumnezeu? Vrei să-ți întinzi mâinile spre Mântuitorul? Vrei să cauți și să găsești har? Vrei să tragi o linie în viața ta trecută, să-ți osândești păcatul înaintea lui Dumnezeu? Vrei să crezi că Dumnezeu te iubește pe tine, păcătosul, că El are cu tine gânduri de pace și nu de suferință?

Domnul spune alor Săi: „Fără Mine nu puteți face nimic.” Nimic fără Isus, dar totul cu Isus. Un creștin nu mai trebuie să conteze pe propria putință, ci pe puterea dumnezeiască a Aceluia care trăiește în el: Hristos. Un creștin adevărat spune: Nu pot să iubesc acest dușman, nu pot să-l iert, dacă aceasta trebuie să vină din inima mea; dar în puterea și în dragostea lui Isus pot lucrul acesta și-l vreau, ba chiar: trebuie să-l pot! La un creștin credincios nu mai trebuie să fie nici o deosebire între „Vreau!” și „Pot!”, dar și între „Nu vreau!” și „Nu pot!” Vreau să-L mărturisesc pe Isus înaintea lumii și chiar pot; vreau să păzesc Cuvântul Lui; vreau să-L cred și să am încredere în El; vreau să păstrez credința și să-L laud pe Isus în viață și în moarte” – „Pot totul în Hristos, care mă întărește!” Nu vreau să-L tăgăduiesc pe Isus, nu vreau să merg pe calea păcatului, nu vreau să fiu asemenea lumii, nu vreau să mă îndoiesc de harul lui Dumnezeu. Tot ce L-ar necinsti pe Isus, nu mai vreau și nu mai trebuie să fac!

Tu, cel care citești aceasta și n-ai crezut până acum în Isus ca în propriul tău Mântuitor și Domn și ți-ai urmat drumul fără El, cu încredere în propria ta putere, poate spui: nu pot să cred. Te înșeli: nu vrei să crezi. Întinde-ți mâinile spre Dumnezeu, spune-i cu toată smerenia că vrei să I te supui și că ai vrea să vii la Isus, dar că nu poți cu propria ta putere și roagă-L stăruitor pe Tatăl să-ți atragă inima la Isus. Vei apuca să vezi că Dumnezeu poate ceea ce tu nu poți și că El vrea ca tu să-ți găsești Mântuitorul și în El o viață nouă.

Vrei și tu?

Nr. 16 OTRĂVIT!

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea și bărbatul a mâncat și el.
(Geneza 3,6)

Cam acum un an s-a îmbolnăvit în împrejurări ciudate un ofițer de cavalerie proaspăt însurat și plin de speranțe. Atacat de dureri violente, a venit într-o stare plină de teamă și cu crampe, în care realmente pierdea sânge în cantitate mare. După câteva ore accesul a trecut și părea că începe însănătoșirea; dar curând s-a întors același simptom îngrozitor și a adus moartea. Medicii au stabilit o otrăvire cu o mâncare de ciuperci. Cantitatea otrăvii poate fusese mai mică decât gămălia unui ac. Nu i se putea simți nici mirosul, nici gustul. Dar consecința a fost zguduitoare: o viață plină de speranțe a fost încheiată în chinuri, o căsnicie fericită sfârșită de moarte.

Și Adam și Eva au mâncat odinioară dintr-o mâncare ademenitoare, înșelați de șarpe. În fructul pe care Eva l-a admirat că era un pom bun de mâncat și plăcut de privit și că ar fi fost de dorit pentru că deschidea mintea, - în mâncatul acestui fruct era **otrava otrăvurilor, otrava păcatului**. Ea a scos la iveală un efect îngrozitor: toate decesele, toate lacrimile, toate bolile, toate suspinele, toate speranțele spulberate, toate inimile zdrobite, toate disperările, tot păcatul, toată ura, toată amărăciunea, tot chinul veșniciei sufletelor omenești pierdute. Toate acestea au venit prin fructul pe care, prin ispitirea lui satan, Eva l-a luat „și a mâncat; a dat și bărbatului ei și bărbatul a mâncat și el”.

Satan a pus întâi întrebarea: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Cu aceasta a zdruncinat încrederea în adevărul incontestabil al cuvântului lui Dumnezeu. Apoi a spus: „Hotărât că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (versetele 4-5.) Cu aceasta, satan a subminat încrederea în Dumnezeu. Chiar s-a prefăcut în fața omului că el vrea binele oamenilor, iar Dumnezeu le vrea răul. Când satana a obținut ca dragostea, cuvântul și sinceritatea lui Dumnezeu să fie puse la îndoială, atunci a fost deschisă poarta pentru păcat. Acum Eva privea fructul oprit în lumina lui satan, atunci a fost bun de mâncat, plăcut de privit și de dorit.

Satan procedează și astăzi la fel, el pune la îndoială cuvântul și inima lui Dumnezeu în fața oamenilor. Și pentru că are în puterea sa inima omenească din fire, ajunge repede la țintă. Satan vine la unul în postura de șarpe a unui prieten. Căruia îi aduce otrava, la altul sub înfățișarea unei cărți otrăvite, a unui ziar otrăvit. Când oamenii își spun povestea păcatului, atunci aproape întotdeauna încep cu aceasta, că sfințenia Cuvântului lui Dumnezeu a fost zdruncinată, că glasul conștiinței a fost înăbușit prin scrieri rele sau conversații rele.

Era o conversație veselă între camarazi, seara, în cameră, la soba caldă. Unul povestea de unde tocmai venea, despre păcatul poftei carnale. Ceilalți râdeau, numai unul ședea liniștit și serios în mijlocul lor; el știa din Cuvântul lui Dumnezeu ce este păcatul și că el aduce moartea. Domnul l-a căutat și l-a găsit în anii tinereții. El devenise soldat cu multă rugăciune. Acum simțea cum cuvintele murdare, rele despre pofta trupească și despre slujba păcatului voiau să-și facă intrarea în inima lui și în fața gândurilor lui se înălțau imagini ispititoare. Pofta din inima lui s-a ivit prin otrava de afară. „Fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea.” (Iacov 1,14-15.) Binecuvântat să fie omul care folosește Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea, pentru a lepăda pofta ispititoare! „Este scris!” Cu aceasta l-a biruit Domnul pe satan și cu aceasta poate orice credincios să învingă puterea lui satan. Și acest soldat tânăr, care-L cunoștea pe Isus, a biruit ispita. Dumnezeu l-a păzit. Dar nenumărați camarazi au fost trași în jos! N-a durat mult și au mers pe căile păcatului, la început înfiorați, apoi răsând, până au ajuns ei înșiși să-i ademenească pe alții la păcat. Dumnezeu spune: păcatul aduce moartea! Satan spune: păcatul este plăcut de

privit, bun și de dorit. Pe cine vei crede? Mai era acolo un soldat tânăr, care încă se ruga și credea; bineînțeles că nu-L cunoștea pe Isus, dar voia să se teamă de Dumnezeu. Atunci i s-a adus o carte scrisă de un bărbat foarte deștept și foarte instruit, mult mai deștept și mai cult decât tânărul soldat. Și cartea îl făcea pe Dumnezeu mincinos și Biblia, o minciună. A început să citească și totul i se părea așa de înțelept și de limpede, iar Biblia i se părea așa de naivă și de copilărească. Nu s-a mai rugat și s-a lăsat prins în mreje. Curând a văzut că vorba „păcat” este numai închipuire. Care păcat? Vreau să savurez tinerețea! Așa că a intrat în viață; prieteni buni, care să ajute la băutură și risipă se găseau destui. În plus mai era și bogat; ce era de mirare că putea savura viața vesel? Dar banii s-au terminat. Unde rămăseseră prietenii? Anii tinereții au zburat; unde rămăseseră dintr-odată? Creștetul a chelit cu timpul, punga s-a golit și inima era mult mai goală de mângâiere și nădejde, dar plină de griji. Atunci a venit un alt prieten, care i-a spus despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, în care este iertare, nădejde și viață veșnică. Da, bărbatul sărăcit asculta și chiar știa că i se spunea cu dragoste. Și atunci a răspuns: „Când am fost tânăr, am crezut ca și tine și mă și rugam. Dar atunci mi s-a dat o carte, se numea ... (este o carte mincinoasă, care a fost răspândită în Germania în multe mii de exemplare). De când am citit-o, nu mai pot să cred!” A mai trecut un șir de ani, trupul a devenit bolnăvicios, durerile și grijele au devenit mari – sfârșitul a fost că s-a spânzurat. Ce istorie de la prima picătură de otravă până acolo unde păcatul a fost săvârșit, unde satan și-a atins ținta cu un om pe care Dumnezeu a vrut să-l binecuvânteze!

Într-adevăr, păcatul este în inima noastră din naștere; acolo este un izvor al tuturor răutăților. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.” (Matei 15,19.) Dar aceste puteri ale păcatului se vor dezlănțui la majoritatea oamenilor abia atunci când șarpele va fi subminat Cuvântul lui Dumnezeu și va fi redus la zero dragostea și harul lui Dumnezeu. Atunci izbucnește deodată otrava păcatului existentă în inimă, cu un efect devastator, pentru a distruge toată viața pentru timp și veșnicie.

Dumnezeu i-a înconjurat pe Adam și pe Eva cu dovezile bunătății și grijii Sale; ei s-au lăsat înșelați de satan. De la ei am moștenit păcatul, moartea, veșnica pierzare. Dumnezeu a văzut nenorocirea neamului omenesc, s-a îndurat și a dat păcătoșilor nerecunoscători și ostili lui Dumnezeu, o și mai mare dovadă a dragostei Sale: El a pus crucea de la Golgota în văzul lumii pierdute în păcat. Adam și Eva nu știau ce este moartea; dar noi știm. Știm ce este prima moarte, moartea trupească și Dumnezeu ne-a descoperit și ce este moartea a doua, moartea veșnică, iazul de foc. (Apocalipsa 20,14-15.)

Ce judecată îngrozitoare! Ce spaimă de nespus! Dar Dumnezeu Îl pune în văzul lumii acum, în timpul harului, pe Isus, care a purtat toate grozăviile judecății lui Dumnezeu, când a luat locul păcătosului pe cruce. Dumnezeu strigă în lumea de păcat, că nimeni nu trebuie să cadă pradă lui satan, mincinosului și ucigașului de la început. În rănilor lui Isus este mântuire pentru toți, mântuire de blestemul otrăvii păcatului.

Acum câțiva ani, un creștin experimentat a intrat în vorbă cu un bărbat zdrențaros din Friedrichshain, un cartier din Berlin, a cărui față devastată, zăpăcită, neliniștită mărturisea că trăia în adâncă mizerie a păcatului: „O, omule, ce a făcut păcatul în viața ta!” Atunci bărbatul depravat l-a privit speriat, s-a întors și a strigat: „Să nu-mi vorbiți despre păcat; știu tot, am fost mult printre credincioși. Nimeni nu mă mai poate ajuta. Sunt pierdut!” Și zicând acestea, a plecat. Acest bărbat era otrăvit de moarte și cu toate acestea ar fi fost și pentru el tămăduire în Isus, dacă ar fi venit la Isus.

Tu ai venit la Isus? Vino înainte de a fi prea târziu! Vino înainte de a te înșfăca necredința disperării și indiferența rece, înainte ca inima ta să se împietrească – pentru a te tămădui de otrava morții păcatului!

Nr. 17 DE CE ÎL INSULTAȚI PE TATĂL MEU?

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert Numele Lui.” (Exod 20,7)

În tren stăteau doi marinari într-o discuție aprinsă. Nu era o discuție rea cea pe care o aveau împreună acești doi tineri viori, dar prin obișnuința rea moștenită, abuzau continuu de Numele lui Dumnezeu, până când un tovarăș de călătorie necunoscut, un bărbat mai în vârstă, s-a întors spre unul dintre cei doi cu cuvintele: „Vă rog, prietene, nu-L insultați mai departe pe Tatăl meu!” „Să-l insult pe tatăl dumneavoastră?” a răspuns marinarul mirat, „nici nu-l cunosc și n-am vorbit niciodată despre dumnealui; îl cunoști tu poate, Johann?” „Nu!” a răspuns camaradul lui. „Cu atât mai trist pentru dumneavoastră!” a spus necunoscutul; „Dacă L-ați cunoaște pe Tatăl meu, L-ați și iubi; vă rog cordial, nu mai abuzați de Numele Lui!” Atunci bătrânul a luat mâna marinarului și i-a vorbit despre îndurarea lui Dumnezeu. Atunci i s-a deschis marinarului inima și a povestit cum în urmă cu o jumătate de an a stat la patul morții mamei sale, ea își pusese mâinile pe creștetul lui și L-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să-l binecuvânteze. La această amintire a venit brusc pe buzele acestui marinar întrebarea: „Credeți că Dumnezeu mă va mai salva pe mine, un biet păcătos?” A fost o discuție lungă și binecuvântată. Prin mărturia sinceră a acestui slujitor al lui Isus, amândoi marinarii au găsit în acea zi pace cu Dumnezeu, har, iertare, viața veșnică. Ei s-au întors amândoi de la întuneric la lumină. Viața lor mersese până atunci spre apusul soarelui, spre pierzarea veșnică. De acum înainte era întoarsă, acum mergea spre răsăritul soarelui, spre Isus, înspre Casa Tatălui. Bărbatul care a intervenit acolo cu credincioșie și putere pentru onoarea numelui lui Dumnezeu, a cărui inimă n-a putut să suporte să fie „luat în deșert” singurul Nume în care se găsește mântuire și pace, este un om din popor. Mâna lui a lucrat mult timp cu ciocanul în atelier. Dar acum Dumnezeu l-a înzestrat cu ciocanul și dalta pentru a lucra la inimi și să croiască drum prin stânca dură a necredinței, a indiferenței, a vrăjmășiei față de Dumnezeu. Ce slujbă binecuvântată în mijlocul poporului nostru, unde peste tot este luat în deșert Numele lui Dumnezeu. „Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeuului tău. Pentru că Domnul nu va socoti nevinovat pe cel care va lua în deșert Numele Său.” (Exod 20,7 textual.)

Nu există în poporul nostru, de la cercurile celor sus-puși până la cei mai neînsemnați cerșetori și vagabonzi, aproape nici o discuție în care să nu se abuzeze de Numele lui Dumnezeu. Inimile și conștiințele sunt așa de tocite, încât în mod obișnuit nici vorbitorul și nici ascultătorul nu devine conștient sau nu observă că se pronunță Numele Domnului. Fie că se vinde un cal sau se face o declarație de dragoste, fie că se toarnă acasă cafea sau se bea țuică la crâșmă, aproape nimic nu se face fără abuzarea numelui lui Dumnezeu.

Nu demult a venit o doamnă cu părul deja cărunț la un creștin credincios ca să-l roage ceva. În timp ce-și prezenta dorințele, cel solicitat a spus: „Știți că în acest timp scurt ați pronunțat de șapte ori degeaba Numele lui Dumnezeu?” „Eu? Nu, nu știu nimic despre lucrul acesta.” „Am numărat eu în timp ce vorbeați și vă spun cu seriozitate că dacă vă veți îmbolnăvi și veți muri, nu veți avea în agonie de implorat alt Nume pentru mântuirea dumneavoastră, decât Numele lui Dumnezeu, pe care acum îl folosiți abuziv în mod continuu. Și cine știe cât de curând vine ceasul când în teama sufletului veți întinde mâinile spre un Salvator! Știți unde veți merge când veți sfârși această viață? Știți dacă veți fi mântuită pentru viața veșnică?” „O, cred totuși, sper totuși!” a fost răspunsul. „Ce vârstă aveți?” Ah, am deja peste șaptezeci.” Această femeie așa de aproape de sfârșitul unei vieți lungi, ținută sănătoasă până acum prin bunătatea lui Dumnezeu, n-a găsit nici o mulțumire în această inimă dură, nici o apucare a mântuirii răscumpărată cu sângele lui Isus pentru păcătoșii pierduți. Oare de câte milioane de ori vor fi rostit abuziv aceste buze Numele lui Dumnezeu în cei șaptezeci de ani de viață, care au rostit mecanic Numele sfânt chiar acum de șapte ori în cinci minute?

Un căpitan stătea în fața unui pachet de cărți pe care le examina zelos. Era cu câteva săptămâni înainte de aniversarea împăratului; el căuta, de fapt, o mică piesă de teatru, pe care oamenii lui ar

fi putut s-o joace spre amuzamentul camarazilor lor. Era hotărât să nu aleagă nici una în care era rostit abuziv Numele lui Dumnezeu. **Dar n-a găsit nici una.** Ca în viața practică a acestei lumi, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu a avut grijă ca și pe scenă, care semnifică lumea, Numele lui Dumnezeu și Numele preaslăvit al lui Isus Hristos să fie folosite cum nu trebuie. Și nu numai aceasta, nu, actorii și actrițele se roagă de formă, își pleacă genunchii de formă și întind de formă mâini rugătoare spre Dumnezeul oricărui har. Mulți spectatori sunt mișcați până la lacrimi, dar nimeni nu se gândește cine este Dumnezeul sfânt, prezent, care poruncește: **„Domnul nu va socoti nevinovat pe cel care va lua în deșert Numele Său.”**

Poate că nimeni nu este numit în discuție așa de des ca „bunul Dumnezeu”. În Biblie nu se întâlnește acest cuvânt. Cine-și cunoaște Biblia, știe că acolo este vorba despre Dumnezeul sfânt, în jurul tronului căruia serafimii, cu glasuri puternice și fețele acoperite strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” (Isaia 6,3 textual.) Acest Dumnezeu sfânt mărturisește: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16.) „Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4,16.) Dar nicăieri în toată Scriptura, Dumnezeu sfânt nu-și zice în felul cum Îl numesc fiii veacului acestuia. Nu, Cuvântul lui Dumnezeu înconjoară Numele Său și Numele lui Isus, în care Dumnezeu s-a revelat unei lumi pierdute, cu o barieră de sfințenie. Nenumăratele exclamații: „Doamne Isuse!”, „Dumnezeul meu!” „pentru Numele lui Dumnezeu!” și altele asemănătoare, sunt pentru inima lui Dumnezeu și pentru urechea oricărui om cu adevărat temător de Dumnezeu o urâciune, o disonanță îngrozitoare, un nor de păcat, un potop de insulte pe care Dumnezeu le va judeca. Ne întrebăm zadarnic de ce oamenii adună dinadins asemenea păcate. Prin acest nărav demn de a fi blestemat, conceptul pe care îl conțin Numele lui Dumnezeu și Numele lui Isus, este întunecat și tocit deja în inimile copiilor. Și cum ar putea binecuvântarea lui Dumnezeu să locuiască acolo unde Numele Lui este necinstit? Să avem grijă, fiecare acolo unde locuiește și muncește, în camera de cazarmă și în familie, ca acest blestem să fie ostracizat din anturajul nostru! La poarta „Frumoasă” a templului din Ierusalim zăcea un cerșetor olog din pânțelele mamei sale. Lui i-a spus Petru: „’Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!’ ... Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 3,6-8.) Despre el declară Petru: „S-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este ‚piatra lepădată de voi, zidarii, care a fost pusă în capul unghiului’. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți (salvați).” (Faptele Apostolilor 4,10-12.)

Nici ție, camarade, nu ți-e dat nici un alt Nume decât Numele sfânt al lui Isus Hristos și Numele sfânt al Dumnezeului prezent, pentru a găsi har și ajutor în orice necaz al acestei vieți, ocrotire față de puterea lui satan și mântuire de blestemul păcatului. Nu vei găsi nici un alt Nume sub cer pentru a găsi mângâiere și ajutor în boală, durere și disperare. Nici un alt Nume spre a fi mântuit pentru viața veșnică, pentru a apuca în viață și-n moarte mâna Tatălui. Păzește-te să abuzezi de Numele în care este cuprinsă toată mântuirea ta, prin aceea că îl iei în deșert.

Nr. 18 MAREA FOAMETE

„Foametea bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii și a vândut grâu egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului. Și din toate țările venea lumea în Egipt, ca să cumpere grâu de la Iosif. Căci în toate țările era foamete mare.” (Geneza 41,56-57)

Dacă: Germania, Austria, Franța și Rusia și-ar mobiliza armatele, atunci ar fi în mișcare șase milioane de oameni. Se poate întâmpla foarte bine într-un viitor război, ca în ziua mării bătălii să se întâlnească un milion de oameni într-un spațiu de o milă pătrată. Să hrănești o asemenea masă de oameni, cu sutele de mii de cai ale lor, este extraordinar de greu. Prin urmare, conducerea armatei germane se străduiește cu atenție să pregătească toate regulamentele pentru a satisface această misiune. Se poate conta pe acesta, că armatele uriașe ale vrăjmașilor noștri nu vor fi întotdeauna în stare să aștepte ziua bătăliei în strânsă concentrare, pentru că este prea greu să le hrănești.

Ce înseamnă când mii, sute de mii de oameni rabdă de foame, s-a putut vedea deja în campania militară de iarnă din Franța, în 1870-1871. Atunci la armata franceză din sud nu s-au desființat numai batalioane, ci și divizii. Exemplul cel mai înfricoșător din ultima vreme despre grozăvia unei foamete, **îl oferă marea foamete din India**, din anii 1896-1898, în care au murit de foame sute de mii de oameni.

Guvernul indian a vrut să ajute, dar a început mult prea târziu. Au fost amenajate în toate orașele așa-numitele „case ale săracilor”, adică au fost alese locuri în afara orașului, unde zilnic trebuia împărțită hrană. Acolo unde câțiva copaci ofereau adăpost de soarele arzător, sau unde un pârâu sau câteva fântâni furnizau apă, acolo se amenajau aceste locuri. Acolo se târau de departe cei flămânzi. Până la 15.000 de oameni se revărsau laolaltă într-un asemenea loc. Acolo nu erau destule nici proviziile, nici mâinile și puterile angajaților pentru a împărți. Bătrâni și tineri, bărbați și femei și copii, majoritatea prea slăbiți ca să poată să meargă, mulți atinși de lepră sau de alte boli. Ca alimente se dădeau făină uscată și sare, din care oamenii trebuiau să-și facă mâncare. Dar ce făină! Era amestecată cu pământ. Nenorocirea era așa de mare, încât părinți inumani își ofereau copiii spre vânzare pentru câțiva pfenigi. Alții își lăsau copiii să moară de foame, pentru a rămâne ei în viață. Majoritatea oamenilor mergeau dezbrăcați în aceste locuri ale mizeriei maselor, căci vânduseră și ultimul lucru înainte de a veni. Expresia dementă, rea dar tristă de pe aceste fețe adânc ridate, era impresionantă.

Câțiva creștini credincioși s-au pornit să ajute personal atât cât puteau, la fața locului cu bani și alimente. Într-o zi era acolo, în mijlocul acestei disperări, un om binecuvântat al lui Dumnezeu, care cunoștea limba indiană. Venise cu fiica lui ca să mângâie și să ajute. Când fiica a văzut această nenorocire, pe toate străzile oameni însetând și flămânzind, disperând și murind, numai oameni fără mângâiere și fără nădejde pentru timp și veșnicie, a izbucnit cu cuvintele: **„Tată, aici este iadul!”** Avea dreptate. Era imaginea aceluia loc de chin, unde moartea veșnică i-a apucat pe oamenii deznădăjduiți, sperați, unde în văpaia chinului ochii nu mai au lacrimi.

Dumnezeu a binecuvântat patria noastră de-a lungul a multor decenii cu abundență. Dar unde în unele familii este mizerie, El a vrut să facă inimi și mâini binevoitoare, să aline necazul. Cu toate acestea se mai întâmplă ici și acolo, în familii în care bărbatul bea, că mamele trebuie să spună cu lacrimi copiilor lor: „Nu mai avem pâine.” Aceasta ar putea fi relativ rar, **dar uriaș este numărul acelorora al căror suflet nemuritor flămânzește și însetează pentru că le lipsesc pâine vieții și apa vieții.** Nenumărați oameni suspină după mângâiere și pace și nădejde și nimeni nu le spune că acestea se găsesc la Isus. Poporul nostru seamănă cu acele mii care erau adunați în pustie în jurul Domnului. Când Isus a văzut mulțimea, a fost mișcat în lăuntru Lui, pentru că erau istoviți și însetați ca niște oi fără păstor. (Marcu 6,34.) Atunci

Domnul le-a strigat ucenicilor: „Dați-le voi să mănânce.” Este vremea de a împlini această mare poruncă a lui Isus. Multe suflete nemuritoare însetează după mângâiere și pace, după putere, după lumină, după adevăr, după nădejde. Isus spune: Dați-le de mâncare, voi, care sunteți creștini adevărați! Nu cunoașteți privilegiul de a lua din bogățiile Tatălui tot ceea ce aveți nevoie?

Citim despre Iosif în Egipt, că a pus să se construiască grânare, ca să se adune surplusul, că le-a deschis în timpul mării foamete. Atunci au venit caravane din toate țările ca să ia grâu; atunci a trimis și Iacov pe fiii săi în Egipt și a spus: „Iată, aud că este grâu în Egipt; pogorâți-vă și cumpărați-ne grâu de acolo, ca să trăim și să nu murim. Zece frați ai lui Iosif s-au pogorât în Egipt ca să cumpere grâu.” (Geneza 43,2-3.)

Isus este adevăratul Iosif, care a deschis în timpul foametei grânare pentru oamenii înstrăinați de Dumnezeu, peste tot unde locuiesc copiii binecuvântați ai lui Dumnezeu. Fiecare creștin adevărat are câte un grânar bogat și deschis, de unde poate să ia ce are nevoie pentru a-i ajuta pe alții, pentru a mângâia și a binecuvânta. Cămăruța de rugăciune și Biblia deschisă sunt porțile spre marele hambar cu grâu. Dar unii creștini trec așa de rar pe la acest hambar cu grâu, încât ar putea crește iarbă pe drum. Și totuși trebuie să-i chemăm aici pe toți oamenii care flămânez și însetează, ca să poată cumpăra fără bani și fără plată, pâine pentru sufletul lor nemuritor, mângâiere, curaj și putere în încercările acestei vieți. Ei trebuie să rămână în viață în marea foamete; nu, **ei trebuie să găsească viața pentru a trăi veșnic**. Tu, cel care citești aceasta și mărturisești că ești o proprietate mântuită a lui Isus, **ai fost tu un grânar deschis în locul în care te-a așezat Dumnezeu în viață?** Astăzi ești? Au văzut frații și surorile, prietenii și camarazii neconvertiți, înstrăinați de Dumnezeu, că la tine este ceva de luat pentru nevoia lor? Se vede la tine putere, afabilitatea inimii, smerenie, răbdare? Au observat ei că rugăciunile tale de credință aduc jos, din cer, binecuvântări în viața practică, pământească? Ai avut provizii constând în mângâiere și avertizare? Ai avut înțelepciune și dragoste pentru a răspunde întrebărilor lor, să le spui despre păcatul lor, dar și despre har, mântuire și ajutor? Ai putut prin comorile pe care ți le-a dat Dumnezeu, să oferi celor deznădăjduiți - o nădejde nouă, celor triști - mângâiere și celor descurajați - putere?

Dar te întreb și pe tine, cel care ți-ai urmat drumul în pustia acestei lumi, indiferent sau plin de îndoieli sau chiar plin de batjocură la adresa Cuvântului lui Dumnezeu: unde ai căutat pâine pentru viață și putere de viață în foamea sufletului tău? La cârciumă nu este de găsit și tot așa de puțin în pălăvrăgelile cu camarazii veseli. Du-te acolo unde este cunoscut și mărturisit Isus, unde este cinstit Cuvântul Său și laudat Numele Lui. Du-te acolo cu nevoia ta pământească, cu mâhnirea ta pământească; încearcă! Avem un Dumnezeu care ajută și mângâie în orice necaz, a cărui mână nu este prea scurtă ca să ajute, fie că este vorba despre bani sau evitarea unei pedepse sau tămăduirea unei boli. **Isus a deschis pe pământ grânare**. Dar trebuie să te și duci acolo cu păcatul tău și cu vina ta, cu nevoia și cu discordiile sufletului tău! Desigur, se întâmplă și aceasta, ca oameni morți de foame să vină la ușa deschisă a marelui grânar și totuși vor mai bine să moară de foame decât să mănânce.

Sunt numai câteva săptămâni de când un om decăzut din cauza băuturii, cândva un bărbat distins, a venit cerșind la ușa unei case creștine – era pe Rin. Părul lui alb și barba lui albă încadrau o față pe care se putea citi ceva despre zile mai bune. A fost primit, i s-a dat locuință, mâncare și rufe. A fost rugat: „Rămâneți, vă procurăm un costum nou, vom scrie bătrânei dumneavoastră mame, vă vom duce acolo. Întoarceți-vă de pe calea rea!” Toate dovezile de dragoste au fost zadarnice, ca și orice avertizare. A treia zi a plecat, - pentru a se îmbăta în cea mai apropiată cârciumă: el a spus: „Nu pot să rămân aici; trebuie să merg mai departe.” De ce? Deci aceasta a fost la ușa deschisă a unui grânar, unde erau împărțite comorile lui Isus prin dragostea copiilor lui Dumnezeu – dar vrăjmașul, care își urzise lanțul în jurul acestei vieți, l-a târât de acolo, până a trebuit să se prăbușească în nenorocire; pierdut, ruinat pentru veșnicie!

Dar tu, camarade, vino la grânar! Isus l-a deschis și pentru tine.

Nr. 19 LINGURA CURATĂ

„Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16,15)

Era bivouac în manevră în anul 1889, pe munții din Moselland; supă de făină de mazăre tocmai era gata. Un muschetar cu ochi albaștri și beretă albastră, care tocmai își serba prima manevră, ședea pe pământ cu o gamelă aburindă, când deodată în fața lui stătea colonelul, care trecea prin companie, ca să vadă dacă oamenii au gătit bine.

Colonelul a cerut muschetarului care a sărit repede în picioare, să guste mâncarea din gamelă, dar acesta se uita cu ochii lui albaștri ba la colonel, ba la lingura pe care o avea în mână. Lingura colindase deja de câteva ori băgată din supă în gură și la fel înapoi, iar tânărului soldat i se părea absolut nepotrivit să fie băgată în gura colonelului în starea aceasta. Dar acesta a spus: „Dați-mi lingura!” Atunci, hotărându-se repede, a lins lingura zdravăn pe ambele părți, astfel că arăta foarte curată și i-a dat-o colonelului, care, fără ezitare, a și băgat în supă lingura spălată așa de repede, ca să guste trei linguri din ea. Supă de mazăre era bine gătită. Dacă lingura a fost bine spălată, să creadă fiecare ce vrea. Intenția cu linsul a fost bună, dar curată și plăcută n-a devenit lingura în urma acestui efort.

Cu lingura așa de curat linsă seamănă mulți oameni care vor să se înfățișeze lui Dumnezeu curați și plăcuți cu virtutea și neprihănirea lor. De multe ori un asemenea om arată foarte curat pentru ochii omenești – dar ce înseamnă o asemenea podoabă înaintea lui Dumnezeu? Murdărie și inacceptabil. Mulți spun sub aparența smereniei: „Ei, desigur, păcătoși suntem toți.” Dar dacă întreb: „Deci tu ești un păcătos. În ce constau păcatele tale?” atunci se arată că ai în fața ta un om cu totul admirabil, care poartă în el numai câteva mici slăbiciuni scuzabile; dar el spune: „bunul Dumnezeu” doar n-o s-o ia așa de îngrozitor de în serios. Asemenea lucruri poți să le auzi de la oameni care s-au îmbătat deja de multe ori, care au curvit, au minți, au calomniat, care și-au întristat părinții. **Totul numai mici slăbiciuni!** Dacă întreb un asemenea om: „Recunoști că ești vinovat înaintea lui Dumnezeu?” atunci urmează o obiecție puternică. „Nu sunt chiar așa de rău. Și eu sunt religios. Și în plus, părinții mei deja au fost foarte evlavioși. Iar eu am fost crescut foarte religios.” Da, lingura este repede linsă puțin, dacă te gândești că ar trebui să-ți fie rușine pentru că este chiar așa de murdară. La ce îi folosește omului să se îndreptățească singur și să lipească peste păcatele lui cuvinte neadevărate? Dumnezeu nu vede mici slăbiciuni, ci munți de păcat, ba chiar o viață cu totul și cu totul pătată. „Dumnezeu vă cunoaște inimile.” La noi, oameni născuți în păcat, nu se rezolvă cu puțin lins exterior; **noi avem nevoie de o curățire deplină.**

„Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul, Dumnezeu.” (Ieremia 2,22 textual.) Dumnezeu spune: „Toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște nemernici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” (Psalmul 14,3.) „Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit.” (Romani 3,22-23.) Strălucitori pe dinafară, linși, sunt mulți oameni, dar despre inima lor Dumnezeu spune că este „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”, este „rea din tinerețe”.

Dumnezeu îți cunoaște inima. N-ai mințit tu de atâtea ori, n-ai bârfit? N-ai fost egoist încă din tinerețe? Cum a fost cu gândurile imorale? Sau au ieșit și din gura ta cuvinte imorale? Sau poate chiar ai mers pe căile poftei murdare? Ochii lui Dumnezeu te-au văzut în întuneric. Câtă nerecunoștință față de Dumnezeu și față de oameni conține fiecare din zilele tale? Oare n-ai fost necinstit la cumpărat sau la vândut? N-ai fost leneș, neloial la muncă, unde ai crezut că nu te observă nimeni? Pe lângă câte nevoi, necazuri, lacrimi ai trecut fără îndurare? Câtă amărăciune, ură, răzbunare este în inima ta, evidențiată în vorbele tale? Toate acestea și o mie de lucruri pe

care Dumnezeu le-a văzut, să fie spălate cu licărirea lucioasă a blândeții aparente? O, te rog, recunoaște și mărturisește: „Sunt rău, murdar, vinovat”!

Tu n-ai a face cu oamenii, ci cu Dumnezeul cel sfânt. Dar omul firesc este mult mai mult preocupat cu ceea ce spun oamenii orbi despre el, decât cu ceea ce spune Dumnezeu cel veșnic despre el. Enervarea, mânia, furia îi mistuie pe mulți oameni când aud că unul sau altul i-a judecat defavorabil. Unii oameni au nopți nedormite și sunt profund îngrijorați pentru că un superior i-a declarat inapți sau neconștiințioși. **Dar cum îi judecă Dumnezeul atotputernic, aceasta le este total indiferent.** Un bătrân și încercat slujitor al lui Isus, care și-a sfârșit calea în pacea lui Dumnezeu, a arătat cu degetul spre propria lui inimă și a spus: „Știu că aici este o mocirlă, dar adâncimea ei n-am putut niciodată s-o pătrund!” Acesta este adevărul despre inima noastră firească; cu ce ne poate ajuta aceasta, să spunem înaintea oamenilor că am fi buni? Noi trăim, gândim, vorbim, umblăm în fața ochilor atotpătrunzători ai lui Dumnezeu. Un creștin credincios găsește în el însuși numai slăbiciune, păcat și lipsuri. Dar el vede o Persoană în care totul este desăvârșit, minunat, plin de dragoste, de credincioșie, de har și de putere. Această Persoană este Isus! A privi la El aduce bucurie și putere. Cu cât un credincios caută mai mult compania lui Dumnezeu, cu cât umblă mai mult în dragostea Lui, cu atât mai profundă vede propria vină, neputința de a fi bun prin el însuși; el recunoaște: totul este har; numai Dumnezeu poate să **dea naștere în mine la ce Îi place Lui; și El face aceasta.**

Despre lucrul acesta nu știe nimic un om neîntors la Dumnezeu, care găsește plăcere în el însuși. Un bărbat căruia un slujitor experimentat al lui Dumnezeu i-a arătat păcatul lui, a ripostat în îndreptățirea lui: „În fiecare zi îmi examinez munca zilei și când privesc în urmă la ziua trecută, atunci scot pălăria în fața mea și spun: „Karl, ai făcut bine!”” Lumea este plină de asemenea oameni, printre cei tineri și printre cei bătrâni; chiar dacă nu se exprimă chiar așa fără rușine, totuși se supără foarte tare dacă îi consideri păcătoși sau vinovați. Ei declară: păcatul, răscumpărarea, iertarea, harul ca fiind sofisticării teologice, care n-ar avea nici o importanță pentru oamenii sinceri, practici. Ei răspund acelora care îi cheamă la pocăință: „Știți, eu am propria mea credință. Multe drumuri duc la cer. Cu siguranță duce și al meu.” Aceștia n-au nevoie de nici un Mântuitor, sunt mult prea buni pentru a-L accepta pe Salvatorul care spune: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. (Matei 9,13.) Tocmai că nu duc multe drumuri la cer, ci numai o cale: să fii spălat cu sângele lui Isus și să fii împăcat cu Dumnezeul cel sfânt și să fii preschimbat prin pocăință, întoarcere și nașterea din nou dintr-un păcătos pierdut într-un copil al Dumnezeului celui veșnic. Fariseii, care umblau cu strictețe în legea strămoșească și voiau să-și câștige cerul cu evlavia lor, au trebuit să audă de la Domnul că felul lor de a fi este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, pentru că voiau să se îndreptățească singuri. Omul poate să se gătească oricât de frumos cu virtuțile lui, poate că toată lumea admiră evlavia lui, abnegația, noblețea de caracter – așa rămâne: ce este înălțat înaintea oamenilor, înaintea lui Dumnezeu este o urâciune. Numai un păcătos smerit, pregătit pentru pocăință, găsește în Isus o ușă deschisă spre cer. Isus Hristos a venit ca să-i mântuiască pe cei păcătoși. **Aceasta este evanghelia.**

Cine se declară singur drept și bun, seamănă cu acea lingură linsă; pare a fi lucios, dar în realitate este murdar. Deasupra multor vieți omenești va fi scris cândva: **„A fost prea bun pentru Isus!”** Să nu fie aceasta partea ta! Supune-te harului lui Dumnezeu care te caută și lasă-ți inima și viața temeinic curățată cu sângele lui Isus! Aceasta este o spălare veșnic valabilă înaintea lui Dumnezeu. Viața ta devine fără pată, plăcută lui Dumnezeu abia atunci când ești stropit cu sângele lui Isus într-o întoarcere adevărată.

Când se va petrece aceasta cu tine?

Nr. 20. SUB PAVILIONUL PATRIEI

„Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.” (Evrei 13,14)

Într-o dimineață de iunie din 1871, se apropia de fortăreața Diedenhofen un convoi militar cu suita de comandanți care se întorceau acasă, detașamente convalescente și mici. Ultima noapte au petrecut-o la Mezières, pe pământ francez; toți se bucurau de întoarcerea acasă, în patrie. În urmă cu 11 luni au ieșit la luptă, dar acum se făcuse pace și inimilor le era dor de acasă. Vagoanele de tren au început deodată să sară, să se ciocnească, să se clatine, să trosnească. După o smucitură puternică totul s-a liniștit. **Trenul deraiase.** Au sărit din vagoane și iată că locomotiva era înțepenită lângă linie, în nisip. Cele trei vagoane din față, pline cu cai și cu soldați de tren, se răsturnaseră. Zbieretele, loviturile și bătăile demonstau că în aceste vagoane totul era încălzit talmeș-balmeș. Au fost deschise ușile din partea de sus. Un armăsar alb berber s-a smuls afară din grămadă și stătea nechezând vesel pe grămada haotică de oameni și cai. După ce a sărit pe terasament, l-a urmat un al doilea cal și astfel unul după altul, cai și oameni, au ajuns în libertate și apoi acasă. Dumnezeu a vegheat și a păzit.

Nu toți cei care sunt în drum spre casă ajung sănătoși acasă. Și S 26 a arborat pavilionul patriei în 22 septembrie 1897. Ce este S 26? Este un torpilor care în acea zi, sub comanda ducelui Friedrich Wilhelm von Mecklenburg trebuia să meargă de la Wilhelmshaven la Kiel, după terminarea antrenamentului de toamnă al flotei, pentru scoaterea din serviciu. Într-o formațiune de divizie, adică șase torpiloare cu o navă de divizie, au ajuns la gura Elbei. Orice marinar știe ce este puterea 5-6 a vântului, simplu spus, este furtună. Marea era agitată; valurile abrupte care de multe ori se rostogoleau dintr-o dată din spate, erau periculoase pentru aceste mici ambarcațiuni. Prin urmare a fost respectată orice precauție. Tot echipajul a îmbrăcat centură de salvare; cârma era astfel manevrată și mersul motorului era astfel reglat, încât fiecare val în parte să fie pe cât posibil, nedăunător. Tânărul comandant stătea liniștit și hotărât la postul lui. Tocmai trecuseră prin fața farului plutitor Elba I, când un val mare crescând abrupt de la pupa, a apucat nava din spate, a aruncat-o de-a curmezișul pe mare și apoi a răsturnat-o (a întors-o). Era ora zece fără un sfert dimineața. Ducele Friedrich Wilhelm a fost azvârlit de val de la locul lui de comandă prin deschizătură pe puntea intermediară. Acolo s-a trezit după un scurt timp din leșin și i-a devenit limpede că el și cei patru oameni care se aflau acolo, nu mai aveau de trăit decât puțin timp. Căci apa creștea încet în spațiul îngust și vestea limpede, că numai minute mai puteau fi între prizonierii de aici și moarte. Friedrich Wilhelm s-a rugat atunci cu voce tare Tatălui său ceresc, pentru a se încredința pe sine și pe camarazii lui în mâna harului lui Dumnezeu. Unul dintre cei patru a reușit în ultima clipă, deoarece nu era îmbrăcat, să se târască afară prin deschizătura îngustă a acestei închisori a morții și să ajungă la suprafața apei. – Acesta a fost salvat și a ajuns din primejdia morții și din puhoiul valurilor în patria pământescă. – Oare a ajuns pe drum și în patria cerească? În patria adevărată, cerească nu poate să ajungă decât acela care-L cunoaște pe Tatăl său ceresc ca un copil răscumpărat; acela merge în Casa Tatălui, unde îl întâmpină aceeași dragoste a lui Dumnezeu, care l-a purtat prin viața pământescă. Ce serios este acest eveniment, ce dureroasă este pierderea acestui prinț plin de speranțe, loial și altruist!

Dumnezeu procedează minunat în asemenea accidente, cu fiecare om în parte procedează cu desăvârșită dragoste, înțelepciune, dreptate. Uneori El îi retează timpul de har dintr-odată unui păcătos avertizat de multe ori; alteori ia un snop copt în hambarul ceresc. Iar pe alții îi lasă să aibă parte de ocrotire minunată; pe alții, care nu sunt gata de pocăință și sunt ușuratici, El îi avertizează și îi previne. El este desăvârșit în tot ceea ce face. Copiii Lui, care-L cunosc ca Tată, văd peste tot dragostea Lui de nedescris și nemărginita lui putere dumnezeiască.

Viața unui copil al lui Dumnezeu trebuie să semene cu o corabie care a ridicat pavilionul patriei. Oricine îl întâlnește trebuie să recunoască în comportamentul lui, că el

călătorește spre patria cerească. Căci nu aici pe pământ este patria copiilor lui Dumnezeu, ci ei străbat o mare cu felurite vârfuri de stânci ale păcatului și ale ispitei, cu multe furtuni și multe căi cu griji, necazuri și greutăți.

Cine-și are patria în Casa Tatălui, a lui Dumnezeu, n-o mai are aici pe pământ, ci a devenit străin și călător. El spune: „Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.” În cetatea în care Dumnezeu va șterge orice lacrimă, unde nu vor mai fi nici suferință, nici strigăt, nici dureri, unde Dumnezeu însuși va locui în mijlocul răscumpăraților Lui, acolo este patria adevărată. Dar numai cel care primește viața nouă în Isus, nădejde sigură și spălare deplină de orice vină, numai un asemenea om este pe cale într-acolo. Ai trăit și tu această mare schimbare, încât să-ți găsești patria în Casa cerească a Tatălui? Aceasta nu este o chestiune superficială, exterioară, ci evenimentul vieții cel mai mare, veșnic valabil. Atunci cârma corăbiei vieții este pusă în mâna unui nou Comandant, care va pune să se facă temeinic ordine și curățenie pe corabie. Se va face o trecere în revistă care va pătrunde până în miezul lucrurilor, mult balast de prisos va trebui aruncat peste bord: atitudine pământescă, încăpățănare, egoism. Cursul va fi schimbat, „direcția drept spre portul patriei”.

Când fiul unei case părintești bogate zăbovește într-o călătorie de mai mulți ani în străinătate, atunci el le povestește adesea camarazilor lui despre patria unde un tată bun și înțelept cârmuiește cu dreptate și dragoste peste oamenii fericiți ai casei. El povestește despre comori bogate, despre pace, bucurie și cântări de laudă. Un asemenea fiu știe ce va găsi când se va întoarce acasă. **Ai și tu o asemenea casă părintească?** Nu spune „Nu”, nu spune „la noi domnește sărăcia și guvernează nevoia!” Nu povesti acum despre mama ta bolnavă sau sora ta care suferă de atâția ani și nici un doctor nu poate s-o ajute. Nu te gândești la datoriile căscioarei, a căror dobânzi îi amărăsc atâta pe părinți. Și nici voi, care ați construit o casă nouă, în care n-a intrat încă nici o lipsă, nici o boală, nu vorbiți despre ea. Și nici tu, cel care trebuie să suferi profund pentru că tatăl tău a devenit un bețiv care a transformat acasă totul în sărăcie și lacrimi. Nu vorbi despre aceasta! Nu, ascultă bine: o casă părintească minunată, slăvită este deschisă în cer pentru toți cei care vin la crucea de la Golgota cu păcatul și cu vina vieții lor, care au fost spălați cu sângele Fiului lui Dumnezeu. **Acolo este patria adevărată.** Acolo este fericirea pe care o caută omul pe pământ zbuciumându-se, dar n-o găsește niciodată, până o găsește la inima lui Isus, fericirea despre care Dumnezeu spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2,9.) Când Isus găsește un om pierdut în păcat și înstrăinat de Dumnezeu și-l apucă pentru a-l duce acasă, atunci el merge spre această patrie adevărată. Creștinii adevărați trebuie să cânte și să spună despre patria lor, pentru că aceasta este necunoscută în mijlocul lumii. Ei nu călătoresc în necunoscut; ei știu că Isus îi duce acasă. Încă puțin timp și atunci vor vedea tot ce au crezut și-L vor privi în față pe Cel ce i-a iubit.

Nu toți oamenii merg acasă în Casa Tatălui, numai ceata mică a copiilor lui Dumnezeu, nu numărul mare al fiilor veacului acestuia. Nu toți cei care au murit sunt fericiți, așa cum îi place lumii să mintă în față, când se spune despre fiecare decedat: fericitul meu tată, fericitul meu soț, fericitul meu prieten și așa mai departe. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește o altă limbă. Orice om își găsește patria la stăpânul pe care l-a slujit aici pe pământ. Unii merg în slavă la Isus, ceilalți merg în chin la satan.

Unde este patria ta?

Nr. 21 FRIEDRICH BARBAROSSA ÎN FAȚA ORAȘULUI MILANO ÎN ANUL 1162

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?”
(Ezechiel 33,11)

Deja de multe ori s-a opus puternicul și bogatul oraș Milano stăpânului său legal, împăratului Friedrich Barbarossa. În anul 1158 au pornit la revoltă fățișă, dar împăratul a venit repede cu puterea armată peste Alpi, a împresurat orașul recalitrant și după un asediu de patru săptămâni l-a silit la supunere. El a pus să se stabilească drepturile împărătești peste oraș de către cel mai vestit jurist italian și a pus spre apărarea lor un guvernator împărătesc, numit „podesta”. Dar milanezii s-au plecat numai din cauza constrângerii, nu s-au supus cu inima. Au trecut numai trei ani și l-au alungat pe „locțiitorul” împărătesc și au refuzat să plătească birul stabilit. Așa că în anul 1162 Friedrich Barbarossa a venit pentru a doua oară în fața orașului Milano și a jurat că nu-și mai pune coroană până nu este umilit orașul nesupus. Asediul a durat aproape un an; de ambele părți s-a luptat cu îndârjire, până când în cele din urmă Milano s-a văzut învins prin violență, de foame și nevoi. În 4 martie 1162, conducătorii cetății au venit în tabăra germană. Ei s-au aruncat la picioarele împăratului și s-au predat la bunul lui plac; ei știau că toți locuitorii și-au pierdut dreptul la viață ca răzvrătiți – dar împăratul Friedrich nu le-a dat nici un răspuns. Câteva zile mai târziu au ieșit din cetate toți locuitorii, împărțiți în cete mici, desculți, fiecare om cu o funie în jurul gâtului și cu cenușă pe cap, pentru a implora încă o dată mila împăratului. Stăteau așteptând în jurul taberei germane, până când, în sfârșit, a apărut împăratul. A ieșit din cortul lui cu măreție împărătească, el, în cărui mână era viața sau moartea, îndurarea sau judecata. Când l-a văzut poporul milanez înfometat și tânguindu-se, s-au aruncat toți plângând la pământ. În urma lor aveau un an de nenorocire, de lupte; înaintea lor erau moarte și judecată, dar implorau îndurare – și au avut parte de ea. Friedrich Barbarossa le-a dăruit tuturor viața și i-a lăsat să-și salveze bunurile mobile din oraș, dar cetatea a căzut pradă focului. Numai bisericile au rămas în picioare, toate celelalte clădiri au fost distruse.

Când Isus, Fiul lui Dumnezeu a venit aici jos, pentru a-l birui pe marele răzvrătit, satan, S-a lipsit și El de cunună și slavă pentru atâta timp, până când a fost câștigată această biruință. Da, El a luat chip de rob și s-a smerit pe Sine Însuși. Dar El n-a luptat ca acel împărat viteaz cu sabie, lance și cupole de asediere, ci l-a biruit pe marele Său vrăjmaș prin suferință și moarte, prin jertfa Sa pe cruce. Isus a biruit. Vrăjmașul a fost biruit, iar acest pământ pe care păcătoșii îndărătnici Îi refuză Stăpânului lor de drept onoarea, mulțumirea și închinarea, a căzut sub forța distrugătoare a dreptății divine. Petru vestește această judecată a lui Dumnezeu: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el, va arde.” (2 Petru 3,10.) Atunci nu va mai fi har, ci judecata dreptății divine. Nimeni nu va scăpa. Ioan a văzut această zi în Duhul și a descris-o: „Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștirii, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor. „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6,15-17.) Această mare zi a judecății și a mâniei se apropie în grabă de neoprit. (Faptele Apostolilor 17,31.)

Dar Dumnezeu face să se propovăduiască în timpul de acum, har deplin și iertare pentru toți cei care I se supun cu smerenie.

În zilele încoronării domnitorilor pământești sau la sărbătorirea unui învingător și la sărbătoarea păcii, împărații și regii obișnuiesc să anunțe o amnistie. O asemenea grațiere hotărăște că deținuții care sunt condamnați pentru: furt, înșelăciune, împotrivire, violarea domiciliului și alte asemenea greșeli și infracțiuni, să fie liberi și scăpați, ca altora să le fie micșorate pedepsele. Iar în încheiere se spune: „Excluși din această amnistie sunt cei condamnați

pentru crimă, trădare de patrie și așa mai departe.” Cei grațiați se întorc din închisori în casele lor. Desigur, ocară faptelor lor rele rămâne asupra lor, iar nevoia acestei vieți, când adesea le lipsesc munca și câștigul, trebuie s-o poarte. Grațierea le dă, într-adevăr, libertatea; dar ea nu poate să aducă binecuvântare vieții lor. Și tocmai aceia, care prin vina cea mai grea au meritat pedeapsa cea mai dură, ucigașii și trădătorii, rămân închiși; pentru ei nu este îndurare.

O asemenea sărbătoare a biruinței și a încoronării va fi serbată în ceruri. **Isus l-a biruit pe satan la crucea de la Golgota.** El a înfăptuit o răscumpărare veșnică și după învierea Lui S-a înălțat în slavă. Dumnezeu a anunțat o amnistie, de la care nimeni nu trebuie să fie exceptat. Biruitorul triumfător, Isus Hristos, pune să se vestească o iertare deplină și veșnică atât cât ține ziua harului, **neîngrădită pentru toți cei care caută și doresc har.**

Pentru oricine care se smerește în țărână cu mărturisirea vinei lui, rugându-se, înaintea Dumnezeului bogat în har, există har desăvârșit, veșnic. Nu îndurare după măsura omenească, nu o viață în nevoi, griji și dezonoare, ci, cel care apucă marea amnistie a lui Dumnezeu, crezând și dornic de mântuire, acela va fi primit ca un copil și moștenitor în familia lui Dumnezeu. Dacă vrei să ai parte de aceasta, atunci **trebuie să ieși din orașul răzvrătit al fiilor lumii acesteia.** Lumea este plină de păcătoși și rebeli, care au trimis ulterior lui Hristos cel înălțat vestea: „Nu vrem ca Acesta să stăpânească peste noi!” Dar Dumnezeu trimite soli care strigă și invită peste tot în Numele Lui: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” „Pace vouă celor de departe și pace celor de aproape!” (Efeseni 2,17.) Ce minune a harului dumnezeiesc, mai presus de toate gândurile oamenilor, că un om năsut în păcat se poate apropia de Dumnezeu ca un copil iubit, fără pată, fără vină, fără teamă! El poate s-o facă în acest timp, în împrejurările schimbătoare și în greutățile acestei vieți, o poate face când se sfârșește viața. Un creștin poate pleca acasă fără teamă și fără vină, deplin curățit prin sângele lui Isus. Tot așa pot și acei copii ai lui Dumnezeu, care sunt aici pe pământ, să se grăbească în întâmpinarea lui Isus cu inimi deschise, voioase, când El va reveni pentru a-i lua pe ai Săi în slavă.

Nu este dorința lui Dumnezeu ca vreunul să se piardă. Când odinioară Agar și-a văzut fiul topindu-se de sete, inima ei iubitoare a strigat: „Să nu văd moartea copilului.” (Geneza 21,16.) Așa a privit Dumnezeu din înălțimea Lui sfântă cu dragoste milostivă în lumea aceasta de păcătoși pierduți. El a trebuit să se îndure de ea și L-a trimis pe Isus, Împăciuitorul.

Cauți și tu har și pace? Uită-te la milanezi. A fost un drum de adâncă umilință cel pe care au mers. Funiile din jurul gâtului declarau că se condamnau singur ca vinovați de moarte. Cenușa de pe capul lor dovedea că sufereau pentru faptele lor rele. Picioarele lor goale mărturiseau că veneau cu adâncă umilință. Lacrimile și rugămințile lor demonstau că nu caută altceva decât har.

Tu, cel care până acum nu te-ai apropiat niciodată așa de Dumnezeu, care nu te-ai smerit niciodată așa în țărână, ascultă: „Pe nici o altă cale nu poți să ai parte de har, decât pe calea pe care o vestește Dumnezeu.” Pocăiți-vă și întoarceți-vă! Cine se apropie de Dumnezeu pe această cale, găsește iertare deplină și har veșnic, da, va moșteni slavă împărătească. Căci Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.

Marea amnistie a lui Dumnezeu este pentru toți, și pentru tine! Vrei s-o accepți? Întoarce-te și trăiește!

Nr. 22 PRINS – CONDAMNAT – EXECUTAT

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13,12)

Cine călătorește în Lausitz de la Cottbus la Sylow, găsește la liziera pădurii un indicator cu inscripția: „Spre fântână”. Câțiva pași în pădure îl duc la o fântână abisiniană în mijlocul unei pajiști și bănci de odihnă; cinci morminte arată că odinioară aici niște oameni și-au găsit ultimul loc de odihnă. O cruce de fier poartă inscripția: „Loc de odihnă al războinicilor din Westfalia, împușcați aici, sub dominație franceză, în 16 iulie 1813.”

Evenimentul a fost următorul: În anul 1813, împăratul Friedrich Wilhelm al Prusiei și împăratul Alexandru I al Rusiei au încheiat un armistițiu cu Napoleon după bătălia de la Bautzen. Orașul și regiunea Cottbus au rămas în timpul armistițiului ocupate de trupele franceze, sub comanda generalului Wolf. Din corpul său de armată făceau parte și regimente westfalice, ai căror soldați au fost recrutați din: Westfalia, Hessen, Hanovra și Braunschweig. Acești fii ai triburilor germane nu mai puteau să slujească în rândurile vrăjmașilor patriei lor. Mulți voiau să iasă cu orice preț din această robie, spre a lupta pentru liberarea patriei lor; ei au părăsit steagurile franceze și s-au grăbit acolo unde frații lor, prusacii, așteptau ziua luptei decisive. Drumul nu era lung; au reușit să scape. Cu atât mai vigilenți au devenit comandanții francezi de acum înainte, pentru a împiedica orice altă încercare de evadare. Patrula luată din regimentele franceze străbăteau pădurile și păzeau drumurile care duceau în direcția Sileziei. Cinci călăreți din Westfalia, care au pornit prea târziu, au fost prinși, condamnați la moarte și au fost împușcați în fața unei mari mulțimi de spectatori adânc impresionați, în 16 iulie 1813, la ora cinci dimineața. Ei s-au dus liniștiți la moarte; numele lor și povestea ultimelor lor ore ne sunt păstrate. Dacă înaintea ultimului lor drum au găsit vreun prieten, care să le fi arătat calea spre Isus, nu știm. Mormintele lor, care în zilele de după execuție au fost zilnic împodobite cu flori proaspete, mai sunt și astăzi bine îngrijite.

Tragica soartă care i-a ajuns din urmă pentru că au luat prea târziu hotărârea să fugă de sub puterea dușmanului, reamintește oricui că există vremuri de har, când calea spre mântuire mai este deschisă și că vin timpuri când omul care a fost chemat în brațele salvatoare ale lui Isus, nu mai poate urma chemarea.

Aceasta a fost trista poveste de viață și a unui bărbat care a plecat în veșnicie în 18 iunie 1900, la Marburg a. d. Lahn. Era un om sănătos și foarte înzestrat; era căsătorit de mai mulți ani și tată a cinci copii. Dar ajunsese cu prietenii lui la viața de cârciumă și la băut; viața lui a luat-o tare la vale. Atunci a găsit creștini care l-au luat în primire. Isus, Eliberatorul, i-a fost chemat în inimă și el a mărturisit că vrea să-L apuce pe Isus ca Salvator al lui. Multe rugăciuni și multe dovezi de dragoste au înconjurat de acum această viață. Au purtat de grijă familiei lui și l-au dus pentru câteva săptămâni într-o casă creștină, pentru a-l despărți de prietenii lui de până atunci. Acolo a gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii viitoare, ascultarea rugăciunilor credinței, binecuvântările lui Dumnezeu. El a experimentat în sute de dovezi, că creștinismul nu constă în vorbe, ci că dragostea lui Dumnezeu mișcă mâinile oamenilor, dăruiește ajutor, plătește datoriile, procură locuință, îi îmbracă pe copii. S-a întors acasă pentru a-L lăuda într-o viață nouă pe Isus, care a făcut lucruri așa de mari pentru el – dar a devenit evident că el totuși nu l-a apucat cu inima, ca un om pierdut, pe marele lui Îndurător. El a înțeles și a gustat harul; dar nu și-a predat întru totul inima lui Isus, singurul care poate elibera; a venit ceasul ispitei, când vechiul lanț i-a înfășurat viața. Apoi a vrut să-și ascundă și să-și nege păcatul. Aceasta dovedea că el n-a dorit cu adevărat să fie eliberat. Cu toate acestea, harul lui Dumnezeu nu ajunsese la capăt. A fost purtat încă mai mult de un an, mereu avertizat cu dragoste, iar și iar chemat la Isus. Încă auzea Cuvântul lui Dumnezeu, încă îl avertiza și îl prevenea dragostea copiilor lui Dumnezeu. Apoi, dintr-odată, s-au rupt toate legăturile rușinii și ale disciplinei; s-a întors grăbit, fâțiș în brațele tovarășilor lui de păcat de mai înainte. – Puțin după aceea, duminică seara târziu, după ce s-a

întors iar băut acasă, a căzut peste balustrada scărilor în holul casei; zăcea acolo cu capul spart; după trei ore a plecat în veșnicie, fără să mai devină vreodată conștient; „Era noapte”. (Ioan 13,30.) Satan și-a atins scopul cu această viață; fusese un timp de har pentru eliberare deplină; dar când acesta a fost lăsat să treacă, satan a avut putere și timp să închidă drumul și și-a dus prizonierul la sentința pierzării.

Ești și tu legat în robia slujbei păcatului? Există sute de oameni pe care Domnul a vrut să-i elibereze din lanțurile desfrâului, cărora mult timp le-a stat deschisă calea eliberării, dar care n-au ascultat glasul serios al Domnului. Au rămas înlănțuiți. Ei și-au încheiat drumul cu mult suspin în robia păcatului; au sfârșit în pierzarea veșnică. Isus nu cheamă numai pentru a elibera pe unul de băutură, pe celălalt de desfrâu, ci cheamă la o salvare veșnică, deplină de sub puterea lui satan, din blestemul păcatului, pentru viața veșnică. Dar Isus Și-a început lucrarea cu a rupe lanțurile celui care crede.

Există capcane ale lui satan de minciună, de îngâmfare, de egoism, de mânie – întotdeauna când Domnul convinge conștiința, El îl cheamă pe păcătos în lumina lui Dumnezeu, ca să se lase eliberat; **atunci este vremea harului**. La câte un om durează un an, la alții este scurtă. Unii sunt chemați de o mie de ori, alții numai de zece ori. **De câte ori ai fost deja chemat?** Tu știi în ce constă lanțul specific al păcatului tău – lasă-te eliberat! Dovedește-ți în această privință sinceritatea, că vrei să scapi de blestemul păcatului tău deosebit, de acest lanț al lui satan. Scoală-te! Nu face ca Iuda, care și-a tăinuit lanțul lăcomiei. Dacă I-ar fi mărturisit lui Isus mizeria inimii lui legate, ar fi fost eliberat și salvat. **Dar el n-a vru să vină la lumină cu păcatul lui**, de aceea a fost dus de satan de la întuneric la întuneric – și era noapte. Există vremuri de cercetări milostive ale lui Dumnezeu, dar care nu se mai întorc. „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” Isus, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, a vărsat lacrimi pentru judecata viitoare asupra cetății Ierusalimului: „Pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.” Sunt mult mai mulți oameni în rândurile fiilor veacului acestuia, care simt și înțeleg aceasta, decât credem. Nenumărați oameni simt că păcatul îi face nefericiți. **Tu nu simți aceasta?**

Și tu faci parte dintre aceia pe care i-a chemat Dumnezeu ca să fugă de puterea vrăjmașului. Mulți s-au sculat, sunt fericiți și liberi sub steagurile lui Isus, luptă împotriva vrăjmașului, căruia au trebuit cândva să-i slujească atâta timp.

Încă mai este timp, drumul este liber, nimeni nu te poate opri. Dar pentru tine nu este timp de pierdut! Grăbește-te la Isus, depune armele pe care le-ai purtat până acum și hainele pe care le-ai purtat până acum. „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13,12) Există arme ale luminii: Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciuni și mijlociri, cântări de laudă pentru Isus, scrieri bune, mărturisirea păcatelor. Există arme ale întunericului: discuții rele, cărți imorale, cântece, poezii, poze murdare, exemplul rău, minciuni, amărăciune, calomnie. **Ce fel de arme porți? Pe ce front lupți?** Nu-ți spune conștiința că nu ești acolo unde este propriu-zis locul tău, patria ta, fericirea ta?

Să nu faci ca cei cincisprezece care au pornit prea târziu, ca să ajungă la steagurile victorioase. Mulți fac așa, amână; vor, într-adevăr, dar „astăzi încă nu”. Părăsește rândurile vrăjmașilor, **îndrăznește cu orice preț**. Isus cheamă la eliberare, la biruință, **vino astăzi!**

Nr. 23 CEA MAI MARE CASĂ DIN LUME

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul, pe care L-a pus Moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile preaînalte.” (Evrei 1,1-3)

Cea mai mare casă de pe pământ este clădirea sub formă de turn, Park-Row din New York, terminată de puțin timp. Înălțimea ei se ridică la 390 de picioare (117 m.). Se apreciază că locuitorii ei sunt aproximativ 4.000 de oameni. În cele 950 de spații comerciale mai mari intră și ies zilnic cam 25.000 de oameni, deoarece urcă și coboară comod cu lifturi. Numărul locuitorilor este deci egal cu cel al unui oraș mic de provincie; numărul circulației îl depășește pe acesta cu mult.

În același timp în care așa de multe mâini s-au ostenit la această clădire uriașă – în linii mari costă cam zece milioane de mărci -, plutea pe oceanul Atlantic cel mai mare vapor de pe pământ de atunci: vaporul rapid „Kaiser Wilhelm der Grosse”¹, construit de mâini germane pe șantierul naval Vulkan de la Stettin. El este cu 44 metri mai lung decât este de înalt Park Row și în mod ciudat, exact așa de greu și anume 20.000 de tone sau 400.000 de chintale (măsură austriacă de 50 de kg.). „Kaiser Wilhelm der Grosse” este până acum cel mai rapid vapor de pe pământ; el parcurge drumul dintre Europa și America în șase zile. Acolo zboară peste ocean un oraș de fier cu aproximativ 1200 de locuitori, un palat strălucitor, enorm. Și totuși, aceste lucrări uriașe ale oamenilor nu sunt decât minuscule firicele de praf față de creația lui Dumnezeu.

Cunoști marea? Nemărginitele valuri calme se scaldă în liniște cerească. Deodată se prăvălește furioasă încoace biciuindu-și malurile, înghițind opera trudnică a mâinii omenești. Cel mai mare vapor al pământului dansează ca o coajă de nucă pe valurile uriașe, când munții de valuri verzi gonesc pe oceanul Atlantic cu coama lor spumegând, pline de putere sălbatică, clocotind, vuind, răsturnându-se.

Ce sunt casele omenești față de acele palate de gheață ale lumii polare? În minunate turnuri și creneluri se înalță munții de gheață sub cerul cu stele strălucitoare. Dintr-odată miraculoasa aureolă boreală clădește pe cer o boltă de lumină purpurie, iradiind în toate culorile curcubeului și acoperă o lume de gheață cu splendoarea feerică a luminii. Când Fridtjof Nansen, cutezătorul explorator al Polului Nord, a străbătut săptămâni întregi această măreție tăcută a lumii polare, ce a văzut? Numai un mic-mic colț din marea casă a lui Dumnezeu.

Privește de pe acest pământ mic în cosmos, unde stelele uriașe create de Dumnezeu trec tăcând prin milenii pe orbitele lor într-un zbor maiestuos, de neoprit. Pe planeta Marte care strălucește roșu, se pot recunoaște cu telescopul astronomic mări albastre și poli acoperiți cu zăpadă. Și însuși soarele, ce nemărginire a creației, un ocean de foc și jar! S-a observat că se rup din soare coloane uriașe de foc, care sunt azvârlite în depărtări nemărginite și apoi cad înapoi ca valuri de foc în această mare incandescentă. Prin căldura și puterea soarelui crește și se dezvoltă orice ființă vie de pe pământ; fără el ar înceta orice viață pe pământ. Dar dincolo de soare și de toate stelele care se rotesc în jurul lui ca pământul nostru, astronomul vede mii de alți sori. Stelele de o mărime de necuprins, ca imensa stea „Regulus”, parcurg în cosmos zilnic peste patru milioane de kilometri. Și dacă tu ai putea zbura la fel de repede și dacă ai parcurge drumul acesta zece milioane de ani, tot nu te-ai apropia niciodată de capătul creației nesfârșite a lui Dumnezeu.

¹ Vaporul rapid „Deutschland”, lansat de pe cala de construcție în ianuarie 1900, este și mai mare și este momentan cel mai mare vapor de pe pământ.

Da, casa pe care a construit-o Dumnezeu în creația lumii, este infinit de mare, măreață, plină de minuni și totuși, El a creat una și mai mare: inima ta. Averea lumii întregi și cunoașterea întregii întinderi a creației n-o pot umple; dragostea și admirația tuturor oamenilor și gloria mileniilor n-o pot satisface. **Ea poate fi umplută numai de Acela care a creat-o și care este mai mare ca inima noastră: de Dumnezeu Însuși, care S-a arătat în Hristos.** Isus, prin care Dumnezeu a făcut veacurile, este oglindirea slavei lui Dumnezeu, întipărirea Ființei Lui, El ține toate lucrurile cu puterea Cuvântului Său. În El, cel Nesfârșit și cel Minunat, care este singurul care este vrednic să fie lăudat, găsește inima ta liniște și pace. **Inima este cea mai mare casă din lume.** Câte gânduri neliniștite, felurite intră și ies, urcă și coboară aici! Câte dorințe se nutresc aici, câte planuri se țes! Inima vrea să ajungă bogată și fericită și totuși nu poate, până nu-și găsește liniștea la inima lui Isus, care este mai mare decât orice. Mîngia de foc a soarelui și nenumăratele universuri ale stelelor sunt numai o suflare a Duhului Său, așezate în fața ochilor noștri prin cuvântul creator. Prin Isus îți vorbește Dumnezeu veșnic și-ți vestește că inima Lui – o, apuc-o! – inima Dumnezeului tău, este plină de dragoste și har pentru tine și că sufletul tău nemuritor valorează pentru El mai mult decât soarele și universul. Isus a părăsit slava Tatălui, a renunțat la mărirea pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii, S-a făcut asemenea ție, ca un frate. Astfel, îmbrăcat cu imaginea ta, în chipul de rob al omului, El S-a lăsat împovărat cu păcatul lumii, a mers împovărat cu vina ta sub judecata dreaptă a Dumnezeului celui sfânt. El a primit la Golgota sentința pe care tu ai meritat-o. Din rănilor Lui de moarte țâșnește pentru tine mântuire și iertare, **măinile Lui străpunse sunt întinse spre inima ta!** Smerește-te în țărână în fața acestei dragoste și adoră-o!

Locuiești acum în una din acele case mari, într-o cazarmă? Locuiești pe un vas de război, unde împreună cu mulți sub același steag, străbați apa întinsă a mării? Ești acasă la tata și la mama, în satul liniștit? Ești în una din acele alte case mari, o fabrică, unde sute de mâini harnice creează lucruri trecătoare la mașină sau la războiul de țesut pentru a-și câștiga pâinea? Sau stai într-o altă casă mare a acestui pământ, în spital, unde câte o mână harnică trebuie să se odihnească în liniște zile și săptămâni? Oriunde ai fi, prin orice ai trece, pune acest adevăr la inimă: nici o agoniseală, nici un câștig, nici o îndeplinire a dorințelor inimii, nici un eveniment, nici o reușită, nici o plăcere, nici un vis, nici un scop atins pe acest pământ nu poate să aducă inimii tale odihnă și pace, căci ea este prea mare pentru aceasta! **Inima ta poate să găsească odihnă și pace numai în Acela care este mai mare decât inima ta: în Isus.** Dar încă ceva: nici un gând al inimii tale, nici un cuvânt de pe buzele tale, nici o gândire omenească nu poate măsura inima lui Dumnezeu, care s-a descoperit în Isus. Această inimă a Dumnezeului tău, atât de nemărginit de mare, distinsă și bogată, este plină de dragoste covârșitoare pentru tine. Viața ta trebuie să găsească mântuire și slavă în dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a descoperit în creație nemărginita Lui mărire și slavă, dar El a descoperit gândurile de dragoste ale inimii Lui pentru toți păcătoșii pierduți atunci când L-a dat pe Isus la moarte de cruce, spre a te mântui pentru viața veșnică pe tine, păcătosul. Crezi lucrul acesta? Trebuie să crezi, pentru că acest adevăr n-a putut să iasă din nici o inimă omenească – **el este dumnezeiesc.** Apucă-L! Smerește-te în țărână cu pocăință înaintea dragostei lui Dumnezeu, crede, trăiește și laudă-L pe Dumnezeu!

Nr. 24 BRAȚE VEȘNICE

„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne.” (Deuteronom 33,27 tradus textual)

Era un meșter împletitor de coșuri, un om cumsecade și harnic și avea o nevastă cumsecade și harnică și trei copii sănătoși. El nu bea și nu se certa. Ce le lipsea acestor oameni? Nu puteau fi fericiți? Le lipsea credința în Dumnezeu și rugăciunea. Le lipsea să cunoască și să creadă în greutățile acestei vieți acest cuvânt al lui Dumnezeu. **„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne”**. În viață lucrurile se petrec foarte simplu: dacă nu vinzi coșuri, nu câștigi bani; dacă nu câștigi bani, nu poți să-ți plătești chiria. Tocmai acesta era cazul împletitorului nostru de coșuri, că voia să se mute într-o altă locuință situată mai bine și trebuia să plătească 25 de mărci chirie, dar nu le avea. Atunci i-a pierit curajul și nu știa cum va fi. Nevasta i-a spus: „Du-te la acei creștini care locuiesc în apropiere, care ne-au invitat să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu; spune-le necazul tău și te vor ajuta. Dar el n-a putut să capete încredere pentru aceasta. Pe Dumnezeu nu-L cunoștea, deci cum putea să aibă încredere în copiii lui Dumnezeu? Atunci a venit vrăjmașul și a început să-i șoptească la ureche despre toată munca zadarnică, necazul și truda acestei vieți și că stăpânul casei îi va sechestra lucrurile dacă nu va putea plăti. Doar n-ar putea să treacă prin așa ceva; mai bine să moară. Că-și va lăsa în urmă cei trei copii fără cap de familie și pe harnica lui nevastă în disperare, nu s-a gândit. Că tot acest necaz care îl înconjură ca un zid negru era doar o nălucire a lui satan, care la prima rază de soare a ajutorului lui Dumnezeu trebuia să se evaporeze de tot, îi era ascuns.

„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne.” O, de-aș putea să scriu acest cuvânt plin de mângâiere și ajutor cu litere luminoase deasupra ușilor tuturor celor săraci și descurajați, celor apăsați și temători! Dumnezeu cel veșnic, ale cărui brațe tari și credincioase poartă prin viață multe văduve cu ceata lor de copii, poate binecuvânta și munca, poate face ca mulți cumpărători să plătească chiria, poate pune pâine și carne pe masă!

Nevasta făcătorului nostru de coșuri a observat într-adevăr, ce oră arată limba ceasului în viața bărbatului ei. Când l-a văzut venind acasă cu o sticlă plină cu acid clorhidric, i-a luat-o și a vărsat afară din casă otrava de moarte care arde. Dar în dimineața următoare, când căraușul deja oprea în fața ușii pentru a duce la noua locuință: lucruri din casă și paturi și răchite, și coșuri și unelte, atunci sârmanul om s-a dus în pivniță, s-a încuiat și s-a spânzurat, iar satan a câștigat partida. Era acum chiria plătită? A trecut acum necazul? Ah, bietul om stătea acum în fața aceluiași Dumnezeu care l-a creat, care ar fi vrut să-l facă să aibă parte de minunile ajutorului Său și pe care totuși nu l-a crezut. Acum văduva jelind mergea la aceeași casă, unde bărbatul ei n-a îndrăznit să meargă, în ciuda rugăminții ei; atunci chiria a fost dintr-odată plătită, dar el, care trebuia să aibă parte de ajutorul lui Dumnezeu, n-a avut parte. Văduva a fost întrebată: „Nu v-ați rugat niciodată?” „Nu.” Acolo erau înființate o căsătorie și o afacere, trei copii fuseseră născuți, **fără să se fi înălțat la Dumnezeu vreodată o singură rugăciune!**

Câte familii nu sunt, unde se petrece la fel? Ne putem mira atunci de munții de nenorociri și nevoi și păcat? **„Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne.”** Văduva îndoliată a aflat acum câte ceva despre aceasta – știi tu câte ceva despre aceasta?

În aceeași Biblie în care scrie: **„Să nu furil!”**, scrie și: **„Nu vă îngrijorați de nimic!”** Dar aceasta o pot înțelege numai asemenea oameni, care-L cunosc pe Dumnezeu ca pe Tatăl lor și pe ei înșiși ca pe copii iubiți ai lui Dumnezeu.

Mulți alții au parte și de ascultarea rugăciunilor, dacă strigă în necaz la Dumnezeu, dar apoi merg totuși mai departe fără să le pese de Dumnezeu și fără să-I mulțumească lui Dumnezeu. Atâta vreme cât oamenii sunt sănătoși, au de lucru, sunt aprovizionați în toate nevoile, ei și

famiile lor, găsesc viața foarte bună. În clipa în care se instalează boala, lipsa, necazul, când încep greutățile, atunci încep și grijile. Diavolul le sugerează oamenilor că dacă nu-și fac griji și nu se mâhnesc pentru necazul lor, nu fac bine. Dacă îi întrebi: S-a însănătoșit măcar un copil bolnav prin îngrijorările tale? Măcar o inimă tristă a devenit veselă prin mâhnirea ta? A venit măcar un singur bănuț în portofelul tău prin suspinul tău din multele ore nedormite? Atunci normal, oamenii spun în unanimitate: „Nu, aceasta încă nu s-a întâmplat!” Întrebați-i odată pe cei credincioși! Când în necaz, boală și lipsuri își găsesc adăpostul la Dumnezeu veșnic și se lasă purtați de brațele veșnice ale îndurării lui Dumnezeu prin zilele necazului, atunci află și o mărturisesc, că Dumnezeu **nu-i părăsește pe ai Săi niciodată**. De multe ori ei văd prin rugăciunile lor de credință, boala de moarte a copiilor lor întoarsă spre un deznodământ bun. Ei primesc de lucru și bani la timpul potrivit din mâna lui Dumnezeu. **Încrederea lor n-a fost făcută niciodată de rușine**. Normal, lumea nu crede lucrul acesta și se consideră prea deșteaptă și prea mândră ca să apeleze la ajutorul lui Dumnezeu. Dar când ajung în disperare și nu mai vede nici o ieșire, satan îi mână la sinucidere.

Da, la ce poate să ajungă în disperare și deznădejde un biet fiu de om, dacă diavolul îl orbește? Acum șase ani l-a apucat dorul de casă pe un recrut din S. Nu se putea plânge de nimic, avea superiori binevoitori. Dar totul i se părea străin, de nesuportat. Cazarma era situată pe o insulă; într-o zi a dispărut. Au crezut că a căzut în apă, dar nu s-a găsit nici o urmă. În sfârșit, după trei săptămâni a fost găsit cadavrul lui, slăbit, numai piele și oase, în odihna întunecoasă a unei scări de beci din cazarmă. S-a stabilit că omul se lăsase să moară de foame în această ascunzătoare. Ce sfârșit îngrozitor! Sărmanul tânăr a auzit zilnic în acest timp intratul și ieșitul camarazilor lui, dar orbit de vrăjmaș, a luat hotărârea că nu poate și nu vrea să mai suporte această viață. De-ar fi auzit odată în aleanul lui cuvântul: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne”! O singură rugăciune a inimii lui către Dumnezeu atotputernic, l-ar fi smuls din rătăcirea tulbură a minții lui; mâna Domnului l-ar fi purtat prin perioada lui de soldăție.

Numărul oamenilor care ajung la gânduri de sinucidere prin disperare deznădăjduită, este mult mai mare decât bănuiesc oamenii.

Într-o mare adunare de vestire a evangheliei, din Berlin, în mai 1899, unde erau adunați cam 1000 de oameni, mesagerul lui Dumnezeu a vorbit despre cuvântul: „Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33,11.) Atunci a spus: „Poate că în această adunare este un om care poartă în buzunar funia cu care vrea să se spânzure după aceea, care și-a zis: Poți să te mai duci acolo o dată și să auzi ce are de spus omul acela și după aceea îi pui capăt sărmanei tale vieți.” Au trecut cam 14 zile, apoi a intrat în camera acestui evanghelist un bărbat, a băgat mâna în buzunar, a scos o funie și a spus: „Aici este funia; voiam să mă spânzur în acea seară, dar prin cuvântul harului și al mângâierii, care m-a trimis la Dumnezeu, am fost păzit.” Apoi omul și-a vărsat inima și și-a mărturisit starea pierdută în disperare și păcate. El și-a găsit adăpost la inima veșnicului Dumnezeu. Brațele lui Dumnezeu l-au apucat când era deja pe cale să se scufunde în valurile întunecoase. Acum brațele lui Dumnezeu îl poartă prin orice necaz al acestei vieți până în veșnicie, căci Dumnezeu este credincios. **Este Dumnezeu veșnic și adăpostul tău? Ești și tu purtat de brațele veșnice ale puterii și ale dragostei, de brațele lui Isus, care odată au fost întinse pe cruce pentru tine și care din cer se întind aici spre tine?**

Nr. 25 PROCESUL CÂȘTIGAT

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi.”
(1 Petru 1.3-5)

Era în compartimentul de tren clasa a III-a, pe drumul dintre Posen și Kreuz, în anul 1897, când un bărbat bine îmbrăcat a început îndată să-i povestească unui călător mai în vârstă, care tocmai urcase, că este foarte nefericit, căci a moștenit o moșie minunată cu o casă splendidă, dar că proprietatea îi este contestată într-un proces de către rude invidioase. Tribunalul l-a împiedicat să ia în stăpânire moștenirea, așa că este sărac în loc să fie bogat. El n-avea mijloace materiale pentru a duce procesul, așa că își va pierde moștenirea. N-avea pe nimeni care să-și asume situația lui dificilă. Interlocutorul a răspuns cu o față prietenoasă: „O, vă înțeleg durerea foarte bine, căci acum câțiva ani m-am aflat exact în situația dumneavoastră. Am moștenit o casă minunată, situată într-un oraș frumos de nedescris, lângă un râu limpede, mare. Dar un vrăjmaș vicelan m-a împiedicat s-o iau în stăpânire. El mi-a intentat un proces la cea mai înaltă curte de justiție. A demonstrat că din naștere nu sunt moștenitorul și a dovedit aceasta din viața mea. Dar am găsit un prieten puternic, care și-a asumat nenorocirea mea. Acesta a dovedit în fața judecătorului, că sunt instituit ca moștenitor printr-un testament deplin valabil și că potrivit dorinței testatorului, trebuie să-mi iau moștenirea în stăpânire cu toate drepturile imediat și să mă bucur de ea.”

Bărbatul mâhnit cu procesul fără speranță, a ascultat și a cerut mai multe detalii. „Casa minunată”, a răspuns bătrânul, „moștenirea de neprețuit este în ceruri; marele vrăjmaș care a vrut să mă lipsească de moștenirea mea, este satan. El m-a pârât înaintea lui Dumnezeu că sunt născut în păcate, că aș fi inapt ca vrăjmaș al lui Dumnezeu să primesc o moștenire în ceruri; toată viața mea cu nenumăratele ei păcate, fapte rele și omisiuni, au furnizat dovada că nu mi se cuvine nici o cotă din moștenirea copiilor lui Dumnezeu. Dar Isus a luat procesul meu în mâna Lui; El mi-a procurat un certificat veșnic valabil, că într-adevăr, în ciuda înfățișării mele insignifiante, multelor mele lipsuri și a clasei mele sociale de jos, aparțin familiei lui Dumnezeu. El a adeverit cu sângele Lui înaintea lui Dumnezeu, că pe crucea de la Golgota El a luat pentru totdeauna asupra Lui blestemul păcatului meu, că prin credința în El eu sunt născut din nou, născut din Dumnezeu, un copil și moștenitor al lui Dumnezeu. El a anulat toate acuzațiile vieții mele trecute și **a câștigat procesul meu**. El m-a spălat de toate petele și m-a îmbrăcat în hainele mântuirii. Așa că de acum pot să umblu înaintea lui Dumnezeu, demn de marea moștenire la care am fost chemat. **Sunt fericit că posed moștenirea mea veșnică!**

Atunci bărbatului deprimat și nefericit i s-a aprins o lumină despre faptul că o moștenire mult mai înaltă și mai valoroasă este pregătită pentru el, decât acea moșie, că și pentru el a venit Isus, puternicul Prieten și Salvator, ca să răscumpere pentru el această posesiune veșnică.

Camarade, ți s-a aprins deja și ție această lumină? Poate moștenirea ta pământească este foarte mică, poate mădularele tale sănătoase și numele tău onorabil sunt cele mai valoroase lucruri care sunt pe pământ moștenirea ta. Mulți oameni n-au avut parte nici de aceste însușiri ereditare. Dar ascultă: **o moștenire cerească, una nesfârșit de prețioasă este pregătită pentru tine, nepătrunse bogății ale lui Dumnezeu.**

Satan, marele înșelător are de gând să-i escrocheze pe oameni de moștenirea lor cerească. La început încearcă să-i determine s-o nesocotească. El spune: Tinere prieten, vezi anii care trec în

grabă și ce scurt este timpul în care omul mai poate să savureze viața. Curând vin grijile familiei, boală sau chiar moartea; atunci s-a terminat cu toate lucrurile vesele care acum îți fac cu mâna. Deci sus! Bucură-te de viață cât ești tânăr. Să nu-ți pese de flecăreala sumbră despre veșnicie, cer și iad! Este chiar așa de rău dacă îți place să fii vesel cu camarazii tăi și să bei zdravăn? Nu este pofta cărnii dreptul tinereții? Nu este aceasta în firea noastră? Doar este scris în mod expres în Biblia pe care o invocă cei evlavioși, că tânărul să se bucure de tinerețea lui și nimeni să nu se îngrijoreze de ziua de mâine. **Nu găsește glasul vrăjmașului consimțământ general?** Da, vrăjmașul găsește în inima omenească marea lui aliat. De jur-împrejurul nostru oamenii vor să se bucure de ceea ce le oferă viața în plăcere și bucurie. Dar când scurta plăcere a tinereții a trecut vuind, când vin boli, necazuri și bătrânețea, când nădejdele s-au spulberat și planurile au eșuat, când oamenii iubiți coboară în groapă și în seriozitatea vieții se trezește conștiința, atunci inima cere ceva mai bun. Atunci am vrea să avem ceva de care să ne ținem. Atunci se ridică dintr-odată întrebarea: **există har pentru mine? Există o nădejde sigură de slavă veșnică?** Atunci vine același înșelător, satan, și face procesul. El îl pârăște pe păcătos că și-a pierdut pentru totdeauna moștenirea. Îi pune în față anii pierduți, păcatele tinereții, legea serioasă a Dumnezeului celui sfânt, pe care a încălcat-o de mii de ori. Ah, conștiința adeverește că marele acuzator are dreptate. Toți o știm: cine este pătat cu vină, legat în slujba păcatului, este incapabil să preia o moștenire în cer. **Dar aici este Isus!** Predă-I lui cu deplină încredere a credinței procesul tău. El va pune totul în ordine: îți va plăti datoriile, îți va spăla petele, va face să-ți fie recunoscută moștenirea. El Însuși te va duce în cetatea cu străzi de aur. Lăudat fie Dumnezeu că procesul păcătoșilor pierduți este câștigat pe veci pentru toți cei care prin credință și-au pus mântuirea și salvarea lor în mâinile credincioase ale lui Isus.

Bărbatul din compartimentul de tren, cu procesul pierdut, era trist, nefericit, deznădăjduit; dar cel care ședea lângă el, cu procesul câștigat, era fericit și bogat. Creștinii care prin sângele lui Isus au câștigat procesul și numesc moștenirea veșnică a lor, să se laude cu posesiunea lor veșnică.

Sunt și printre camarazii noștri, în armată și în flotă, mulți care sunt la fel de întristați și de deprimați în inima lor, ca acel bărbat care se plângea în tren. Inimi deznădăjduite, sărmene, întristate, conștiințe acuzatoare! Dar acolo unde este în rândurile noastre un copil și moștenitor al lui Dumnezeu, acela să se laude că Isus a câștigat procesul pentru el; camarazii lui să observe la el că este fericit. Ce serviciu binecuvântat a făcut acel creștin vârstnic în tren! Adevărații creștini să se laude cu nădejdea lor veșnică! (Romani 5,2.) Dar lucrul acesta pot să-l facă numai acei credincioși care umblă despărțiți de slujba păcatului și a lumii, în smerenie și loialitate – și în cazarmă și pe vapor!

Mulțumiri fie aduse Domnului, avem asemenea adepți! Un recrut a scris de curând: „Nu puteam decât să mulțumesc iar și iar și din aceasta se forma ca de la sine și totuși dăruită de Dumnezeu, o inimă voioasă. Numai aceasta și încrederea neclintită în ajutorul devotat al lui Dumnezeu mi-a dat bucuria.” Un altul a scris: „O, acum pot să spun pe drept: ‚Ce aș fi fost eu fără Tine, ce aș fi fără Tine, Doamne!’ Doresc ca fiecare frate credincios să vină în armată; aici este o școală așa de bună pentru el, iar credința nu poate fi decât purificată.” Un al treilea scrie: „Cu Dumnezeu nostru putem sări peste zid. El ne va ajuta și să trecem peste toate aceste greutăți, dacă-L credem capabil s-o facă. El va clădi și aici Împărăția Lui, între soldați și chiar curând.”

Ce spui despre oamenii care și-au câștigat procesul?

Nr. 26 MAREE DE FURTUNĂ

„Isus a luat cuvântul și le-a zis: ‚Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun, că dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare! și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.‘” (Marcu 11,22-23)

Vila „Les ombrages” era situată pe o stradă liniștită din Versailles, la marginea orașului, aproape de pădure. În grădina mare, care era ca un parc, în afară de casa propriu-zisă de locuit a familiei André, se mai aflau și alte clădiri în care erau locuințele pentru oaspeții casei, pentru servitori, grădinar, vizitiu. Toate aceste spații au fost luate în folosință în toamna anului 1870 pentru cartierul general al prințului moștenitor Friedrich Wilhelm. Familia proprietarului s-a grăbit să plece în străinătate, pentru a scăpa de larma războiului. În vila „Les ombrages” au fost date ordinele pentru armata a III-a, care a ținut Parisul încercuit în sud, în iarna din 1870/1871. Prințul moștenitor german îi avea zilnic la masă pe ofițerii statului-major și aici intrau de multe ori, ca musafiri ai lui, prinții germani și conducătorii armatei. La această masă s-au putut auzi multe discuții importante și interesante despre marile evenimente ale acelor zile și cine avea privilegiul de a fi zilnic acolo, a cunoscut mulți bărbați sus-puși și interesanți. Majoritatea acelor care au stat atunci la masă în „Les ombrages”, au trecut deja dincolo în veșnicie, atât prințul moștenitor de atunci, preaiubitul nostru împărat Friedrich, cât și marele împărat Wilhelm, Bismarck, Moltke și mulți bărbați mai neînsemnați. Chiar dacă toate cuvintele de atunci, care au fost rostite de buze vesele sau serioase, sunt scrise în cărțile lui Dumnezeu, totuși, numai puține discuții din cele de la masă sunt păstrate pe pământ. O discuție insignifiantă în fața oamenilor, dar importantă în fața lui Dumnezeu, a avut loc într-o zi la capătul de jos al mesei, între doi ofițeri; unul dintre ei susținea că fiecare cuvânt al Bibliei este adevărat, de nădejde, de neclintit. Celălalt a răspuns: „Multe lucruri din Biblie doar nu poți să le interpretezi decât ca pe niște pilde. Dacă acolo se spune de exemplu: „dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare! și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede, va avea lucrul cerut”, atunci este evident că aceasta nu este nimic altceva decât un mod de exprimare biblic, căci un munte nu poate fi aruncat în mare prin credință.” Cei mai tânăr dintre cei doi ofițeri a răspuns că el stăruie în adevărul deplin, intangibil al Cuvântului lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu l-a lăsat să simtă intens că credința lui niciodată n-a fost făcută de rușine în toate furtunile și vicisitudinile vieții. Dar mulți ani mai târziu a găsit în mod miraculos, o dovadă tocmai a acestui cuvânt al lui Dumnezeu, care a fost trăit de un alt creștin și anume, de învățătorul rural al unuia dintre satele de coastă din Meklenburg, care este construit la dunele și în dunele de nisip ale Mării Baltice. Evenimentul, care este povestit aici pe baza raportului de față, a avut loc în 12 noiembrie 1872. Un țăran din acel sat, a cărui curte era despărțită de plaja mării printr-o dună de nisip lată și înaltă și asigurată de loviturile valurilor, se întorcea din oraș în după-amiaza zilei numită mai sus, împreună cu învățătorul satului, care era credincios, într-o discuție cu ardoare despre același subiect care i-a preocupat cu 22 de luni mai înainte pe cei doi ofițeri de la masa prințului din Versailles. Țăranul i-a spus în încheiere: „Cine vrea să creadă tot ce spune Biblia, acela trebuie să-și lege cei doi ochi și mintea omenească sănătoasă cu șapte legături duble. Dacă este scris: ‚Dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare! și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede ce zice, va avea lucrul cerut’, s-o creadă cine poate!” La aceasta a arătat spre duna mare care-i proteja curtea de vânt și valuri. Învățătorul l-a privit serios și a spus: „Eu Îl cred pe Dumnezeu! Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-I pară rău de ceva.” (Numeri 23,19.) Țăranul a răspuns în timp ce arăta spre dună: „Vă dau permisiunea și pun în joc casa și curtea.” În timp ce învățătorul îl avertiza să nu-L ispitească pe Dumnezeu, omul hulitor și-a ridicat mâna dreaptă spre dună și a strigat tare rânjind: „Ridică-te și aruncă-te în mare! Belfere, îi dau muntelui 24 de ore de gândire și dacă mâine seară zace în mare, atunci nu

va fi nici un pasaj în Biblie pe care nu-l voi crede.” Răspunsul serios al învățătorului a fost: „Prietene, nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.”

În acea zi era o furtună biciuitoare de noiembrie, care făcea ca valurile încununate de spumă să se rostogolească cu putere la mal. Dar pentru locuitorii plajei lucrul acesta nu era nimic neobișnuit. A venit seara, furtuna urla, marea făcea tărăboi, ploaia vâjâia, noaptea a acoperit uscatul și marea cu beznă neagră. Țăranul s-a întins comod în patul lui cald. La miezul nopții toată familia s-a trezit speriată din somnul adânc, de icnitul, scârțâitul, pocnetul bănelor acoperișului și de zgomotul puternic, straniu al furtunii. Însă, cu încredere în casa bine și solid construită, s-au culcat la loc. Dar la ora două, slujitorii s-au năpustit din grajdul cailor în casă: „S-a spart duna. Apa se revarsă din toată părțile încoace!” Apa deja pătrundea în grajduri. Zadarnic au încercat să înhame vreo căruță pentru a fugi; n-a mai rămas nimic de făcut, decât să mâne animalele și caii din grajduri, ca să caute salvarea spre interiorul țării; apoi familia cu copiii și slujitorii s-au grăbit să intre în casă, unde apa intra deja cu putere în pivniță și în odăi și au căutat adăpost în pod. Au petrecut acolo ore pline de teamă în casa care se clătina și gemea, spre care valurile și furtuna veneau duduind cu o forță neconținută. Atunci a învățat bărbatul tremurând, înainte să se facă ziuă, din gura copiilor lui, să-L cheme pe Dumnezeu și să se roage pentru salvare, până s-a ivit ziua. Când s-a luminat, a privit pe geamul podul; și ce a văzut? **Duna dispăruse sfâșiată și înghițită de valuri.** Șura era dărâmată, conținutul ei și bârnele fuseseră smulse de valuri. Dar uriașul acoperiș de paie al șurei era aruncat spre casă în așa fel, încât o proteja ca un spărgător de valuri împotriva loviturilor distrugătoare ale mării. Aceeași mână a lui Dumnezeu care a dezlegat marea și a sfărâmat duna, pentru a lăsa un batjocoritor obraznic să secere ceea ce au semănat vorbele lui, aceeași mână a ascultat rugăciunea copiilor și a dăruit salvare casei prin acoperișul de paie al șurei aruncat acolo.

Acest bărbat era de acum înainte vindecat de necredință; dacă o fi găsit mântuirea veșnică prin credința în sângele lui Isus, după ce Dumnezeu a făcut lucruri așa de mari pentru el, Domnul știe.

Dar tu, prietene, nu măsură mărimea și puterea lui Dumnezeu și făgăduințele Cuvântului Său cu măsura rațiunii tale mici-mici! Crede ceea ce este de nemăsurat și de negrăit, că Fiul lui Dumnezeu a venit din slavă ca să moară pentru păcătoșii pierduți, pentru vrăjmașii Lui, ca să-i împace pe veci! Dacă tu crezi lucrul acesta cu credința inimii, această minune de nespus a dragostei lui Dumnezeu, dacă ai trăit această realitate de neînțeles, că mâinile milostive ale lui Dumnezeu te-au apucat pe tine, cel pierdut, pentru mântuirea veșnică, atunci îți pui mâna pe Biblie și spui: știu că Cuvântul lui Dumnezeu este indestructibil, infailibil, mai sigur și mai credincios decât tot ce născocesc și planifică mintea oamenilor.

Nr. 27 CĂRBUNI APRINȘI

„Prea iubitorilor, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îți este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă îți este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” (Romani 12,19-20)

De câte ori nu auzim: „Într-adevăr, vreau să te iert, dar niciodată nu voi putea să uit”. Acesta este limbajul aceluia care iartă numai cu buzele, dar păstrează în inimă ghimpele.

Hans Joachim von Zieten, marele husar al Prusiei, a avut în anii tinereții lui, pe când era încă locotenent la dragoni, un dușman neînduplecat, plin de ură în persoana unui căpitan de cavalerie din regimentul lui. Acesta a reușit să facă, prin calomnie și reclamații false, ca Zieten să fie pedepsit la început cu un an de închisoare politică în fortăreață, iar apoi și-a pierdut rangul și poziția. Aceste drumuri grele i-au slujit lui Zieten spre mântuire; el a devenit un creștin credincios care se ruga. Când s-a întors acasă mulți ani mai târziu, încununat cu onoruri, cu rang de colonel din primul război silezian, a intrat în camera lui un bărbat înfometat, îmbrăcat sărăcăcios, care s-a prăbușit la picioarele lui și i-a cerut stăruitor milă și pomană. Zieten și-a recunoscut dușmanul neîndurător, acum în adâncă mizerie din cauza glumelor proaste și a lașității. Atunci Zieten l-a ridicat afectuos, i-a garantat deplină iertare, deplină uitare a tuturor celor petrecute și prin ajutor îmbelșugat a îngrămădit cărbuni aprinși pe capul dușmanului său. Zieten a găsit în rănile lui Isus iertare pentru marea vină a păcatului său, așa că a învățat nu numai să ierte și să uite, ci și să-și iubească dușmanii și să răsplătească răul cu bine.

Omul născut și pierdut în păcate seamănă cu un rob care datora stăpânului său 10.000 de talanți² (în banii noștri mai mult de 100 de milioane de mărci), o datorie uriașă, pe care cineva niciodată n-ar putea s-o plătească. În mod ciudat nu auzim de la acest rob: Doamne, iartă-mi și scutește-mă de toată datoria! ci auzim promisiunea: „Mai îngăduie-mă și-ți voi plăti tot”. Împăratul plin de milă n-a dat atenție juruinței arogante. El a văzut fața plină de teamă, genunchii plecați, mâinile ridicate plângând și cu îndurare împărătească l-a scutit pe cel care stăruia de toată datoria. Dar acesta n-a înțeles bogăția îndurării care voia să șteargă totul, ci a rămas cu inima la punctul de vedere **că fiecare trebuie să plătească ce este dator**. Abia l-a întâlnit pe unul dintre tovarășii lui de slujbă, care îi datora 100 de dinari (cam 70 de mărci), că a pus mâna pe el, l-a strâns de gât și i-a spus: „**Plătește-mi ce-mi ești dator!**” Zadarnic s-a rugat tovarășul lui de slujbă pentru îngăduință; pentru el n-a fost îndurare, ci închisoare după dreptatea omenească. Când tovarășii lui întristați au văzut aceasta, i-au spus împăratului, care a făcut ca robul neîndurător să aibă acum parte de propria lui sentință: nu îndurare, ci dreptate. „Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora.” Domnul a spus în încheiere această pildă: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.”

Lumea răsplătește înjurătura cu înjurătură, răul cu rău; da, îi place să înapoieze cu dobândă amărăciunea primită. Ce-i drept, oamenii sunt diferiți în privința aceasta, pentru că unul răspunde imediat cu furie sonoră prin care se consideră jignit; altul poate s-o poarte cu el ani întregi până răsplătește ce i s-a făcut odinioară. Dar Cuvântul spune: „Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. ... Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.” (1 Petru 2,21 și 23.) Cine-și vede vina în lumina lui Dumnezeu, acela își recunoaște viața cu totul și cu totul distrusă, inima lui nerecunoscătoare; Duhul Sfânt îl convinge că nu poate să șteargă nici măcar una din faptele lui rele, că nu-și poate plăti nici una din datorii. El nu spune în fața Dumnezeului celui Sfânt:

² Citește Matei 18,21-35.

Îngăduie și-Ți voi plăti tot – el este convins **că numai harul îl poate ajuta**. Toată datoria trebuie ștersă prin har, absolut și pe veci. Aceasta îi oferă Dumnezeu prin Hristos. Dumnezeu spune: „Eu îți șterg fărădelegile pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele Tale.” (Isaia 43,25.)

În fața unei asemenea îndurări, care l-a salvat pe el, cel profund vinovat, de judecata mâniei iminente, Domnul avertizează orice credincios de neînduplecare. El îi răspunde lui Petru la întrebarea dacă este de ajuns să-l ierte de șapte ori pe fratele care a păcătuit împotriva lui. „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.”

Această dragoste iertătoare, purtătoare, nu este din fire în inima omenească, ea poate fi produsă numai prin Duhul Sfânt. Omul firesc spune: Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Așa cum strigi în pădure, așa răsună înapoi. Această fire rea, veche, își înalță glasul de multe ori și în creștinul credincios – dar de fiecare dată când se face loc acestui glas, Domnul este întristat și dezonorat. Domnul spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.”

Adevărații adepți ai lui Isus au adesea de îndurat multă batjocură și ostilitate. De câte ori nu se îngrămădesc toți soldații unei întregi camere de cazarmă asupra unui adept al lui Isus – atunci este o mare ocazie de a îngrămădi cărbuni aprinși. Ce frumos când după aceea, camarazii ostili sunt rușinați prin aceasta, că loviturile lor rele sunt acoperite cu dragoste! Duhul lui Dumnezeu face inima unui credincios, fie chiar și în slăbiciune, asemănătoare cu inima lui Isus. Așa cum a venit Hristos din slavă ca să-Și caute și să-Și salveze vrăjmașii, tot așa îl îndeamnă Duhul lui Dumnezeu pe un creștin credincios să-și viziteze vrăjmașii, să le facă bine, ca să aibă și ei parte de ceva din dragostea care s-a arătat în Hristos. Parcurge în gând șirul acelor care ți-au făcut rău! Întreabă în dreptul fiecăruia: cum pot să-i arăt dragoste? Roagă-L pe Domnul pentru fiecare în parte, să-l binecuvânteze și să-ți arate ție ocazia de a-i face bine. **Fă și socoteala inversă și întreabă despre aceia cărora tu le-ai făcut rău; poate această listă va fi mai lungă ca cealaltă.** Cine face Duhului lui Dumnezeu loc în inima lui, acela să nu lase soarele să apună peste mânia lui. Când își pleacă seara genunchii pentru a-I aduce lui Dumnezeu jertfă de laudă și de mulțumire și-și aduce aminte aici că fratele lui are ceva împotriva lui, aceluia Domnul îi spune: „Du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul. Caută de te împacă de grabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum.”

În scrisoarea unei văduve către ucigașul bărbatului ei, se spune: „Dumnezeu mi l-a luat prin mâna dumneavoastră pe soțul meu în trup, dar m-a condus prin aceasta la soțul adevărat, veșnic, la Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, care a murit la cruce pentru noi și Și-a vărsat sângele nevinovat, sfânt, scump pentru noi, sărmani oameni păcătoși, și pentru păcatele mele și ale dumneavoastră și ne-a mântuit și ne-a răscumpărat de la moartea veșnică și de la osândă. Dumnezeu mi-a dăruit acum puterea, după ce mi-am găsit Mântuitorul prin credință, să vă iert definitiv și să vă fac să știți că acum v-am iertat tot în puterea lui Isus. Dar cu cea mai cordială rugămintă vă îndemn acum să veniți la Domnul Isus cu tot păcatul și cu marea dumneavoastră vină și acolo, cu inima sinceră, cu adevărată căință și pocăință să cereți iertare de la El, Mântuitorul păcătoșilor, pe Golgota, sub crucea lui Hristos. Facă Dumnezeu în marea Lui milă și îndurare, ca dumneavoastră, prin această adâncă și grea cădere, să vă găsiți Mântuitorul prin credință și să-L puteți iubi din toată inima!”

Nici un creștin nu are dreptul să se răzbune, căci Domnul și Stăpânul lui pretinde lucrul acesta ca pe un privilegiu al puterii Sale divine: **„Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul.”** Au văzut camarazii tăi, din viața ta, tu, cel care te declari ca ucenic al lui Isus, că trăiești sub acest cuvânt? Iar tu, cel care nu ești ucenicul lui Isus, care crezi că ai voie să-i batjocorești și să-i disprețuiești pe acei camarazi liniștiți, care simți plăcere când li se joacă o festă sau li se produce o suferință, gândește-te ce înseamnă când Dumnezeul atotputernic care le cârmuiește viața, îți strigă: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti.” Cine păcătuiește față de

copiii lui Dumnezeu, are a face cu Dumnezeu cel viu, care spune alor Săi: „Cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui.” (Compară cu Zaharia 2,8).

Nr. 28 TIRUL, CETATEA DE PE INSULĂ

„Te voi face o stâncă goală; vei fi ca un loc în mare, unde se vor întinde mreji de prins pești; și nu vei mai fi zidit la loc. Căci Eu, Domnul, am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu.” (Ezechiel 26,14 textual)

Acest cuvânt al proorocului Ezechiel a fost vestit în Babilon cam în anul 595 înaintea nașterii Domnului. A fost rostit asupra cetății Tir, cea mai vestită dintre cetățile maritime de pe coasta feniciană, centrul și apogeul comerțului pe toată Marea Mediterană. De atunci au trecut 2.500 de ani. Cum era pe atunci în Tir? Cetatea consta în Tirul vechi, situat pe coastă și din Tirul nou, situat pe o insulă stâncoasă din apropiere. Aici se puteau vedea minuni ale artei construcțiilor. Cetatea de pe insulă era întărită de jur-împrejur cu un zid înalt de 50 de metri. Deci acest zid era așa de înalt ca un turn de biserică și așa de gros, încât în temeliiile lui erau zidite vestite temple cu săli largi.

Comerțul maritim al Tirului mergea până în Anglia și până pe coasta Mării Baltice și până în vestul Africii. Acestui trafic de corăbii i se alăturau șirurile de caravane, astfel încât legăturile lor regulate se întindeau prin Egipt până în Nubia, prin Damasc până în Babilon și până la extremitatea de sud a Arabiei. Existau case de comerț ale Tirului atât în capitala Egiptului, Memphis, cât și în Ninive. Înainte de toate înflorea comerțul cu sclavi și slave din toate colțurile lumii. Dar și cai și catâri, oi grase și berbeci, fildeși de elefant și lemn de abanos, cereale, miere, ulei, vin, toate soiurile de mirodenii și balsam constituiau marfa. Hainele pestrițe, luxoasele pături brodate pentru înhămatul cailor și mantiile de purpură albastră erau vestite, căci vopsitoriile de purpură din Tir erau fără egal. Pietrele prețioase din Africa, chihlimbarul de pe coasta Mării Baltice, argintul din Spania, aurul din India, totul era prelucrat în Tir. Obiectele lor de metal erau vestite, ca și produsele fabricilor de sticlă din Tir, care aveau renume mondial. Această cetate de pe insulă părea să fie confluența întregii bogății și a întregii puteri. Împăratul Tirului stăpânea peste o flotă de război și o armată bine școlită.

Dumnezeu a vestit: „Iată că am necaz pe tine, Tirule și voi aduce împotriva ta multe neamuri, cum își ridică marea valurile.” (Ezechiel 26,3 textual).

Timp de cinci ani, între 726-722 înaintea nașterii Domnului, Salmanasar, împăratul Asiriei, a asediat Tirul; el a încercat atacul cu o flotă de 60 de corăbii, dar Tirul a biruit în marea bătălie maritimă și Tirul a triumfat asupra celui mai puternic împărat care era cunoscut în acea vreme pe pământ. Salmanasar a trebuit să plece. 140 de ani mai târziu a venit un dușman mai puternic, Nebucadnețar, împăratul Babilonului; el avea putere și tenacitate să asedieze cetatea timp de 13 ani; el a cucerit și a distrus Tirul vechi, dar Tirul nou i s-a opus. În sfârșit, în anul 332 Alexandru cel Mare a asediat cetatea de pe insulă. El a construit un dig uriaș prin mare spre cetatea de pe insulă, prin faptul că a aruncat în mare ruinele Tirului vechi. Și lucrul acesta a fost vestit de cuvântul lui Dumnezeu cu 250 de ani mai devreme: „Îți vor surpa zidurile, îți vor dărâma casele tale cele plăcute și vor arunca în apă pietrele, lemnele și țărâna ta.” (Ezechiel 26,12 textual.) Astfel a fost cucerită cetatea de pe insulă; mărimea ei a decăzut, dar ea a mai rămas mult timp o cetate înfloritoare de comerț și fabrici.

În zilele apostolilor a luat ființă acolo o adunare creștină.

În Evul mediu, în timpul cruciadelor, pe când armatele de cavaleri ai Occidentului luptau cu turcii pentru posesia Palestinei, Tirul era una dintre fortărețele principale ale cruciaților, a fost de multe ori asediată, pierdută și iar cucerită. În anul 1191 a căzut pentru totdeauna în mâinile turcilor și treptat a căzut în ruine.

Astăzi, cetatea de pe insula de odinioară este un loc pustiu, o stâncă goală de întins mreji. Acolo nu există decât un loc sărăcăcios, orașelul Sur, situat la extremitatea unei limbi de pământ, acolo unde digul construit acum mai bine de 2000 de ani de Alexandru cel Mare ajunge la insulă. Malul este complet împotmolit. Marea a transformat digul lui Alexandru într-o dună lată de nisip. **Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit în întregime, căci pescarii din Sur își întind mrejele pe acea stâncă golașă, unde odinioară strălucea cetatea bogată și puternică a antichității, în bogăția ei milionară.** Oamenii, mândri de lucrările și de bogăția lor, au trăit fără să le pese de cuvântul lui Dumnezeu; dar Dumnezeu trebuia să aibă dreptate, căci: „Orice făptură este ca iarba și toată slava ei, ca floarea ierbii, iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. **Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.**” (1 Petru 1,24-25.)

Istoria Tirului vorbește aceeași limbă ca măreția dispărută a Babilonului și a Ninivei, ca slava scufundată în țărână a Egiptului, ca distrugerea Ierusalimului. Toate acestea, ca și împrăștierea iudeilor printre toate neamurile, **dovedesc că cuvântul intangibil al lui Dumnezeu se împlinește până la ultima literă.** Ea se va împlini cu toate împărățiile și popoarele pământului, se va împlini și **cu viața ta** în timp și veșnicie.

Oare nu merită osteneala să cercetezi această carte care nu se poate înșela, care rămâne în veci și să pui la inimă **ceea ce spune ea despre tine și despre viața ta?** În cazul tău nu este vorba despre o cetate strălucitoare cu o istorie de 2000 de ani, nu, este vorba despre o iarbă care se usucă repede, care înflorește dimineața și se veștejește curând, iar seara este tăiată și se usucă. Tu știi că ești ca floarea ierbii; vântul trece peste ea, este cosită și locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște. Așa vei fi și tu dispărut după un timp scurt din viața pământească.

Mulți oameni înstrăinați de Dumnezeu, jur-împrejurul tău îți spun că este cu totul de prisos să deschizi Biblia; că ar fi mult mai important să citești ziarul cu evenimentele zilei ori o carte utilă sau interesantă. Ei îți spun să-ți îmbogățești cunoștințele, să-ți amuzi spiritul. Dar care este adevărul lui Dumnezeu despre viața ta?

Ce scrie în Biblie despre Tir, ai auzit; ce scrie despre tine în Biblie? Aceea s-a împlinit, iar aceasta se va împlini. Bani și averea ta, munca, poziția, onoarea le vei lăsa în urmă după puțin timp. Tinerețea ta cu amuzamentele și distracțiile, trece repede.

Dacă plătești aceste lucruri trecătoare pătate de păcat cu timpul prețios și cu puterea vieții tale, vei fi înșelat. Nimic din toate acestea nu-ți rămâne în mână. Acest adevăr poți să-l vezi limpede astăzi deja la alți oameni. Iată pe omul vesel, mai în vârstă, cu trupul distrus, viața pierdută, conștiința încărcată. El a dat totul pentru a savura pofta cărnii și este înșelat. Iată omul banului: pe unul care a agonisit milioane, pe altul care a pierdut tot; iată-l pe cel ambițios, pe unul care a urcat sus, cu titluri și decorații, pe celălalt căzut jos de tot, descurajat și disperat. Ce scrie la capătul vieții lor? **Înșelat!**

Viața a fost repede consumată, a zburat iute - **vine veșnicia!** Dumnezeu îți spune că El te caută și te iubește pe tine, păcătosul vinovat, că El, pentru a te mântui pentru totdeauna, a pus vina ta pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus că El a pregătit pentru tine o cale a mântuirii în Hristos, ca tu să-ți recunoști în lumina lui Dumnezeu toată vina, ca să te smerești cu pocăință, ca tu să cauți și să găsești har și iertare veșnică. Dumnezeu a spus despre tine: **crede în Isus, omagiază-L și vei primi viața veșnică.** Dumnezeu a spus despre tine, că dacă te vei întoarce, El te va binecuvânta ca pe copilul Său iubit.

Și despre acest adevăr pune Dumnezeu în vremea aceasta, semne vizibile în fața ochilor: copii fericiți ai lui Dumnezeu, care pășesc prin viață de mână cu Isus, care se pot lăuda că harul lui Dumnezeu este partea lor veșnică.

Dar Dumnezeu a spus despre tine și să te grăbești să vii la Isus, pentru că ești în primejdie să fii pierdut pe veci. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu ca un osândit care a ales slujirea lui satan, a disprețuit dragostea lui Dumnezeu – partea lui este chinul veșnic, fără

nădejde. Dumnezeu mărturisește în Biblie și prin gura trimișilor Lui: harul prezent și judecata viitoare. Este același Dumnezeu, al Căruui cuvânt grav și sfânt a fost dus la îndeplinire textual asupra Tirului. Și asupra ta va fi împlinit textual, spre bucuria veșnică sau spre chinul veșnic. Ai reflectat la el?

Nr. 29 CEA MAI MARE FAPTĂ A LUMII
(vinerea mare)

„S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2,8)

Eroii poporului nostru sunt prezentați ca modele generației care crește – și pe drept. N-a fost mare Arminius, prințul cherusc care a unit pentru prima dată triburile germane pentru luptă? El a rupt lanțul Romei și a făcut pădurea Teutoburg locul nașterii conștiinței naționale germane. Dar mai mare a fost Bonifacius, care fără sabie și lance, înarmat numai cu Cuvântul lui Dumnezeu, a străbătut ținuturile germane. El a adus evanghelia înaintașilor noștri păgâni și a înfrânt idolatria în ciuda urii și a prigoanei; el a mărturisit adevărul și harul lui Dumnezeu de la Rin până la Marea Nordului, până și-a dat viața sub aruncăturile de lance ale islandezilor. De când a început cu Carol cel Mare șirul prinților germani, al războinicilor și al oamenilor de stat, numărul marilor fapte istorice în poporul nostru a devenit prea mare pentru a le formula într-o carte.

Toate națiunile își sărbătoresc eroii; statui din piatră și de bronz propovăduiesc marile fapte ale oamenilor; copiii aud despre ele la școală, în zilele comemorative sunt laudate în discursuri entuziaste. Așa îl laudă Anglia pe Nelson, marele ei amiral și pe Wellington, comandantul neînving al armatei. Astfel îl laudă Elveția pe Arnold Winkelried al ei, care în bătălia de la Sempach și-a înfipt lancea de cavaler în propriul piept cu strigătul: „Drum libertății!” Rusia îl laudă pe marele ei domnitor Petru, care prin activitatea vieții lui a transformat un popor barbar într-o mare putere europeană, căreia el însuși i-a dat școală, armată și flotă.

Cine va decide care este cea mai mare dintre faptele omenești, cine este eroul cel mai glorios între popoare? Opinia omenească, cea care vede numai partea exterioară, este mereu insuficientă.

O văduvă cu cei șapte copii ai ei a fost dintr-odată lipsită de capul de familie; ea însăși bolnăvicioasă, săracă, cu inima plină de durere, a început să-și educe copiii pentru Dumnezeu în disciplină și admonestare. Crezând și rugându-se a făcut ce a necesitat ziua de azi, cu inima liniștită l-a lăsat pe Dumnezeu să îngrijească de ziua de mâine, a stat la paturile de boală ale odorurilor ei, a petecit noaptea hainele rupte. Apoi, când copiii cresc, intră într-o lume rea; dar rugăciunile mamei îi însoțesc și binecuvântarea mamei le zidește case, până inima devotată se oprește, iar mâna care n-a obosit niciodată ajunge la odihnă. Faptele ei, curajul ei, devotamentul ei nu sunt scrise în nici o carte de istorie, nici o decorație nu-i împodobește pieptul. Cum a răzbătut ea în nopțile liniștite și ce a purtat în multele zile ale vieții ei obscure, numai Dumnezeu știe. Cine poate spune că faptele vieții unor asemenea văduve au fost mai neînsemnate în curaj și putere, decât cele ale unui erou de pe câmpul de luptă, ale unui împărat de pe tron?

De curând am citit scrisoarea unei femei simple, care a suportat în fiecare seară mânie și maltratare de la bărbatul ei care se întorcea beat acasă; zi și noapte o certa pentru credința ei în Isus; dar femeia s-a îngrijit cu dragoste neobosită de acest bărbat, lupta neînfricat în rugăciunile ei, până harul lui Dumnezeu îi va încununa credința cu biruință, îi va elibera bărbatul din viciul beției, din mânie și vrăjmășie față de Dumnezeu și va reconstrui fericirea distrusă a casei. Știm că Dumnezeu va face aceasta în curând. (Luca 18,8.) Îndrăznești să spui că fapta acestei femei simple este mai mică decât victoria lui Nelson sau decât moartea jertfitoare a lui Winkelried?

Există o singură faptă care stă mult deasupra tuturor faptelor oamenilor; aceasta este suferința și moartea pe cruce a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Isus, care a chemat la viață din nimic creația nesfârșită într-o nemărginită înțelepciune și frumusețe, în fața căruia se plecă legiunile de îngeri,

a schimbat slava Tatălui cu starea de pe pământ, mărirea din ceruri cu chipul de rob al omului. De ce a făcut lucrul acesta? Pe cine căuta? **A făcut-o pentru păcătoși nerecunoscători, ostili, pentru un neam adânc decăzut, pentru niște ființe dure, nenorocite, imorale cum suntem noi din fire!**

Timp de 33 de ani a trăit în mijlocul poporului Său; binecuvântând, vindecând, făcând minuni, a propovăduit unei lumi sărmâne, deznădăjduite vestea bună a mântuirii și a descoperit plin de har și de adevăr slava Tatălui Său. Nimeni n-a înțeles gândurile inimii Lui iubitoare. Peste tot vedea puterea păcatului, egoismul orb al omului. Vedea cum oamenii, înșelați de satan, respingeau dragostea lui Dumnezeu. Și totuși n-a trecut niciodată prin inima lui Isus vreun gând care să înceteze să iubească această lume a păcatului, nerecunoscătoare, pierdută și să dea înapoi de la dorința Tatălui care L-a trimis. Dragostea Lui a ținut piept când satan L-a ispitit în pustie, ea a rezistat când Iuda L-a vândut, când Petru s-a lepădat de El și când ceilalți ucenici au fugit. Privește acolo, Fiul lui Dumnezeu este dus prin străzile Ierusalimului, pentru a fi batjocorit de un Irod adulter, pătat de sânge, împreună cu suita lui de la curte. Privește cum Creatorul veacurilor stă în locul public de judecată, în fața guvernatorului roman, sub cununa de spini, cu spatele sfâșiat! Irod și Pilat, doi oameni mari ai acestei lumi, au devenit prieteni în acea zi în care L-au umilit pe Fiul lui Dumnezeu în adâncă ocară. Și poporul, după ce a venit Isus, Mesia cel promis lui de Dumnezeu? A umplut văzduhul cu strigătul. **„Răstignește-L! Răstignește-L!”** În privirile pline de ură și în fețele schimonosite de patimă, Isus a citit domnia lui satan. Oare ce a simțit inima lui Isus la strigătul cu care mulțimea adunată i-a răspuns lui Pilat: „Nu pe acesta, ci pe Baraba!” Nu pe acest Isus cu cununa de spini voia poporul lui Israel să-L vadă păzit de judecata nedreaptă; nu, crudul tâlhar și criminal era mai aproape de inima lor decât Fiul lui Dumnezeu!

Dar n-am arătat noi înșine, tu și eu, aceeași inimă față de Fiul lui Dumnezeu? N-am închis și noi adesea ușa inimii Aceluia care a purtat cununa de spini, dar pentru plăcerea lumii, pentru băut, batjocură și slujirea păcatului o deschidem larg. Aici era un om anume, pătat de păcate, ostil lui Dumnezeu, pentru care am avut mereu îngăduință, milă, scuze; pentru înclinațiile lui au fost întotdeauna destui bani și timp. Acesta a fost întotdeauna tras în față, Isus a fost mereu împins în spate. O, recunoaște cu mine: **acest tâlhar murdar era „eu” meu!**

Dar orice I-a făcut populația Ierusalimului lui Isus și orice I-am făcut noi, nimic n-a putut opri dragostea Lui.

Astfel a mers Mielul lui Dumnezeu sub povara crucii, împovărat cu păcatul lumii, în sus, spre Golgota. Acolo au fost străpunse mâinile și picioarele Lui, pironite pe lemnul blestemat. Apoi crucea a fost ridicată, înfiptă în pământ sub batjocura și disprețul celor bogați și al celor săraci. Ah, nici lucrul acesta n-a fost încă adâncul adâncului suferinței. Dar apoi, când soarele și-a pierdut strălucirea, când Fiul preaiubit de Tatăl, părăsit de Dumnezeu, a trăit tot ce fusese proorocit în psalmul 22, atunci a fost luptată cea mai mare bătălie a lumii, atunci a fost săvârșită cea mai mare faptă a lumii. Auzi strigătul: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”** Dă-I lui Dumnezeu răspunsul bun, potrivit adevărului; spune-I Celui răstignit cu mulțumire profundă, smerită: de aceea, ca eu să fiu mântuit pe veci! Odată cu cuvântul „S-a isprăvit!”, după o luptă fierbinte a fost decis triumful veșnic al dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu. **Satan a fost biruit.** Biruitorului de la Golgota I-au devenit pradă: toți cei care prin pocăință și credință în sângele lui Isus trebuiau să găsească viața și iertarea veșnică. Poarta cerului a fost deschisă pentru ceata răscumpărată a copiilor lui Dumnezeu, harul a putut să caute și să mântuiască ce era pierdut. Camarade, aceasta este valabil pentru tine. Din cauza păcatului tău a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu. El a vrut să te elibereze de judecată! Harul lui Dumnezeu te cheamă la viața veșnică.

Vino, închină-te în țărână, smerește-te cu pocăință, omagiază-L pe veșnicul biruitor, întoarce-te la Dumnezeu, crede și trăiește!

Nr. 30 DAT PRADĂ MORȚII, CHEMAT LA VIAȚĂ
(Paști)

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi tu lucrul acesta?” (Ioan 11,25-26)

Armata uriașă cu care Napoleon I s-a dus în Rusia în anul 1812, și-a găsit sfârșitul în marșul de întoarcere de la Moscova, în zăpadă și gheață, foame și frig, sub urmărirea armatei rusești. Unul dintre pușinii care a putut să se întoarcă sănătos acasă, a fost maiorul Faber du Faur din Württemberg. Acesta a desenat schițe în timpul întregii campanii, cu scenele cele mai importante pe care le-a trăit. Aceste tablouri de neînlocuit și interesante mai există și astăzi. Există un tablou ciudat din zilele retragerii, împreună cu care este publicată și interpretarea.

Un ofițer francez grav rănit fusese dus la Moscova. Soția lui s-a grăbit să vină din Franța după el ca să-l îngrijească. Dar Moscova a izbucnit în flăcări, au apărut lipsurile și mizeria, pacea dorită cu ardoare n-a fost încheiată, căci aveau de-a face cu un dușman neîndurător. Când împăratul Napoleon a trebuit să se decidă în cele din urmă pentru retragere, soția aceluși ofițer grav rănit a reușit să facă rost de o căruță sărăcăcioasă, cu care ea împreună cu el au urmat retragerea. A venit iarna cu furtunile ei de zăpadă. Căruța micuță a fost schimbată cu o sanie mică. Micul cal epuizat încă putea să-i tragă pe cei doi călători zi de zi prin ținuturile întinse cu zăpadă. Dar lipsa furajului și se apropia ceasul când acest tovarăș devotat se va prăbuși epuizat – și ceasul a venit – într-o zi animalul și-a întins mădulele pe zăpadă și s-a stins. Vântul biciuia fulgii de zăpadă pe fața bărbatului bolnav și a femeii devotate, ale căror paltoane subțiri abia dacă ofereau adăpost împotriva furtunii geroase. În depărtare se ducea încet întunecata coloană de marș a nefericitei armate franceze peste întinderea albă. Din partea cealaltă s-au apropiat dând năvală primii cazaci cu lăncile lor lungi. Doi gardiști bătrâni care rămăseseră și ei în urmă pentru că-i lăsaseră puterile, s-au alăturat nefericitei perechi. Ei voiau cu ultimele lor gloanțe să răscumpere scump împotriva cazacilor sărmana viață. Desigur, poate mai reușeau să scape astăzi de lăncile cazacilor, dar în noaptea care se apropia trebuiau să fie doborâți de foame, de frig, de zăpadă; aceasta era limpede în fața ochilor lor.

Într-adevăr, un tablou impresionant. Rar se poate vedea dintr-o privire atâta nenorocire deznădăjduită, atâtea nădejdi pământești spulberate, cum au notat aici cu creionul în carnetul de schițe degetele înghețate bocnă ale aceluși maior din Württemberg.

Și totuși se vede în acel tablou, în metaforă, același lucru care se petrece în jurul nostru zilnic, învăluit în mantia banalității, acoperit de obișnuința vieții.

Toți oamenii caută să obțină pe drumul vieții ceea ce stăpânul acestei lumi le prezintă și le promite. Armata lui este uriașă. Cine spune acestor oameni că alaiul lor duce la pierzare, la prăbușirea veșnică, este luat în râs, disprețuit, nu mai vor să aibă de-a face cu el. Cât timp durează tinerețea și sănătatea, există în viață, într-adevăr, destulă reușită și plăcere. Dacă în dreapta și-n stânga cad camarazi care au cules devreme roadele păcatului lor, a nehibzuiței lor, aceasta se uită, lucrul acesta nu trebuie luat așa în tragic. Peste orele liniștite se ridică în inimă întrebarea: Dacă vei fi reușit acum aceasta, ce va fi apoi? Ce va fi atunci când tinerețea va fi trecută, când viața va fi zburat? Dacă de acum vei fi într-adevăr un bărbat independent? Când vei avea nevastă și copii și casă și curte sau cel puțin un cămin? Ce va veni ulterior? Care va fi sfârșitul?

Există mulți oameni ca acel ofițer rănit, care după câte o bătălie și după câte un efort, în ciuda grelei răniri credea că ar fi adăpostit când a fost dus la Moscova. Când apoi devotata lui soție a venit la el ca să-l îngrijească, să-l înconjoare cu dragoste și confort, atunci totul a părut bine și plin de speranță. Majoritatea bărbaților își zic: dacă voi avea în jurul meu o femeie devotată, furtunile tinereții în urma mea, înaintea mea liniștea fericirii casnice, atunci totul va fi bine.

Dar n-a durat mult; rănilor nu erau vindecate și atunci acel rănit a trebuit să iasă afară. Nenorocirea a devenit zi de zi mai mare și speranța mai slabă. Rănilor ardeau, vântul bătea rece și totul era așa de întunecat și de singuratic. Nimic nu se mai putea vedea din strălucirea mândră a zilelor trecute, când același bărbat ședea pe cal în fruntea cetei sale, cu sabia în mână, în puterea tinereții, poate admirat și iubit. Toate acestea erau așa de departe! Dar acum îi era foame și frig și avea moartea în fața lui; **el nu putea s-o ajute pe soția lui și nici ea pe el – aceasta era realitatea!** Ce imagine izbitoare pentru sfârșitul tuturor oamenilor neîntorși la Dumnezeu.

Pofta tinereții a trecut, cele pământești s-au scufundat în țărână, veșnicia stă întunecoasă și grea în fața omului muribund. Toată strălucirea pe care a avut-o, tot succesul pe care l-a obținut în lupta vieții se prăbușește în neant. Și atunci, din anii plini de schimbări ai vieții n-au rămas decât acuzațiile conștiinței, rănilor păcatului. Ei speră că se vor vindeca în decursul timpului, dar nu se vindecă, ci ard foarte tare în fața morții și a veșniciei. Nici măcar una nu s-a cicatrizat; nici ce ai pricinuit în slujba păcatului, în pofta cărnii, nici dragostea omisă față de Dumnezeu și de oameni, nici vreo minciună, vreo neîndurare. Tu poți, ca un bărbat viteaz, să te ridici mândru și să-l privești în față cu o privire directă pe ultimul dușman când se apropie – cu toate acestea inima îți spune și pe fața ta se poate citi: **nici o nădejde!** Dat pe mâna judecății. Acesta să fie sfârșitul tău? Nu, Dumnezeu nu dorește aceasta.

Isus cheamă la întoarcere, ca omul să rămână păzit de un asemenea sfârșit deznădăjduit. Nu când este omul pe moarte este vremea întoarcerii; atunci aproape întotdeauna este prea târziu. Nu, acum! Toți cei care merg pe calea cea largă, merg la pierzare. Dumnezeu o spune. (Matei 7,13.) Dacă în această lume a morții vrei să scapi de moarte și să găsești viața: **grăbește-te la Isus!** El spune: „**Eu sunt învierea și viața.**” El nu spune: există o înviere și o viață veșnică. El spune: **Eu sunt.** El spune aceasta la mormântul lui Lazăr și a dovedit-o prin faptul că l-a chemat înapoi pe cel decedat de la putrezire la viață. El este biruitorul morții. Cum ar fi putut El Însuși să rămână în mormânt după marea jertfă de la Golgota? **Trebuia să învie!** Nu întreba dacă Isus a înviat! Cheamă-L; îți va răspunde; trebuie să afli că a înviat, că este prezent, că ascultă, că ajută, că este Salvatorul. Nu-ți întreba rațiunea dacă ai nevoie de un Salvator; **întreabă-ți conștiința!** Nu face calcule; privește la timpul care zorește, privește la munții păcatelor tale, privește la dragostea lui Dumnezeu care vrea să te mântuiască; tu trebuie să ai viața, trebuie să fugi de moarte, **trebuie să-l ai pe Isus!** Biblia îl numește pe un creștin credincios „un om înviat”. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade ... Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.” (Coloseni 3,1-2.)

Înviat? Da, de la moartea duhovnicească la viața duhovnicească, de la slujba păcatului la viața pentru Isus, de la năzuința spre fericirea trecătoare la posedarea unei nădejdi veșnice. Numai un om înviat poate mărturisi camarazilor lui **unde se găsește viața și învierea!** Isus a coborât în mormânt împovărat cu vina păcatului tău și a fost înviat prin slava Tatălui, ca învierea Lui să dovedească unei lumi pierdute, că dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută. Creștinii cântă:

În a gropii Tale țărână,
Zace vina noastră;
Credința vrea să spună:
Vrăjmașul nu ne-nfrică.

Nici n-o să ne despartă
Doamne, de dragostea Ta,
Dureri, ocară, luptă -
Ție lauda și-onoarea!

Poți și tu să cânti așa cu adevărat lui Dumnezeu? Vrei s-o poți cânta în fața morții? **Atunci apucă acum viața și învierea, cu pocăință și credință!**

Nr. 31 CU 30 DE PFENIGI

„Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmul 119,111)

Câte un recrutar aduce cu el de acasă 20-30 de mărci; fără bani deloc nu vine nici unul; în schimb, sunt numai puțini recruții care aduc cu ei în cazarmă marea comoară: **Cuvântul lui Dumnezeu.**

O posezi deja? Într-adevăr, mulți dintre camarazii noștri își lasă banii să le alunece pe gât sub formă de bere, dar nu toți. Când am văzut odată laolaltă 30 de subofițeri și soldați de la diferite regimente, fiecare cu Biblia deschisă în fața lui, cercetând Cuvântul lui Dumnezeu în pace, împreună, am observat că Dumnezeu face lucruri mari și în armata noastră germană, pentru a înmulți numărul adeptilor Săi. Aceștia spun cu bucurie despre Cuvântul lui Dumnezeu: „Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci.” În Germania poți să cumperi peste tot un Nou Testament cu 30 de pfenigi, o Biblie cu 1,20 mărci. Cuvântul lui Dumnezeu este documentul veșnic despre ceea ce Dumnezeu le-a dat și le-a promis alor Săi.

Documentele importante ale tratatelor de stat, dispozițiile testamentare ale monarhilor și altele, sunt păstrate în arhivele de stat, în clădiri ignifuge. Funcționarii însărcinați păesc aceste documente. Acte importante de familie, documentele de proprietate și de achiziționare, diplomele de înnobilitare, înscrisurile ipotecare, testamentele care garantează drepturile și proprietatea familiilor și a indivizilor, se țin cu grijă sub cheie. Dar când prin sângele Fiului lui Dumnezeu au fost răscumpărate pentru toți credincioșii dreptul de copil și moștenirea veșnică, Dumnezeu a pus documentul despre aceasta, Biblia, în mâna noastră a tuturor. El a dat poporului german prin binefacerea educației școlare generale, posibilitatea încât toți au învățat să citească. Astfel putem să ascultăm zilnic glasul lui Dumnezeu, dacă vrem să-l auzim. Vrei să-l auzi? Nu spune nu; nu refuza glasul lui Dumnezeu! Tu posezi privilegiile care majorității oamenilor le sunt refuzate. Un misionar de pe insulele Mării Sudului era ocupat cu munca obositoare de a traduce Noul Testament în limba aceluia popor păgân. El a promis unei căpetenii convertite, că va auzi glasul lui Dumnezeu din cartea Lui. Adesea căpetenia venea cu întrebarea: „Încă nu poate vorbi cartea? În sfârșit a venit ziua când a putut să împlinească rugămintea căpeteniei: „Fă cartea să vorbească cu mine!” I-a citit un capitol. Căpetenia a ascultat cu încântare crescândă Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi a luat plin de venerație cartea în mână, sperând că și el va auzi glasul lui Dumnezeu din ceastă carte. A privit în ea, a pus-o la ureche ca un copil ceasul de buzunar al tatălui, apoi a clătinat trist din cap și s-a plâns: „Cu mine nu vorbește; nu va vorbi niciodată cu mine.” Apoi l-a rugat stăruitor pe misionar, să-i arate cum se poate face cartea să vorbească. Misionarul i-a promis să-i arate și i-a dat zilnic lecții de citire. După multe ore obositoare, căpetenia noastră putea citi; ce fericit era, că acum Cartea lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu vorbea cu el limpede și deslușit de câte ori o deschidea!

Camarade, lași și tu Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească inimii și conștiinței tale?

Mulți oameni nu vor să audă Cuvântul lui Dumnezeu și au de obișnuit la el că n-ar fi destul de limpede. Ce ciudat că lucrul acesta este susținut tocmai de către aceia care nu citesc Biblia și știu foarte puțin despre ea, în timp ce aceia care citesc Biblia zilnic, mărturisesc în unanimitate că găsesc zilnic în Cartea lui Dumnezeu ceea ce au nevoie: înțelepciune, lumină și putere. Dar nu numai aceasta, ci și mângâiere și înviere pentru alții. Ei fac și experiența că adversarii Bibliei n-au nici un motiv să se plângă de cusur sau neclaritate; de exemplu: cuvântul: „Nu vă îmbătați

de vin; aceasta este destrăbălare” (Efeseni 5,18), este cu siguranță limpede. Cuvântul: „Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari” (Evrei 13,4) lasă vreo îndoială în legătură cu ce are Dumnezeu de spus oamenilor imorali? Nu, de aceea majoritatea oamenilor nu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, **pentru că vorbește prea limpede despre păcat și judecată, despre deces și veșnicie**. Nu deșteptăciunea lor, cum vor să ne facă să credem, îi împiedică să se smerească sub Cuvântul lui Dumnezeu, **ci păcatul lor**. Ei nu vor să lase să se trezească conștiința lor amortită, adormită. Căci conștiința lor mărturisește împotriva vieții lor zilnice, împotriva păcătoșeniei lor, împotriva anilor lor iroșiți, împotriva chefurilor lor, a risipei de timp și bani, împotriva prietenilor lor și a discuțiilor acestora, împotriva vieții lor de cârciumă și a îngâmfării lor. Toate acestea oamenii vor să le păstreze, sunt hotărâți să nu renunțe la nimic din ele. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu le este antipatic și-l resping. Ei doresc să nu ajungă să fie neliniștiți în conștiința lor. De aceea au de criticat la Biblie tot ce este posibil și spun că sunt prea deștepți pentru a-și face de lucru cu cartea aceasta. Când cineva este așa de arogant, să susțină că inteligența lui îl împiedică să cinstească Cuvântul lui Dumnezeu, acela să știe să cel mai mare istoric german al timpului modern, profesorul Heinrich von Treitschke, are permanent o Biblie pe biroul lui și o folosește zilnic. Dar oricâți oameni mari, comandanți de oști, regenți, oameni de stat, academicieni am vrea să cităm, care au trăit cu Biblia lor și au scos din ea putere, înțelepciune și mângâiere, - nu-i vom convinge pe aceia care-și închid inima față de adevăr.

Într-un mare spital militar zăcea un subofițer tuberculos, căruia i se apropia sfârșitul. El l-a primit pe devotatul, binecuvântatul preot militar Frommel, cu vorbele îngâmfate de refuz: „Ceea ce vreți să-mi spuneți, domnule predicator, știu deja de mult!” El citise unele scrieri ale vestitului filozof Kant – acolo a învățat să disprețuiască Biblia. Dar când Frommel l-a întrebat dacă în viață a făcut mereu bine și i-a spus: „Nu mai aveți mult până în veșnicie și până la scaunul de judecată al lui Dumnezeu și atunci nu mai spune omul verzi și uscate, nu-i așa?” – atunci bolnavul l-a privit cu ochi febrili și a răspuns: „Nu, n-am făcut întotdeauna bine.” Scrierile filozofului n-au vorbit conștiinței subofițerului, dar martorul lui Dumnezeu a vorbit despre ceea ce are nevoie inima unui păcătos: mărturisire, pocăință, har.

Frommel a venit iar după trei zile și s-a prefăcut că vrea să treacă pe lângă patul tuberculosului, dar acesta l-a strigat: „Ah, veniți! N-am putut să dorm de când ați fost ultima dată aici. Am făcut, totuși, multă nedreptate. M-am certat cu părinții mei și din îndărătnicie m-am dus la soldați și am făcut-o cu forța și acum trebuie să mor.” „Mai trăiesc părinții dumneavoastră?” „Știu numai că mama mai trăiește, dar n-am mai scris de mult.” „Atunci, dacă vă convine, voi scrie mamei dumneavoastră și-i voi spune că-i cereți iertare.” Aceasta a și făcut atunci bărbatul sincer imediat la patul bolnavului. Apoi el i-a spus acestuia că a găsit în cărțile filozofului Kant ceva ciudat și anume, următorul cuvânt: „Din miile de cărți pe care le-am citit în viață, nici un cuvânt nu m-a mângâiat așa ca acesta: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiava Ta mă mângâie.” „Vedeți?”. a continuat Frommel, „cred că și dumneavoastră sunteți acum în valea întunecoasă; cine știe, poate vă mângâie și pe dumneavoastră acest cuvânt.” Apoi i-a citit bolnavului Psalmul 23, despre bunul Păstor, i-a mai spus câteva cuvinte despre Psalm, i-a pus Biblia în mâini și i-a încredințat sufletul, în rugăciune, celui mai devotat Păstor. Bolnavul a murit trei zile mai târziu. Iar sora care l-a îngrijit a mărturisit că n-a mai lăsat din mâini Cuvântul lui Dumnezeu și a citit tot timpul din el, apoi a adormit liniștit.

Căci dacă un cuvânt din Biblie despre îndurarea bunului Păstor Isus este destul de puternic să-i dea unui păcătos muribund la poarta veșniciei un toiag de mângâiere și de putere, în timp ce toată înțelepciunea omenească se prăbușește în neant – cât de mare este comoara bucuriei și a păcii, pe care copiii lui Dumnezeu o posedă în Biblia lor! Ei Îl laudă cu mulțumire și bucurie pe Dumnezeu, își ridică Biblia în sus în mijlocul unei lumi neconsolate, încătușată în păcat, dată pradă morții și strigă cu bucurie: **„Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.”**

Nr. 32 RUGĂCIUNILE MAMEI

„Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; căci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftete.” (Romani 13,13-14)

Dacă n-ar fi rugăciunile de credință ale mamei peste câte unul dintre camarazii noștri din armată sau din flotă, atunci păcatul, înstrăinarea de Dumnezeu și lipsa de conștiință ar smulge tineretul poporului nostru cu un torent și mai lat decât este acum deja cazul, din nenorocire. Rugăciunile unei mame credincioase construiesc ziduri de binecuvântare și ocrotire. Este adevărat că este câte unul dintre camarazii noștri care sparge acest zid cu un curaj nechibzuit. Un asemenea om trebuie să facă eforturi deosebite ale lipsei de scrupule și ale nelegiurii, pentru a goni din conștiința sa imaginea mamei lui care se roagă. El își șterge din memorie cuvintele ei stăruitoare, ca să savureze cu prieteni ușuratici pofta lumii și slujba păcatului. Cu toate acestea, dacă credința mamei lui durează, așa că stăruința inimii ei nu obosește; dacă ea apucă harul salvator al lui Dumnezeu pentru că El a promis, atunci încrederea ei nu va fi dată de rușine. Bineînțeles că trebuie să-i mărturisească cu dragoste sinceră ușuraticului, rățăcitului ei fiu, adevărul lui Dumnezeu, să le spună păcatelor lui pe adevăratul lor nume și **nu ca mii de mame nechibzuite, să-i trimită mereu alți bani, ca să poată păcătuți în continuare.** Fie ca toate mamele credincioase care-și fac griji pentru fericirea pământească și mântuirea veșnică a fiilor lor, să rămână consecvente în încrederea credinței! Ele vor apuca să vadă ce a făcut Domnul la nunta din Cana; El a spus acolo întâi: „Nu Mi-a venit încă ceasul.” Dar după aceea a preschimbat apa în vin, îngrijorarea în bucurie. Chiar și apa amară care curge din ochii mamei – n-am putea umple cu lacrimile mamelor germane mai mult de șase vase de apă din piatră? -, să fie transformată în vinul bucuriei pentru asemenea mame care așteaptă în încrederea credinței **până va fi venit ceasul Domnului.**

Am cunoscut un adept devotat al lui Isus, care și-a pierdut părinții în prima copilărie. Ambele lui surori credincioase au preluat îngrijirea și creșterea tânărului frate; au cerut numai un lucru: să-L găsească pe Domnul, ca viața lui să-I slujească lui Isus! Dar iată, el a plecat în lume și a devenit un păcătos nechibzuit înaintea altora. A fost foarte înzestrat, distins, bogat, totul îi stătea deschis. Dar surorile au rămas tari în credință. A durat mult după socoteala omenească a timpului, până a venit ceasul Domnului. 48 de ani s-au rugat amândouă surorile pentru fratele iubit; nu s-au lăsat descurajate prin aceea că el părea să devină mereu mai ușuratic și mai ostil, că nu voia să audă nimic despre Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, într-o zi, a fost dus împotriva voinței lui, - întâmplător, cum zic oamenii - , într-o adunare unde un mesager devotat al lui Dumnezeu vestea pocăința și harul. În acea zi s-a convertit acest vrăjmaș al lui Dumnezeu și anume așa, că a zis: „Am trăit 48 de ani pentru lume și păcat; ce mai am de trăit, aparține Domnului!” Și așa a fost; a fost o transformare completă a vieții, pentru mulți o mărturie minunată, binecuvântată pentru Isus.

Du-te numai și râzi împreună cu camarazii tăi la povestiri murdare și bancuri rele; conștiința ta știe și-ți mărturisește că mama ta se roagă pentru tine. Du-te numai și bea-ți țuica, berea sau vinul, poate chiar șampanie. Tu știi bine că tot drumul tău este păcat și duce la pierzare. Du-te în slujba poftelor imorale – câte unul chiar reușește, cu scrisoarea serioasă a mamei în buzunar -, tu știi bine că trebuie să te întorci de pe căile păcatului tău, altfel o să pieri pe veci.

În Tagaste, în nordul Africii, în 13 noiembrie 354, o creștină credincioasă pe nume Monika a născut un fiu; numele lui era Augustinus. El a crescut sănătos și talentat; dar prin căile lui păcătoase, prin nechibzuința și neascultarea lui, a devenit copilul durerii mamei lui. Mult timp, zilnicele rugăciuni ale credinței păreau fără rod, căci fiul își înstrăina inima tot mai mult, părea total inaccesibil pentru rugămințile și îndemnurile mamei.

Pe când ea era în primejdie de a se descuraja, un creștin experimentat i-a adresat cuvântul de mângâiere: „Viu ești tu, că fiul atâtor rugăciuni și lacrimi nu va pieri.” Și totuși, Augustinus voia tocmai acum să plece la Roma, în ciuda rugămintilor și lacrimilor mamei lui, care prevedea că lipsa de disciplină din marea capitală îl va îndepărta și mai mult de calea mântuirii. Augustinus a urcat pe corabie pe ascuns, pentru a călători de pe coasta africană la Roma. Când mama și-a dat seama dis-de-dimineată, a văzut plutind la mare depărtare corabia care-l ducea pe fiul ei. Atunci a îngenuncheat pe malul mării și l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea fiului ei o altă inimă, ba mai bine să-l lase să se prăpădească pe mare decât să-și facă rău sufletului pentru totdeauna. Ajuns la Roma, Augustinus s-a îmbolnăvit grav. Pe patul de boală și-a venit în fire. S-a însănătoșit, s-a dus la Milano și acolo l-a cunoscut pe binecuvântatul episcop Ambrosius. Harul lui Dumnezeu și-a început lucrarea în inima lui. În lupta între Dumnezeu și lume, între mântuire și pofta păcatului, a ajuns în pragul disperării. Atunci Dumnezeu i-a pus în față cuvântul serios din Romani 13,13 și 14; el a auzit în acea clipă glasul lui Dumnezeu: „Ia și citește!” Acolo era scris: **„Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; căci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, ca să-i treziți poftele.”** (tradus textual).

Aceste cuvinte l-au determinat la decizie și convertire; **rugăciunea mamei lui a fost ascultată.** El a întors spatele păcatului și lumii și a fost unul dintre cei mai mari martori ai credinței. Cete mari au găsit prin el mântuire și pace. Scrierile lui mai slujesc și astăzi multora spre zidire. Când ne gândim la acest mare și devotat martor, ne gândim și la mama lui care se ruga, Monika.

O, mamă credincioasă, lasă-te înviorată; fiul tău nu poate să fugă de rugăciunile credinței tale. Dumnezeu nu S-a schimbat, El este deplin credincios; ce a trăit Monika, se trăiește și azi. Dar desigur, ea n-a cerut pentru fiul ei progres pământesc, favoare în fața superiorilor, prestigiu în fața lumii, o afacere bună, o soție bogată și altele asemenea, ci a cerut mântuirea veșnică a sufletului său nemuritor și ca din viața lui pământească să poată să iasă ceva spre onoarea lui Isus. Ochii ei au văzut până departe dincolo de câștigul fericirii pământești trecătoare. – Tu, mamă de soldat, tu, care-l cunoști pe Isus, este aceasta și rugăciunea ta? **Dorești tu mai presus de orice să apuci ceasul în care fiul tău îți scrie: „Mamă, m-am întors la Dumnezeu și am găsit în Isus pace și iertare”?**

Multe mame nu consideră situația așa de dureroasă câtă vreme pe dinafară merge bine, când fiul merge cu camarazi fără scrupule pe căile imoralității, ale risipei, ale lăudăroșeniei, când nu mai vrea să audă nimic despre Cuvântul lui Dumnezeu. Abia când pe dinafară totul se prăbușește, când pedeapsa și rușinea în fața lumii frâng speranțele pe care părinții și le-au pus în progresul lui – abia atunci simt părinții durerea adâncă. Și totuși, tocmai disciplinările care vin pe neașteptate sunt dovezi ale harului care caută și ale dragostei lui Dumnezeu care avertizează. Părinții înțelepți nu-și îndreaptă rugăciunile și deciziile în asemenea zile spre reabilitarea lor exterioară, ci pe însănătoșirea lăuntrică, pocăință și întoarcere; ei lasă partea exterioară încrezători la aprecierea lui Dumnezeu, care știe mai bine ce este nevoie.

Dar tu, camarade, căruia ți s-a refuzat marele privilegiu nemăsurat de prețios, ca un copil credincios al lui Dumnezeu să vegheze asupra vieții tale cu devotament neobosit în rugăciune, și pentru tine vorbește această pagină **despre dragostea** care poate mai mult și este mai devotată decât dragostea de mamă. Ea vorbește despre Isus, care, înainte ca tu să fii și să gândești, S-a dat la moarte de cruce pentru a te mântui. El a purtat vina și pedeapsa ta, pentru că a vrut să te împace prin sângele Lui și să te facă un copil al lui Dumnezeu. Isus, Mântuitorul prezent, te urmează cu răbdare divină. El așteaptă ceasul când în sfârșit, inima ta împietrită se va topi sub raza soarelui harului Său.

Când va bate ceasul acela?

Nr. 33 LA BAZINUL DE ÎNOT AL ARMATEI DIN KÖLN

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37)

Toți trei împreună nu mai aveau decât 15 pfenigi și anume, cei trei pionieri din compania a doua al celui de-al șaptelea batalion de pionieri din Köln, care în 9 aprilie 1854 a pornit mărșăluind de la cazarmă, pentru a lua în primire paza centrului de înot, de pe malul drept al Rinului, mai sus de Deutz. Pe drum au căzut de acord să cumpere cartofi de acești 15 pfenigi și mărșăluind mai sus de podul de pontoane, au văzut stând un bărbat care încărcase cartofi. Când seara pe la ora opt a trecut pe lângă bazinul de înot un bărbat cu barca, pionierii l-au strigat; el l-a luat pe unul dintre ei cu el și l-a dus în aval, la șlepu cu cartofi.

Cincisprezece pfenigi nu este mult, dar bietul soldat care voia să cumpere pentru trei burți goale, a găsit o inimă miloasă și a făcut o afacere bună. Omul cu barca plecase mai departe și potrivit înțelegerii, a venit un al doilea bărbat de la pază, cu un ponton, pentru a duce înapoi la bazinul de înot pe cumpărător și cartofii. Abia a ajuns pontonul de-a lungul șlepuului cu cartofi și cumpărătorul a și sărit în el cu cartofii, iar noul venit a spus liniștit în dialectul Köln-ului: „Nun draeuen ick off!” (Acum apăs, ca să-l desprind.) Dar în timp ce desprindea pontonul de șlep, și-a pierdut echilibrul și a căzut între ponton și șlep, în Rin. El era cunoscut ca un bun înotător și astfel camaradul lui s-a gândit în prima clipă: iese el iar, imediat. Dar imediat după aceea l-a chemat pe barcagiu în ajutor și a sărit el însuși, fără să stea pe gânduri, după camaradul scufundat. Barcagiul și-a dat imediat seama de primejdie, căci într-o asemenea situație forța torentului împinge sub șlep chiar și un înotător bun, înainte să poată ajunge la suprafață. Așa a fost și în acest caz. Barcagiul a sărit cu o cange în ponton, a băgat cangea sub șlep și a mișcat-o înapoi și încolo și după scurt timp l-a scos de acolo pe cel accidentat. Așa că a ridicat trupul fără viață în ponton, cu ajutorul camaradului care sărise după el. După aceea a pornit trista întoarcere la bazinul de înot.

Acolo a venit, atenționat de niște oameni care stăteau pe mal, un medic, care a încercat totul ca să-l readucă la viață pe cel înecat. – Totul a fost zadarnic; **era mort!** Timpul lui de slujire pe pământ expirase; el a plecat din timp - în veșnicie; trupul care zăcea așa de liniștit în hainele ude, pe scândurile bazinului de înot, era numai haina dezbrăcată, scoasă din uz a unui om, care a trecut el însuși dincolo, într-o altă țară.

Imediat în apropierea acestui înveliș fără viață, stătea prietenul nostru, care sărise așa de curajos în urma celui accidentat, de la ora zece până la douăsprezece noaptea, în post. și hainele lui încă mai erau ude. Dar nu lucrul acesta îi mișca inima, ci toate gândurile lui erau afectate și pline de un adevăr copleșitor; **inima și conștiința lui i-au adevărit: dacă tu ți-ai fi găsit azi moartea în valuri, atunci partea ta ar fi fost pierzarea veșnică.** El a devenit dintr-odată deplin conștient de acest adevăr, și-a văzut viața în lumina veșniciei și s-a recunoscut drept un păcătos pierdut.

La ora 12 a fost înlocuit de gardă, pentru că între timp anunțul accidentului ajunsese la cazarmă. Superiorii lui i-au trecut cu vederea delictul greu, de a fi părăsit postul; curajul și devotamentul cu care sărise după cel accidentat i-au fost recunoscute. La amiaza următoare, la apel, pionierul nostru a fost lăudat în fața trupei adunate, că a încercat să-și salveze camaradul cu riscul propriei vieți. A mai primit și o răsplată în bani, de 2 taleri și 15 groși, în dar.

Dar toate acestea n-au adus liniște inimii lui. Zi și noapte îl însoțea gândul: **te duci la pierzare, nu poți sta înaintea lui Dumnezeu.**

Nu era o închipuire în inima acestui soldat curajos, nu era o toană cea care îi umplea trăsăturile și ființa cu o asemenea seriozitate, ci Duhul Sfânt al lui Dumnezeu lucra în inima lui, iar harul l-a ferit, ca să nu amuțescă glasul lui Dumnezeu cu pălăvrăgeli ușuratece și cu pofta lumii. Era dumnezeiasca tristețe, care aduce o pocăință care duce la mântuire. (compară cu 2 Corinteni 7,10)

Toate acestea se petrec în liniștea inimii, care bate sub hainele albastre. Nici un ochi al superiorului nu le poate pătrunde.

Șase luni s-au scurs, serviciul de vară și exercițiile de toamnă au trecut, se făcuse octombrie când același pionier stătea în același post. Avea numărul 2, luna arăta strălucitor de luminoasă, dar gândurile se întorceau mereu la același lucru: el vedea că viața și faptele lui îl acuzau înaintea lui Dumnezeu.

A bătut ora zece în turnurile bisericii, a venit înlocuitorul, dar prietenul nostru i-a spus că vrea să mai rămână cele două ore în post. Apoi, după ce a fost iar singur, s-a aruncat în genunchi, a strigat la Dumnezeu după îndurare și milă. Atunci a înțeles inima lui cele două cuvinte ale lui Dumnezeu: „**De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.**” (Isaia 1,18) și celălalt: „**Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară**” (Ioan 6,37). Atunci, de pe buzele soldatului care se ruga s-au desprins cuvintele: „**O, Dumnezeule, Tu poți totul, dar un lucru nu poți, nu poți să minți! Dacă ai spus că L-ai trimis pe Isus pentru cei pierduți, aici este unul! Da, aici este unul, care are nevoie de îndurare și milă.**”

Dumnezeul bogat în îndurare a răspuns în aceeași clipă la rugăciunea credinței: fericire, pace și bucurie s-au revărsat în această inimă și în același ceas a putut să-i mulțumească lui Dumnezeu, care i-a dăruit pace și i-a șters păcatele cu sângele prețios al lui Isus.

45 de ani au trecut; mâna acum tremurândă a acestui pionier, care a pus pe hârtie această cea mai importantă și mai mare trăire a unei vieți foarte agitate, încheie relatarea cu următoarele cuvinte: „Harul lui Dumnezeu, care în acea noapte, în postul de pază de la bazinul de înot m-a făcut fericit, nu m-a părăsit; și sunt convins că mă va însoți până când vaporeșul meu va intra în portul odihnei, pentru a fi veșnic cu scumpul meu Domn.”

Dragă camarade, știi câte ceva despre asemenea ceasuri în care harul lui Dumnezeu te-a prins și tu ai prins harul lui Dumnezeu? În rândurile noastre este câte unul care simte o durere lăuntrică, dar căreia nu-i poate da un nume. Este apăsător, învăluit în griji, se simte sărac, gol, nevrednic, singur în mijlocul mulțimii de oameni. Lumea numește aceasta **dispoziții posomorâte**, de care ar trebui să te scuturi, cărora n-ar trebui să le facem loc. Dar aceasta este pe departe greșit: Duhul lui Dumnezeu lucrează într-un asemenea om. Se apropie clipa când vede și simte că este adânc în nenorocire, că păcatul este pierzarea lui. Mulțimea încălcărilor sale îl desparte de Dumnezeul lui și multe păcate și greșeli de demult, pășesc vii în fața conștiinței sale ca acuzatori.

Dragă prietene, dacă aceasta este starea ta, n-ar trebui să te întorci și tu cu stăruință fierbinte, la inima îndurătoare a Dumnezeului oricărui har? Cheamă-L, pune la picioarele Lui toată vina ta și nevoia ta, vino ca un păcătos pierdut, care nu-I poate aduce lui Dumnezeu nimic, decât păcatul lui. Nu te poți face mai bun decât ești. Ia-L pe Dumnezeu pe cuvânt și vei afla și tu, că Isus este plin de îndurare și de milă în prezent. De pe buzele Lui răsună într-o lume de păcat, pierdută, cuvântul harului: „**Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!**”

Nr. 34 PRIETEN ȘI VRĂJMAȘ

„Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” (Iosua 5,13)

În timpul celui de-al doilea război silezian, cartierul general al împăratului Frederic se afla în Frankenstein (în Silezia prusacă), în timp ce o parte a armatei sub comanda margrafului de Schwedt, se afla la Jaegerndorf (în Silezia austriacă). O distanță cam de 80 de kilometri despărțea cele două părți de armată, între care s-a strecurat un corp de armată austriac de 20.000 de oameni. Situația era dificilă; pentru împărat totul depindea de aceasta: să obțină unirea armatei sale. Împăratul l-a trimis în 20 mai 1745 pe generalul von Zieten cu regimentul lui de

husari, să-i ducă margrafului ordinele necesare. Zieten trebuia să se strecoare printre dușmani cu orice preț. Puțin mai înainte obținuse pentru regimentul lui uniforme noi, care erau foarte asemănătoare cu uniformele husarilor austrieci. Încercându-se în aceasta, Zieten călărea în fruntea regimentului său, calm ca în cea mai profundă pace, cu pipa în gură prin avanposturile austriece, în timp ce se atașa unui regiment inamic de dragoni care se retrăgea. Astfel a trecut pe lângă tabăra austrieșilor – când în sfârșit a răsunat strigătul: „Zieten! Zieten! Prusacii! Prusacii!”

Austrieșii l-au recunoscut prea târziu pe șiretul lor dușman. Zieten și-a croit victorios drum prin grupele care mai rămăseseră în fața lui și și-a atins ținta cu o pierdere minimă.

Când „bătrânul Fritz” a aflat despre această plimbare călare a husarilor, a spus în glumă: „Păziți-vă de cei ce vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori.” (compară cu Matei 7,15.) Avea dreptate. Nu haina hotărăște dacă ai în fața ta un prieten sau un dușman, ci inima. **Cine își consideră dușmanii ca prieteni, ajunge în mare primejdie.**

Dar și cazul invers se petrece aproape în orice război, să-i crezi pe prieteni dușmani și să-i împuști. Aceasta nu se petrece numai pe întuneric, ci mai ales din greșeală și din tulburarea oamenilor, care nu văd cu ochii văzători, care poate au binoclul în mână, dar nu verifică în liniște ceea ce fac. Ei trăiesc cu opinia concepută anticipat, că acela este dușmanul și trag în el.

După aceea durerea și regretul sunt mari, dar atunci este prea târziu când propriul frate zace întins la pământ.

Dar lucrul acesta nu este numai în război important și decisiv, ca să-ți recunoști la timp dușmanii, înainte de a-i lăsa să treacă prin avanposturi și prietenii înainte de a trage asupra lor; **aceasta este important în toată viața!**

În Paradis, satan s-a prefăcut că este adevăratul prieten al oamenilor, care le vrea binele, iar Dumnezeu le vrea răul. Omul s-a lăsat înșelat. Eva a deschis inima și urechea minciunilor lui satan – și a năvălit înăuntru un puhoi de nenorocire, distrugere, lacrimi și moarte! **Atunci S-a sculat adevăratul Prieten al omului, pentru a-l salva din pierzarea lui. Isus a venit din slavă.** Dar omul înșelat de satan, **L-a împins afară pe singurul lui Prieten și L-a pironit pe crucea de la Golgota.** Așa de orbi suntem noi toți din fire. Abia când harul lui Dumnezeu ne deschide ochii, **Îl recunoaștem pe marele nostru Prieten, Isus și pe marele nostru vrăjmaș, satan!** Ce mare este orbia inimii oamenilor! Fii și fiice disprețuiesc rugămintele mamei devotate, avertizările tatălui, disciplinările lui. Aproape întotdeauna cei care sunt învăluți de lanțurile păcatului și ale nechibzuinței, îi resping pe cei care le vor binele; dar pe cei care îi ademenesc la păcat, de la care învață vorbele murdare, înjurăturile rele, flecărelile ușurate, pe aceia îi privesc ca pe prieteni ai lor și îi urmează – până ajung în mizerie.

Prieten – ce cuvânt măreț!

„Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.” (Proverbe 17,17.)
„Este un prieten care ține mai mult la tine ca un frate.” (Proverbe 18,24.)

Aceasta o spune Dumnezeu. Ai un asemenea prieten? Un soldat bătrân povestește din tinerețea lui:

„Pe când eram băiat, am făcut o excursie pe jos cu trei prieteni. La un lac frumos am hotărât să ne scaldăm. Eram toți înotători de încredere. Dar înotând, m-am încâlcit în plante agățătoare. Știam cât de periculos este și că propriile eforturi de a te smulge din ele nu au drept consecință decât de a te încâlci și mai mult. Prin urmare am rămas foarte liniștit, am strigat către prietenul meu să-i spun în ce stare mă aflu. El a înotat spre mine, mi-a întins mâna și m-a eliberat. – După aceea, de-a lungul anilor vieții mele a dat dovadă de credincioșie.” Ce întâmplare frumoasă, ce imagine potrivită despre ceea ce fac prietenii – dau mâna, nu se tem de propria primejdie, te ajută să ieși. **Isus este adevăratul Prieten.** El aude strigătul omului încâlcit în păcatul lui, care nu se poate desface singur.

Isus a pus totul în joc, Și-a dat slava, pe Sine Însuși, pentru a-i întinde celui pierdut mâna salvatoare, să-l ajute să iasă din pierzare și să-l ducă pe țărmul sigur al mântuirii. Pe câmpul de luptă al acestei vieți, permanent sunt confundați prietenul și dușmanul. Mulți îi numesc prietenii

lor, pe bărbații pe care îi așteaptă la cârciumă cu țuică și cu jocul de cărți. Unele fete îl numesc prietenul lor pe bărbatul care le distruge cinstea, bunul nume, fericirea vieții, pacea inimii.

Dar astfel de oameni, care mărturisesc despre Dumnezeu, care strigă la Isus, care declară adevărul, aceia sunt numiți oameni dubioși, exaltați, ipocriți, nebuni, cu aceia nu vor să aibă de-a face. Se tem de a fi văzuți cu ei pe stradă. Sunt tratați ca dușmani.

Ai vorbit și tu această limbă? Ai tras și tu asupra adeptilor lui Isus cu săgețile batjocurii și cu vorbe de amărăciune? N-o face; toate tragerile tale Îl nimeresc pe Domnul Însuși. Când la trântit la pământ pe Saul, dușmanul înverșunat al credincioșilor, a spus: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?! (Faptele Apostolilor 9,4.)

Romanele proaste și cărțile rele care aprind plăcerea senzuală și zugrăvesc imagini ademenitoare în fața ochilor, până, în sfârșit, este luată hotărârea de a străpunge zidul disciplinei și al conștiinței, de a savura plăcerea păcatului – asemenea cărți sunt prețuite ca prieteni interesanți, cu care te poți îndeletnici cu plăcere ore în șir. Dar Biblia, Cuvântul adevărului, care vorbește despre Dumnezeu și veșnicie, despre judecată și mântuire, care prezintă dragostea, credințioșia și puterea lui Isus, aceasta este numită o carte sumbră; ea este tratată ca un vrăjmaș.

Coniacul, prin care se revarsă în mii de familii fluvii de nenorociri și lacrimi, a fost numit „**prietenul omului sărman**”. Ce minciună satanică! Prietenii din zilele de sănătate și de băutură, dispar după aceea dintr-odată. Un zidar zăcea de un an și jumătate în mansarda lui. El a căzut de pe schelă, și-a rănit coloana vertebrală, ambele picioare au fost paralizate. Își ducea zilele inapt de muncă, bolnav, cu multe dureri. Atunci au venit creștini care auziseră despre nenorocirea lui, l-au vizitat cu mângâiere și ajutor. Atunci el s-a plâns: „Nici unul dintre toți acei tovarăși care au băut și au înjurat împreună cu mine, nu m-a vizitat vreodată.”

Istoria despre fiul pierdut, care a fost părăsit în timpul foametei de cheflii care mai înainte îl ajutaseră să-și risipească timpul și averea cu curvele – se petrece și în jurul nostru în nenumărate exemple. „Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni. (Luca 15,16.)

Dar cine-L găsește pe Isus, **L-a găsit pe Prietenul prietenilor**, un Prieten care este desăvârșit în dragoste și putere, un Prieten care îi însoțește pe ai Săi pe orice drum, care mereu are timp pentru noi, Căruia putem să-I spunem și să ne plângem de orice, de la care putem cere orice, care ne înțelege perfect inima. Inima lui Isus este plină cu o dragoste delicată și compasiune profundă, iar mâna Lui este în stare să ajute în orice nevoi. Ferice de oamenii despre care Isus spune: „Voi sunteți prietenii Mei. ... Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi.” (Ioan 15,14 și 16.)

Este Isus prietenul tău?

Ești tu prietenul lui Isus? „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4.)

Dar despre Isus, un copil al lui Dumnezeu spune cu bucurie fericită: „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu!” (Cântarea Cântărilor 6,3).

Nr. 35 UN OM PIERDUT

„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta? Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1,9)

Thomas Bugeaud s-a născut în 15 octombrie 1784, la Limoges, în Franța. La 20 de ani a intrat în garda lui Napoleon I. Deja după un an, în bătălia celor trei împărați, la Austerlitz, în 2 decembrie 1805 și-a câștigat epoleții. Apoi a urcat prin evidențiere în fața dușmanului, din rang

în rang. Pe toate câmpurile de bătălie ale războaielor napoleoniene, a dovedit bravură personală și înaltă abilitate militară.

Napoleon era de mult detronat și mort, Franța era iar un regat, când Thomas Bugeaud a devenit în decursul anilor cel mai bun general al Franței. El l-a biruit pe puternicul și temutul Abd-el-Kader, care voia să smulgă Franței stăpânirea în Algeria. Victoriosul Bugeaud a devenit guvernator în Algeria; sub administrația lui au înflorit provinciile de coastă, căci el nu se pricepea numai la război și la politică, ci și la agricultură. Când beduinii au pus din nou mâna pe arme, Bugeaud i-a bătut decisiv la râul de hotar Isly în 14 august 1844. Această victorie strălucită i-a adus rangul de mareșal al Franței și demnitatea de duce. Acum era cel mai aclamat bărbat al Franței, cuvântul lui era valabil în armată ca și în parlament. El avea în urma lui o viață care, în ciuda nenumăratelor primejdii, scotea la iveală numai succese și onoruri; a luptat victorios împotriva trupelor austriece, rusești și engleze; în fața lui s-au umilit unii prinți și șeici arabi. Dar el nu s-a plecat înaintea nimănui și nu s-a temut de nici un dușman. Încă în anul 1834 l-a provocat la duel și l-a împușcat pe un deputat din parlament, care voia să-i facă un reproș. În cele din urmă tot trebuia să întâlnească un dușman, în fața căruia nu numai că trebuia să depună armele, ci și să se recunoască pierdut. Doborât pe patul de boală de către holeră, Thomas Robert Bugeaud, duce de Isly, a murit brusc în 10 iunie 1849 cu strigătul: „**Sunt un om pierdut!**”

Ce ciudat că viața atât de încununată de victorii a unui mareșal a trebuit să se sfârșească cu mărturisirea: „Sunt un om pierdut!” Nu moartea care l-a apucat dintr-odată pe bărbatul atât de admirat și l-a dezbrăcat de onorurile și de rangul lui, l-a făcut un om pierdut. Nu, el era deja un om pierdut înainte de a fi îmbrăcat haina faimoasă a gărzii împărătești franceze, căci ajunsese sub judecata lui Dumnezeu ca păcătos. De multe ori moartea a trecut foarte aproape pe lângă el, în atâtea bătălii și primejdii i-a atins mâneca, așa cum se spune. Acum, în toiul păcii, a apărut dintr-odată acest crud și irezistibil mesager al judecății, pentru a-l duce pe păcătosul pierdut acolo unde va trebui executată sentința veșnică a lui Dumnezeu. Ah, n-ar fi trebuit să fie așa! De aceea a ocrotit Dumnezeu adesea atât de minunat această viață, ca Thomas Bugeaud să găsească mântuirea care este în Isus, ca să poată muri cu strigătul de victorie: „**Sunt mântuit pe veci!**” Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să trăiască. **Dumnezeu, care urăște păcatul, îl iubește pe păcătos.** Și tu, camarade, ești din naștere, cu privire la veșnicie, ca acel mareșal: **un om pierdut!** Și tu ai nevoie de un Mântuitor, iar Mântuitorul tău S-a arătat; L-ai apucat? Isus spune: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10 textual.) Mulți oameni trăiesc cu părerea greșită că abia atunci ai nevoie de un Mântuitor, când ești în pragul veșniciei. Ei doresc să trăiască fără Isus, ca să poată savura lumea și păcatul, fără să fie tulburați. Ei cred că acesta ar fi scopul creștinismului: la sfârșitul unei vieți trăită fără Dumnezeu, când nu mai ai nimic de pierdut pe pământ, să primești o adeverință că toate păcatele tale și egoismul care ți-au umplut viața, sunt iertate. Atunci ai putea să intri liniștit cu această adeverință prin porțile de mărgăritar ale cetății veșnice. Dar Dumnezeu spune: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7.) Asemenea oameni nu se gândesc cine este Isus, pe care-L lasă o viață întregă să stea în fața ușii, oricât de des bate la ușă și se roagă să fie lăsat înăuntru. El bate la ușă prin câte o primejdie, boală, încercare, binecuvântare, salvare – totul degeaba. Câți n-au întins apoi mâinile în ultima lor nenorocire – Domnul, care ciocănișe de atâtea ori zadarnic, plecase, timpul de har fusese pierdut, iar acel om a plecat în veșnicie disperat, deznădăjduit, **ca un om pierdut.** Isus, veșnicul Fiul al lui Dumnezeu, a murit pe cruce ca toți păcătoșii pierduți să găsească mântuirea; **apucă-L pe Isus înainte de a fi prea târziu!** De câte ori în viața aceasta n-a stat moartea în fața ta, fie că ai știut sau nu; dar Dumnezeu în harul Său ți-a ocrotit iar și iar viața, ca încă o dată să ajungă la tine cuvântul mântuirii, despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor!

Dar cine Îi deschide lui Isus ușa inimii, acela nu mai este un om pierdut, orice ar fi; Mântuitorul îi spune: „Nimeni nu-l va smulge din mâna Mea.” El este salvat, binecuvântat pentru timp și veșnicie. El își urmează drumul sub harul lui Dumnezeu chiar și atunci când este

înconjurat de nevoi, primejdie și distrugere. Dumnezeu îi spune: „Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” Da, Dumnezeu le poruncește alor Săi să se întărească și să se îmbărbăteze!

Același cuvânt „Sunt un om pierdut” a spus odinioară un ofițer englez, care din cauza credinței lui a trebuit să îndure multă ură și vrăjmășie. El a spus-o plângându-se vestitului și binecuvântatului misionar Livingstone, care călătorea în Africa. Atunci acest martor credincios al lui Isus a răspuns serios: „**Un om pierdut?** Aceasta să n-o spună așa de ușor nimeni căruia Dumnezeu îi stă alături.” El i-a arătat ofițerului cicatricele de pe braț, care proveneau de la gheara unui leu și a povestit: „Un sat de negri a fost rău bătuit de un leu bătrân. Atunci am hotărât să-i ajut pe oameni. L-am căutat cu câțiva negri pe leu și am tras asupra lui. Din nenorocire glonțul numai l-a rănit; el s-a năpustit la mine, m-a aruncat la pământ. Negri m-au părăsit. L-am privit pe leu în ochii strălucitori și i-am simțit răsuflarea fierbinte. După judecata omenească, eram un om pierdut, care nu mai putea să aștepte altceva decât o moarte plină de chin. Atunci, unul dintre negri care fugeau a făcut o mișcare ca și când ar fi vrut să tragă în leu. Imediat leul s-a aruncat asupra aceluia bărbat și a altuia, care voia să se apere cu lancea și s-a prăbușit apoi epuizat, fără viață, din cauza pierderii de sânge. Astfel am fost salvat și știu acum: poți să zaci sub gâtlejul unui leu și tot nu ești un om pierdut. Și acolo Dumnezeu mai poate ajuta!”

Nu este frumos? Nu învățăm de aici ce înseamnă să-L ai de partea ta pe Dumnezeul cel veșnic? Cine-L are pe Dumnezeu de partea lui, n-are nevoie să-și numere dușmanii. „Dumnezeu și eu” - aceasta ajunge. Poți s-o spui cu bucuria credinței? Ce-i drept, deasupra ta încă n-a stat nici un animal sălbatic, însetat după sângele tău, dar aici este un alt dușman: satan, care umblă ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Nu ești în puterea lui? Ești atâta timp, până te întorci la Dumnezeu și ești salvat din puterea lui distrugătoare, în mâinile credincioase ale lui Isus. Poate ai încercat deja de multe ori cu dorință cinstită, să te sustragi puterii lui, dar puterea ta s-a făcut de rușine, în ciuda multelor bune intenții. Câtă vreme încerci cu propria ta putere, nu va fi niciodată altfel, vei fi întotdeauna învins. Dar există Unul care are putere să te elibereze din lanțurile lui satan și ale păcatului și să-ți umple inima, care acum poate geme sub povara apăsătoare a vinei și a păcatului, cu bucurie și pace. Isus vrea să te smulgă de sub puterea marelui tău vrăjmaș; **lasă-te salvat!** Isus vrea să facă din tine un copil al lui Dumnezeu, bucuros, vesel, neînfricat. Tu trebuie să învingi victorios în lupta acestei vieți.

Cine-L cunoaște pe Isus ca pe Salvatorul lui, nu mai spune niciodată „Sunt un om pierdut!”, ci Dumnezeu îi spune lui: „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta? **Întărește-te și îmbărbătează-te!**” Iosua, căruia i s-a adresat acest cuvânt, stătea în fața a nenumărați dușmani, lupte, primejdii, dar Dumnezeu a fost cu el. Dumnezeu le spune alor Săi: „Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” **N-ai vrea să lași să se scrie aceasta și pentru viața ta?**

Nr. 36 LEMN DE CONSTRUCȚIE SAU LEMN DE FOC?

„Ori încotro ar cădea copacul, spre miazăzi sau spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.” (Eclesiastul 11,3)

În bătălia de la Praga din 6 mai 1757, mareșalul Kurt Christoph, conte de Schwerin, a văzut infanteria prusacă dând înapoi în fața focului de mitralii extrem de puternic al austriecilor. Atunci eroul de 73 de ani a apucat un steag, pentru a-și conduce regimentul înainte. După cinci pași, lovit de cinci gloanțe de mitralii, a căzut mort la pământ. Grenadierii lui au năvălit înainte și au obținut victoria. Mareșalul neînsuflețit zăcea sub steagul lui, ca un stejar căzut. El a fost eroul cel mai aclamat din armata lui Frederic cel Mare, un conducător de oști brav, mare, iubit și

onorat, un adept al lui Isus, un creștin care se ruga. Pierderea a fost de neînlocuit; aceasta a simțit-o și împăratul și întreaga armată. De multe ori în anii grei ai războiului de șapte ani care au mai urmat, i s-a simțit lipsa acestui sftenic înțelept, acestui bărbat experimentat.

Când un stejar bătrân este dezlădăcinat, atunci există acolo în pădure un loc gol, mulți ani după aceea se mai vede că acolo lipsește ceva. Ramurile copacilor învecinați ezită să umple locul pe care vecinul puternic l-a ocupat până acum. O adâncitură în pământ indică încă după mulți ani, cât de departe s-au întins odinioară în pădure rădăcinile uriașe. Dacă undeva stă înfipt în pământ un par fără viață sau o tufă uscată, atunci nu este vorba despre un gol, nici măcar iarba din pământ nu este deteriorată dacă îndepărtezi așa ceva. Ești un stejar umbros sau un cedru plantat în casa Domnului? Se poate spune despre tine când vei fi dezlădăcinat și luat: aici a stat un om binecuvântat!? Pentru aceasta nu este nevoie să fii împărat sau comandant de oști. În pădurea armatei și a flotei stau aici și acolo asemenea pomi binecuvântați, purtători de rod, oameni ai lui Dumnezeu, care cu rugăciunile lor coboară binecuvântări asupra tuturor celor în mijlocul cărora trăiesc, în prezența cărora amuțesc toate discuțiile murdare. Fie că este numai un sergent în birou sau un recrutar sau un toboșar sau un croitor de regiment – acolo unde l-a așezat Dumnezeu, trebuie să aducă rod.

Nu gândi unde-n lume-n lung și-n lat,
Ți-ar fi fost mai bine oare!
Acolo unde Domnul te-a plantat,
Să-nflorești spre-a Lui onoare.

Există în fanfara unui regiment german doi ucenici devotați ai lui Isus, care în ciuda greutăților pe care le oferă viața ca oboist pentru un creștin, Îl mărturisesc cu vorba și cu fapta pe Isus.

Când un copac este dezlădăcinat sau doborât, atunci scopul vieții lui s-a sfârșit. La el nu mai este nimic de adăugat sau de scos, este o chestiune încheiată pentru totdeauna. În aceasta constă gravitatea tainică a morții, ba chiar maiestatea ei. Ochii noștri văd în trupul neînsuflețit dovada că a survenit o realitate a veșniciei. În această lume a vremelniceii, unde totul se schimbă, stă deodată în fața ochilor noștri ceva care nu se schimbă: **Omul acesta va culege veșnic rodul a ceea ce a semănat pe pământ! Omul acesta va fi veșnic acolo unde l-a dus hotărârea inimii lui:** fie în slava lui Dumnezeu, fie în pierzarea veșnică a iazului de foc. „Ori încotro ar cădea copacul, spre miazăzi sau spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.” (Eclesiastul 11,3) Ce s-au mai ostenit oamenii să scape de acest adevăr! Unii vor să-i facă pe cei decedați, cu înălțări de laudă și discursuri funebre de onoare, necrologuri și bocete, ceea ce n-au fost în viață niciodată – totul zadarnic! Degeaba îmbracă mulți cadavrele în haine de înmormântare de mătase și înconjoară învelișul supus putrezirii cu flori – decedatului nu i se poate lua și nu i se poate adăuga nimic. Cadavrele martirilor au fost profanate și lăsate pradă ocării – degeaba, nimeni nu poate înlătura ceva din slava lor. Au fost făcute statui oamenilor fără scrupule, pătați de sânge – zadarnic; ei au căzut sub judecata lui Dumnezeu. Dacă copacul a căzut spre înălțimea soarelui de sud sau spre întunericul de nord, la aceasta nu este nimic, nimic de schimbat. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” (2 Corinteni 5,10.) „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27.)

Chestiunea a fost hotărâtă înainte ca pomul să cadă: dacă a fost lemn de construcție sau lemn de foc. Din copacul căzut nu se face lemn de construcție sau lemn de foc – el este ori una ori alta. Tu ce ești? Există mulți oameni excelenți, care au făcut lucruri strălucite: eroi și oameni de stat, medici și academicieni, inventatori și fabricanți; ei au slujit semenilor lor, n-au trăit degeaba, ci au lăsat în urmă pe pământ semne de binefacere pământească. Pe drept sunt lăudați de compatrioții lor recunoscători, cărțile de istorie ale națiunilor le păstrează viața și faptele. Dar

oricât de neînlocuit și de prețios ar apărea un om – abia a fost răpit prin moarte, că și intră altul în locul gol. Chiar și postul de comandă al unui Schwerin trebuia să-l ocupe un altul. „Omul! Zilele lui sunt ca iarba și înfloresc ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște.” (Psalmul 103,15-16.) Pe pământ viața merge mai departe atâta vreme cât durează acest timp – dar asupra vieții încheiate judecă Dumnezeu, iar sentința Lui sună altfel decât sentința oamenilor. În fața Lui nu există nimic decât credința vie în Isus și roada Duhului, care rezultă din această credință. Este o pagubă și o durere veșnică dacă Dumnezeu pronunță sentința asupra vieții unui om, că a fost numai lemn de foc. Pe astfel de copaci, pe care Dumnezeu îi recunoaște ca lemn de construcție, îi descrie Psalmul 1: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori, ci își găsește plăcerea în Lega Domnului ... El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc.” (v.1-3.) Așadar, ești și tu, după acest cuvânt dumnezeiesc al Psalmului, acel „**om ferice**”? Atunci într-adevăr, poți fi numit binecuvântat și poți fi o **binecuvântare**. Și vei deveni o binecuvântare tot mai deplin, cu cât te odihnești mai mult în Isus, umbli mai mult cu El și rămâi mai mult cu Isus, punctul central al tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dar ce va fi cu tine, dacă până acum n-ai ascultat vocea harului Lui Dumnezeu pentru Fiul, dacă ai mers mai departe înainte pe calea lată, la pierzare, indiferent și înstrăinat de Dumnezeu? O, dacă mai este cazul, trezește-te; lasă-te avertizat! Pomul care nu face roade bune, este aruncat în focul (Matei 7,19) „care nu se stinge” (Marcu 9,43-48). Profetul strigă îngrozit cu privire la judecata veșnică: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14 textual.)

Tu ești lemn de construcție sau lemn de foc? Încă mai poți să devii un pom spre lauda lui Dumnezeu. Există o iertare a păcatelor, o acoperire a vinii, o uitare a faptelor noastre rele din partea lui Dumnezeu. Ba chiar mai mult decât aceasta: există o viață nouă. Apuc-o cu pocăință și credință! Recunoaște-te vinovat înaintea lui Dumnezeu pentru tot ce ai fost, ai făcut și ai greșit! Dumnezeu vrea să te reînnoiască.

Nu te gândi că mai ai atâția ani; nu știi lucrul acesta. Câte unui pom i s-a pus toporul la rădăcină când n-a crezut nimeni. Un soldat rus bine situat s-a întors acasă plin de onoruri și glorie din războiul cu turcii, în 1877. Era tânăr ca ani, înfloritor în puterea lui, dar imoral, desfrânat, arogant, departe de Dumnezeu. Avea planuri mari și lumea mai aștepta multe de la el. Atunci l-a lovit într-o casă a rușinii moartea fulgerătoare, în 6 iulie 1882. S-a terminat cu planurile și cu exuberanța lui. „În locul unde cade copacul, acolo rămâne.” Ce vei fi în veșnicie, nu se hotărăște dincolo, ci dincoace de moarte. **Când vine moartea, nu știi; că vine, știi foarte sigur!**

Ești lemn de construcție sau lemn de foc?

Nr. 37 CEATA CELOR ALEȘI
(Rusalii)

„Du-te cu puterea aceasta pe care o ai ... oare nu te trimit Eu?”
(Judecători 6,14)

Când Suleiman pașa, comandantul suprem turc, a vrut să ia cu asalt Shipka-Pass în 18 septembrie 1877, a chemat voluntari din toată armata lui. El mai sacrificase în luptele anterioare 10.000 de oameni inutil. Acum voia să cucerească în atacul nocturn, punctul cheie al poziției rusești, proeminenta stâncă Nicolas. Această poziție cu pereții ei aproape verticali, părea deja de la natură inaccesibilă; ea era ocupată de ruși și foarte întărită. Pe cei 300 de soldați turci care s-au anunțat pentru această acțiune cutezătoare, Suleiman i-a numit: „Ceata celor aleși”. Într-adevăr,

s-au cățarat în întunericul nopții fără să tragă nici un foc, pe peretele stâncos al muntelui St. Nicolas, i-au surprins pe străjerii ruși și tocmai erau pe punctul de a se stabili pe platou, când au fost aruncați jos de un contraatac rusesc. Ca urmare, întregul atac turcesc a eșuat. „Ceata celor aleși” a fost distrusă complet. Multe zile mai târziu încă se vedeau cei împușcați și prăbușiți, atârând sus de tot, în spinii și tufișurile peretelui de stâncă. Ce-i drept, curajul lor a făcut imposibilul posibil și cu toate acestea victoria n-a fost obținută.

Și Biblia ne istorisește despre o ceată de 300 de luptători devotați – **dar pe aceștia i-a ales Dumnezeu**, nu un om și nici propria lor decizie. (Judecători 7,4.) Și pe conducătorul lor, pe Ghedeon, l-a ales Dumnezeu Însuși: **„Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?”** (Judecători 6,14.) Această mică ceată a lui Dumnezeu avea în fața ei o armată dușmană nenumărată, ca stolurile de lăcuste care acoperă câmpia întinsă, ca nisipul pe fundul mării. Ghedeon, convins prin credință de biruința lui, i-a așezat pe cei trei sute ai lui, în trei grupuri separate în fața taberei dușmane. Dar fiecare avea câte o făclie aprinsă într-un urcior de pământ și trâmbițe. La semnul lui Ghedeon ulcioarele au fost sparte, astfel că făcliile aprinse luminau viu. Deci țineau făcliile în mâna dreaptă și trâmbițele în mâna stângă, suflau în ele și între timp strigau strigătul lor de luptă: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” Astfel stătea fiecare la locul lui în jurul taberei dușmanului. Toată tabăra alerga și striga și fugea. Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unul împotriva altuia în spaima generală a buimăcelii nocturne. (Citește capitolul 7 din cartea Judecători.) Astfel a fost eliberat Israel prin această mare biruință a cetei celor aleși a lui Ghedeon.

Cetele sfințite ale lui Dumnezeu arată altfel decât cele de luptători selecționați după părerea oamenilor. În zilele de după învierea Domnului, ucenicii Lui erau pentru ochii omenești o mică turmă fără păstor. Cine ar fi crezut că acești oameni simpli, fără instruire, fără prestigiu, fără influență, fără bani, erau ceata aleasă a lui Dumnezeu, care trebuia să ducă vestea mântuirii la toate popoarele pământului? **Dar era o ceată a lui Dumnezeu.** A venit ziua Cincizecimii; prin puterea Duhului Sfânt și-au plecat genunchii într-o singură zi 3000 de oameni în fața lui Isus cel nevăzut și prezent.

Nu mult după aceea, Pavel, dușmanul înfocat al lui Isus și al creștinilor, a trăit același lucru în fața porților Damascului. O lumină din cer a strălucit în jurul lui și a auzit glasul lui Isus: „Saul, Saul, de ce Mă prigonești?” Atunci a zăcut la pământ învins. El a fost adăugat la număratoarea cetei celor aleși ai lui Isus; în puterea Duhului Sfânt a purtat cuvântul despre cruce peste mări și țări, până în inima puterii mondiale și a păgânismului, până la Roma.

Cu nenumărate prigoniri, cu focul și cu sabia, cu viclenie și ispitiri de tot felul, cu motivul înțelepciunii lumii și a înaltei instruirii, stăpânul acestei lumi a luptat timp de trei secole, în timpul împărăției romane, împotriva creștinilor. Dar puterea Duhului Sfânt a făcut biruitoare ceata celor aleși ai lui Dumnezeu.

Numai prin Duhul Sfânt este un om în stare să fie un luptător victorios al lui Dumnezeu. „Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos.” (2 Timotei 2,3.) „Luptă-te lupta cea bună a credinței.” (1 Timotei 6,12.) „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2,10.)

Lupta n-a ajuns la sfârșit, ea durează până la sfârșitul acestui timp. Nici un creștin adevărat nu-și poate purta în buzunar mărturia pentru Isus. Duhul Sfânt îl îndeamnă să mărturisească cu fapta și cu vorba, că Isus este Domnul și Stăpânul lui. Creștinii adevărați trebuie să semene cu ceata lui Ghedeon. Este lucrarea Duhului Sfânt să zdrobească în adevărații luptători ai lui Isus: egoismul, mândria, încăpățânarea, răzbunarea, forța poftelor necurate și orice stăpânire a păcatului. Ulciorul de pământ al „eului” egoist trebuie spart, atunci făclia poate lumina. Atunci iese la lumină în ființa copiilor lui Dumnezeu: pace și bucurie, răbdare, afabilitate, blândețe, adevăr și pudoare. Atunci văd frații, prietenii, camarazii ceva din aceea, că un creștin nu mai caută folosul său, ci că în el luminează flacăra dragostei lui Isus. Luptătorii lui Isus sunt datori, acolo unde Dumnezeu le dă ocazia, de a mărturisi că dragostea lui Dumnezeu vrea să salveze și să elibereze

pe toți fiii rătași ai acestui veac, atât pe cei mândri de virtutea lor, cât și pe robii păcatului, care suspină. Mărturia lor liniștită începe cu rugăciunea de la masă din camera de cazarmă și la focul de bivouac cu Biblia deschisă, din care în orele liniștite ale serii primesc pâinea vieții și apa vieții; începe cu rugăciunea lor de dimineață și de seară, la care de asemenea îngenunchează lângă patul de cazarmă, așa cum făceau acasă. Atunci dă Dumnezeu ocazie pentru dovezile de dragoste și de ajutor față de camarazi, făclia începe să lumineze. Vine ceasul când trâmbița mărturiei va putea să răsunе despre dragostea lui Dumnezeu și despre judecata lui Dumnezeu. Acolo unde oamenii batjocoresc și râd, trebuie totuși mărturisit că păcatul este pierzarea oamenilor, că se apropie repede ziua judecării și a răzbunării, că nimeni nu va scăpa de judecata lui Dumnezeu. În orice caz, acestea nu sunt lucruri care se discută în spatele halbei de bere. Dar Dumnezeu dă ocazia, puterea și înțelepciunea de a mărturisi adevărul.

Și în zilele noastre mica ceată sfințită a ucenicilor lui Isus stă în fața fiilor veacului acestuia, a căror oștire este nenumărată ca mulțime. Toți cei indiferenți, cei necredincioși, toți cei care slujesc idolilor acestei lumi, toți cei care poartă lanțurile păcatului, îi aparțin. Suleiman a găsit 300 care erau pregătiți să cucerească noaptea zidul abrupt de stâncă. Isus caută acum dintre aceia care se lasă biruiți de dragostea Lui, să lupte pentru El. Este o luptă. Satan, stăpânul acestei lumi, luptă împotriva lui Isus. Tu unde stai? Fiii veacului acestuia nu vor să audă nimic despre pocăință și întoarcere, despre har și judecată. Privirea creștinilor serioși le este dezagreabilă, ba chiar antipatică multora. Cu toate acestea, trâmbițele lui Dumnezeu răsună în jurul taberei lumii; poporul lui Dumnezeu sărbătorește triumful ca niciodată până acum. Deja se știe aproape peste tot în Germania, că pentru a deveni creștin trebuie să te întorci la Dumnezeu și că întoarcerea înseamnă o viață nouă, despărțită de felul lumii. Se vorbește că unul sau altul s-au convertit. Această pagină te cheamă și pe tine să-L omagiezi pe Isus și de a fi înrolat în ceata celor sfinți ai Lui, care strigă: **Aici este Isus și Cuvântul Lui!** Poate îți zici că aceasta nu este hotărârea potrivită de viață pentru un soldat german adevărat. Bindecuvântatul predicator al garnizoanei, Heinrich Schubert, care a trăit în Potsdam în timpul împăratului Friedrich Wilhelm I, povestește într-o scrisoare că într-o după-amiază, 17 grenadieri de la garda de uriași ai împăratului, au venit la el în odaie neinvitați, pentru a citi cu el din Biblie și pentru a se ruga. El a spus: „Cămăruța mea era plină. N-aș fi putut spune: mai este loc. Dar în cer mai este loc.” Cei 17 și-au scos sabia, și-au plecat genunchii înaintea lui Isus, a Preamăritului Domn. Apoi, relatarea s-a terminat cu cuvintele: „N-a fost nici unul între cei 17, care să nu fi mărturisit că Dumnezeu l-a apucat în anul acesta.” Oare să nu se petreacă și astăzi asemenea minuni ale harului lui Dumnezeu? Ba da, se petrec. **Dumnezeu vrea să te apuce și pe tine.** Nu aștepta după alți 16! Fii tu primul care-L omagiază pe Isus; ceilalți 16 vin după tine. La Domnul mai este loc!

Nr. 38 UP EWIG UNGEDEELT!³

„Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” (Isaia 54,10)

Pentru independența provinciei Schleswig-Holstein, pentru conservarea limbii germane și a datinii, s-a luptat deja între anii 1415-1435, într-un război de 20 de ani împotriva Danemarcei. De atunci a curs mult sânge în schimbarea vremurilor, dar Danemarca, pe atunci un regat puternic, a deținut mereu Schleswig-ul ca pe o provincie daneză. Numai aceasta a promis solemn regele Danemarcei în anul 1460, că Schleswig-Holstein nu vor fi niciodată despărțite una de alta. Pe atunci cuvântul: „Up ewig ungedeelt!” era lozinca provinciei Schleswig-Holstein.

³ Pentru totdeauna nedespărțiți

Din nou s-a luptat pentru eliberarea Schleswig-Holstein între 1848-1851. Cu strigătul „Up ewig ungedeelt!”, ducatele au intrat în lupta care a început fără speranță. O armată prusacă a venit în ajutorul principatelor Schleswig-Holstein. Când în 23 aprilie 1848 generalul von Wrangel i-a bătut pe danezi la Schleswig, scopul părea atins. Dar amestecul puterilor străine și dezbinarea Germaniei, au ajutat Danemarca totuși la câștigarea victoriei. Războiul de aproape trei ani al principatelor Schleswig-Holstein a fost atunci aproape zadarnic; Schleswig a rămas provincie daneză, iar Holstein sub hegemonie daneză. Abia când împăratul nostru Wilhelm I a scos sabia în anul 1864 pentru Schleswig-Holstein, minunatul ținut înconjurat de mare a devenit german, unit și liber.

De la gura Elbei, pășunile roditoare ale luncilor se întind de-a lungul țărmului Mării Nordului. Acolo locuiește populația bogată, iubitoare de libertate din Dithmarscher, un trib viguros, frison, sub a căror sabie armata Danemarcei a fost nimicită odinioară la Dusend-Duevels-Warf și a fost pierdut steagul regatului (în 17 februarie 1500). Astăzi pasc aproximativ jumătate de milion capete dintre cele mai frumoase vite pe pășunile grase din Marschen, un semn al bunăstării înfloritoare. Printr-un sistem grijuliu supravegheat de diguri, țărmul este protejat împotriva mareelor înalte ale Mării Nordului. În față sunt situate insulele: Roem, Sylt, Amrum, Foehr, unde anual sute de oaspeți din toate ținuturile germane vin să caute însănătoșire și întremare în băile de mare. În răsărit de Schleswig-Holstein se află fertila regiune deluroasă cu pădurile ei de fagi și lacuri; câmpurile îngrădite cu tufișuri nivelate, acoperite cu garduri vii; în fața coastei de răsărit sunt marile insule Alsen și Fehrn. Orașe prospere, sate bogate și multe gospodării izolate, străvechi împodobesc ținutul. Minunatul port militar din Kiel, porturile din Flensburg și Altona sunt punctele centrale ale comerțului plin de viață. Grandioasa construcție a canalului împăratului Wilhelm duce vapoarele tuturor țărilor prin mijlocul provinciei, unde locuiesc aproape un milion și jumătate de germani. Așa că această provincie înfloritoare constituie un giuvaer al coroanei prusace. Aceea pentru care au luptat și au sângerat atâția bărbați bravi, devotați, după care au suspinat atâtea inimi, a fost obținut: fiecare german este convins că atâtea vreme cât există Reichul german, nici o putere pământescă nu va despărți Schleswig-Holstein una de alta și nu le va smulge Germaniei.

Cu toate acestea știm că „cerul și pământul vor trece”, prin urmare și toate lucrurile acestui timp sunt trecătoare.

„Up ewig ungedeelt!” există așa ceva pe pământ? Relațiile se schimbă, dragostea se transformă în ură, încrederea în neîncredere; acestea le vedem peste tot. De câte ori doi negustori nu se asociază, hotărâți să-și ridice firma în activitate comună. Își dau mâna și spun: „Up ewig ungedeelt!” Și apoi vin zile de nenorocire, vin calomniile, apare neîncrederea, își fac reproșuri, se despart; prietenii devin unul pentru altul dușmani înverșunați.

În 1864 armata Austriei a intrat împreună cu noi în lupta împotriva Danemarcei. Părea: „Up ewig ungedeelt!” Trupele austriece au fost salutate cu entuziasm în Berlin. Numai doi ani mai târziu, în 1866, Austria făcea toate eforturile să distrugă Prusia: căci împrejurările s-au schimbat, dragostea s-a preschimbat în ură.

Mirele și mireasa își dau mâna și spun: „Up ewig ungedeelt!” Dar de câte ori nu se rupe legământul deja în perioada de logodnă! S-au dezamăgit reciproc, își văd speranțele înșelate, n-au găsit ce au așteptat. Dar chiar și acolo unde este încheiat legământul căsătoriei dorit de Dumnezeu, de câte ori nu se despart inimile una de cealaltă! Câtă disperare de căsnicii nefericite și distruse nu există! Aceleași buze care odinioară au rostit cuvinte de profundă dragoste, sunt pline de amărăciune, nerăbdare, nemulțumire, reproșuri, mânie. De câte ori nu este, de asemenea, că într-adevăr, pe dinafară căsnicia pare fericită și totuși inimile nu mai bat una pentru cealaltă; ei trăiesc unul lângă altul în loc de unul pentru altul. Iar acolo, unde prin harul lui Dumnezeu este păzit acest giuvaer gingaș al dragostei dăruită din Dumnezeu, acolo moartea rupe în două, desface și desparte, iar omul plângând apucă să vadă că „Up ewig ungedeelt!” nu este de găsit la oameni.

La fel și la bărbații devotați care-și dau mâna în lupta împotriva dușmanului patriei lor. „Up ewig ungedeelt!” Dar glonțul îl smulge pe unul de lângă celălalt, iar cel rămas în urmă spune plângând: „Am avut un camarad; unul mai bun nu găsești!” N-a fost de curând așa, când burii din Transwaal și-au culcat în groapa rece pe loialul lor conducător, pe generalul Joubert?

Și totuși, pe acest pământ, în acest timp trecător se poate găsi un legământ de dragoste și credincioșie veșnică: **este legământul harului lui Dumnezeu cu păcătosul răscumpărat**. Când Isus, care a venit din cer să caute și să mântuiască ce era pierdut, întâlnește un păcătos pierdut care spune cu smerenie: **Salvează-mă și pe mine!** atunci într-adevăr se încheie un legământ: pentru totdeauna de nedespărțit. Atunci este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu (Luca 15,10); o cântare de laudă străbate întinderea cerului, un nume este scris în cartea vieții, care va rămâne aici veșnic. Un om este întors de pe calea pierzării prin harul lui Dumnezeu; el devine un copil al lui Dumnezeu, prețios pentru inima lui Isus, care spune despre el: „Nimeni nu-l va smulge din mâna Mea”. Iar Isus Își ține cuvântul! Înclinațiile Lui nu se schimbă. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13,8.) „În El nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” (Iacov 1,17.) Inima Lui este în orice vreme deschisă zi și noapte pentru ai Săi cu aceeași dragoste. El spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” (Ieremia 31,3). El ține o credincioșie desăvârșită, veșnică. Chiar și atunci când un copil al lui Dumnezeu umblă înaintea lui Dumnezeu nerecunoscător, neloial, care uită dragostea și harul lui Isus – Isus rămâne credincios, pe veci credincios. Aici există un loc de adăpost sigur în trecerea acestei vieți, în greutăți și lupte, suferințe, dezamăgiri, pe care oamenii ni le pregătesc de atâtea ori. Inima lui Isus este statornică în credincioșie – legământul harului lui Dumnezeu este pentru totdeauna de nedesfăcut.

Și totuși, omul păcătos se opune acestei dragoste! Orice face mai degrabă decât să se încredințeze cu toată viața lui Creatorului care a făcut soarele și luna și stelele și a creat cerurile, deși el nu este decât o țărană, un nimic în universul infinit. Este nevoie de harul covârșitor al lui Dumnezeu pentru a înfrânge un păcătos și să încheie cu Dumnezeu acest legământ veșnic al harului. Și totuși, Dumnezeu nu pretinde nimic. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați!” Omul nu este nevoit, nu trebuie și nu poate să aducă nimic cu el în acest legământ, decât o inimă conștientă de vină, împovărată de păcate. Nu este ca la o căsătorie, unde mireasa aduce cu ea o zestre și bani. Nu, aici Domnul aduce tot ce este nevoie pentru: fericire, mântuire și pace: har, iertare, neprihănire, pace, bucurie, viață veșnică și slavă. Isus vrea să-ți dăruiască tot ce are nevoie inima ta în timp și veșnicie. Dorești tu să închei acest legământ de har veșnic cu Isus? **El dorește mult mai multe decât tine!** Isus te cheamă la aceasta, te caută, dar apoi El cere inima ta întregă, neîmpărțită! Dacă te abandonezi fără condiții în mâinile Lui ca El să te mântuiască, atunci El scrie deasupra vieții tale: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina.”

Nr. 39 MAREA CALE FERATĂ

„În cei mai buni ani ai vieții mele trebuie să mă duc la porțile locuinței morților! Sunt pedepsit cu pierderea celorlalți ani ai mei, care-mi mai rămân.” (Isaia 38,10)

Cine a călătorit în anul 1870 cu batalionul lui de la Posen până la Rin, i-a ajuns pentru mult timp călătoria pe calea ferată și a fost bucuros să poată mărșălui pe propriile lui picioare – presupunând că cizmele cele noi nu-l strâng. Atunci toată armata germană mobilizată a fost dusă pe nouă linii de cale ferată din provinciile estice și centrale la Rin și peste Rin. Această migrare a populației de jumătate de milion de luptători a durat cam zece săptămâni. În următoarea campanie militară o vom face mai repede – dacă vrea Dumnezeu – deși atunci s-ar putea să fie

un milion și jumătate. Atunci trenurile vor circula mai des unul după altul și vor merge mai repede și pe mai multe linii ca atunci. Dar pentru aceasta nu va fi mai interesant în vagoanele de cale ferată; și atunci se va bucura oricine dacă va putea să coboare și să mășăluiască înainte.

Pământul poate fi comparat cu o mare gară, unde la o mobilizare care are loc pe neașteptate, nenumărați oameni se grăbesc pentru a pleca la locul destinației lor potrivit ordinului primit. Ei toți trebuie să părăsească ce le este scump pe pământ: casă și patrie, rude și prieteni, afacere și avere. Ei trebuie să plece de acolo neîntârziat, îi cheamă un ordin de care trebuie toți să asculte necondiționat, oricâte lacrimi de despărțire ar costa. Din această gară, trenurile merg numai în două direcții: în sus sau în jos. Dar numai foarte puțini oameni întreabă din timp în ce direcție vor merge. Li s-a spus că se va vedea mai târziu. În realitate, marea majoritate folosesc trenurile care merg în jos, a căror stație terminus este locul groazei, un loc de întuneric și chin veșnic, de văpaie și de scrâșnirea dinților, de jale și de durere. Trenurile care merg în jos sunt ticsite; cele care merg în sus sunt ciudat de goale, cu toate că merg spre minunata cetate, spre noul Ierusalim, spre locul unde nu se cunosc lacrimi și tânguiri, unde sunt bucurie și desfătare veșnice, unde Dumnezeu Însuși va locui cu ai Săi, unde ei Îl vor vedea.

Nu opinia omenească, ci a Domnului Însuși recunoaște puhoiul miliardelor de oameni care cutreieră pe pământ călătorind în cele două direcții, mulți pe calea cea largă spre pierzare, puțini pe calea îngustă spre slava veșnică. Cel ce rostește acest adevăr este Isus, gura dragostei veșnice. Un evanghelist a spus într-o adunare mare, de vreo 2000 de oameni, că după media calculată, în orașele germane de 1000 de locuitori sunt cam 26 de decese pe an, deci este de acceptat că dintre cei prezenți, cam 52 de oameni vor muri în decursul anului viitor și conform probabilității, în decurs de șapte zile primul dintre aceștia. La această comunicare s-a lăsat o liniște absolută, pentru că toți erau surprinși că moartea era așa de aproape de toți, că numărul celor care mor în jurul nostru este așa de mare.

Dumnezeu, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, i-a chemat la o mântuire veșnică, dar ei au iubit mai mult întunericul decât lumina. Așa cum bufnița și liliacul preferă întunericul nopții, în locul luminii soarelui, așa se feresc nenumărați oameni de lumina care radiază căldură a slavei cerești. Isus îi cheamă ca să-și recunoască în lumina Lui: păcatul, pierzarea și pe Mântuitorul lor. Dar ei au fost îngrijorați că vor fi deranjați în interesul lor pământesc, în flecărelile și distracțiile lor zilnice. Ei au simțit să este ceva serios și profund dacă-L întâlnești pe Isus. N-au dorit nici o frământare. Apoi, dintr-odată, smulși din tot ce le este prețios, din ce îi interesează și îi bucură, se grăbesc în întâmpinarea morții veșnice, oameni cu vază și simpli, bogați și săraci. Ei se întăresc reciproc în opinia: **Pace, nu-i nici o primejdie!** Mulți merg liniștiți de la înmormântarea prietenilor lor, la aceeași cârciumă unde cel decedat și-a ocupat locul până acum. Ei nu se gândesc că Dumnezeu le-a vorbit, pentru ca viața lor să aibă parte de o mare transformare.

Ori de câte ori în jurul nostru sunt smulși tineri sau bătrâni din mijlocul familiilor lor sau în plină activitate a slujbei sau a afacerii lor – oamenii spun: pace, nu-i nici o primejdie! Dar Dumnezeu folosește în zilele noastre evenimente mult mai zguduitoare pentru a-i trezi pe oameni. Când acum doi ani un escadron de husari se întorcea acasă de la exerciții, a găsit înainte de oraș bariera de cale ferată închisă, pentru că fusese semnalizat trenul rapid. Trenul șuieră apropiindu-se, calul tânăr al unui ofițer s-a speriat, a sărit peste barieră, **trenul a zdrobit cal și călăreț.** – Cine ar fi putut bănui lucrul acesta! Ce sfârșit brusc, zguduitor al unei vieți pline de speranță! Tot regimentul, tot orașul a fost zgduit de acest eveniment – da, cine poate încă și astăzi să citească aceasta fără emoție. Dar nu aceasta este întrebarea: câți oameni au fost mișcați. Nu, întrebarea este: **câți oameni au înțeles limbajul lui Dumnezeu și s-au întors la Isus?**

Marele incendiu al teatrului din Paris, din martie anul trecut, ne aduce aminte că nici un timp n-a fost așa de bogat în nenorociri mari și grele ca al nostru. Din 1881 până în 1888 au avut loc în Europa 96 de incendii în teatre; numai în 1888 au fost 15. Ce le spune Dumnezeu oamenilor cu asemenea evenimente?

Cu toate acestea aproape nimeni nu se pregătește, că și pentru el poate veni dintr-odată ordinul din veșnicie. Pentru miile care au murit în decursul ultimelor luni în Africa de Sud pe câmpurile de luptă și în spitalele militare, înainte de octombrie 1899 încă n-a fost nici un semn că vor fi chemați de aici așa de repede. Se citește în ziare despre sute care au căzut acolo într-o zi – dar puțini cititori se gândesc că și lor viitorul le este nesigur, dar decesul este sigur.

Ah, majoritatea oamenilor amână să pună în ordine această singură problemă, ca să ajungă la siguranța mântuirii. Ori de câte ori au fost treziți și li s-a spus: timpul presează! ei rămân culcați, vor să mai doarmă puțin să se odihnească, până năvălește dintr-odată ceasul grav al plecării. **Ai tu neprihănire și pace?** Ele apar fără valoare oamenilor cu gândire pământească, nu ocupă loc pe pământ, n-au nici greutate, nici nu se cumpără cu bani, nici nu pot fi furate. Ele sunt comparabile cu lumina soarelui, care umple totul cu viață, căldură și frumusețe și totuși nu poate fi nici pipăită, nici cântărită. Aceste pietre prețioase au o valoare veșnică; drumul celui care le are merge în sus, la locuințele Casei veșnice a Tatălui.

Este ceva minunat pentru un om care urcă în trenul care merge în sus. Când de curând pe câmpul de luptă de la Magerfontain din Africa de Sud niște creștini devotați i-au vizitat pe răniți și muribunzi, au ajuns la un scoțian pe moarte; cu toate că zăcea deja de multe ore în soarele dogoritor, l-au auzit cântând încet o cântare despre dragostea lui Isus. I-au oferit o înghițitură de apă spre înviore, dar el le-a spus zâmbind: „Dați-o camarazilor răniți; **eu am băut apa vieții veșnice!**” Imediat după aceea a adormit.

Numai cine a devenit liber de toată vina vieții lui, are pace – el merge în slava lui Dumnezeu, în sus. **Tu încotro te duci?**

Nr. 40 CÂȚI ANI VOI TRĂI?

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8)

Împăratul Wilhelm I al Prusiei avea 73 de ani când a plecat la război împotriva Franței, viguros și sănătos la minte și la trup. El, care odinioară a fost un copil slăbuț, s-a întărit într-o viață de conștiinciozitate și de slujire așa, încât a făcut față chiar și ca vârstnic eforturilor campaniei militare. A apărut pe stradă în Saarbrücken noaptea la ora trei, după ce a fost trezit de pasul batalioanelor care treceau în marș. Chiar dacă vârsta îi porunca să facă economie cu puterile, era totuși pregătit zi și noapte, îndată ce îl chema datoria. Ceea ce a fost apoi, în ceilalți 17 ani, până a avut 90 de ani, când a fost primul împărat al noului imperiu german care a luat ființă, ar fi fost destul pentru alți oameni să umple o viață întreagă.

Mareșalul Bluecher avea 72 de ani când a condus la atac cavaleria prusacă la Ligny în 16 iunie 1815 și s-a prăbușit la pământ cu calul lui împușcat. Peste el au vuit escadroanele de cavalerie; l-a salvat credinciosul său aghiotant, Nostiz. Două zile mai târziu și-a condus armata spre victoria decisivă de la Belle-Alliance. Și aici, la adâncă bătrânețe, sunt destule fapte și merite pentru o viață de om, dacă se măsoară cu măsura pământească. Vrei să ajungi și tu la o vârstă așa de înaintată în deplină putere?

Întrebarea: Până la ce vârstă voi trăi? Cât am de trăit? se ridică în fiecare inimă omenească. Zadarnic caută mulți oameni răspunsul. Unii numără superstițios de câte ori cântă cucul pe care îl aud primăvara. Alții întreabă prezicătoarele și ghicitorii în cărți. Ce bine că Dumnezeu în dragostea și în înțelepciunea Lui a ascuns răspunsul! Ce jale ar străbate multe case dacă părinții ar ști că odorul lor, plăcerea și bucuria inimii lor, va trebui dus la groapă după un an sau doi! Și câtor bărbați și femei le-ar trece pofta și puterea de muncă, dacă ar ști dinainte ziua morții lor! Ce-i drept, Dumnezeu îi avertizează pe unii oameni prin boală, prin vise, în cazuri izolate chiar prin presimțiri precise ale morții. **Dar tuturor oamenilor Dumnezeu le spune că viața lor zboară ca un vis**, că viața lor este numai „cât un lat de palmă.” Câteodată vezi într-un atelier de

tâmplar, un leagăn așezat lângă un sicriu; acesta este tabloul real al vieții tuturor oamenilor. De aceea spune Dumnezeu în Cuvântul Său: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12 textual). „Omul născut din femeie, are viața scurtă, dar plină de necazuri. Se naște și este tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră.” (Iov 14,1-2). Este foarte umilitor pentru omul mândru, că lucrările mâinilor lui dăinuiesc mai mult decât el însuși. Scrisorile ușor șterse există adesea după sute de ani, după ce omul care le-a scris a coborât în groapă. Avem copaci pe pământ, a căror vârstă trece de 1000 de ani; multe animale trăiesc mult mai mult decât oamenii, de exemplu, elefantul trăiește spre 200 de ani, iar papagalul cam 150.

Într-adevăr, oamenii au descoperit cum să protejeze trupurile moarte de putrezire. Din mormintele regilor vechilor egipteni au fost scoase mumii (cadavre îmbălsămate), ale căror trăsături faciale sunt încă absolut de recunoscut și au fost aduse în muzeele capitalelor europene. Și totuși, aceste cadavre nu arată decât că omul care a purtat odinioară această haină, a murit. El însuși nu mai este aici, a plecat într-o altă lume. Dar în aceste sicrie au fost găsite boabe de grâu, care după obiceiul egiptean i-au fost date mortului să le ia cu el; 4000 de ani au stat îngropate în cavoul de piatră; au fost semănate și au răsărit. Aceste boabe de grâu mai aveau viață în ele – cadavrul nu. Dar omul în persoană, al cărui trup a fost culcat în pământ ca un bob de sămânță care putrezește, **trăiește veșnic**. Cât de mult vei trăi pe pământ, nu pot să-ți spun; **dar vei trăi veșnic și anume, ori veșnic în slavă ori veșnic în chin**. Pe pământ trăiești un timp cât un abur și tu personal trebuie să hotărăști în zilele scurte care zboară repede: **unde și cum vei trăi veșnic**.

Cu toate că toți oamenii știu că viața lor este scurtă și grăbită, totuși, aproape toți supraestimează intervalul scurt de timp care le stă în față. Din 100 de oameni născuți, numai 6 ajung la vârsta de 60 de ani și din 500 care se nasc, numai unul ajunge la 80 de ani. Dar nu numai aceasta, ci din anii pe care îi trăim cu adevărat, boala și somnul ne iau mai mult de o treime. Inițial, durata de viață a oamenilor a fost mult mai lungă decât acum. Înainte de potop, unii oameni au trăit peste 900 de ani; după potop n-au mai fost vârste așa de înaintate. Sem, fiul cel mai mare a lui Noe, a dus-o până la 600 de ani (Geneza 11,10-11). După aceea, Avraam a ajuns la 175 de ani, Isaac la 180, Iacov la 147. Dar nici aceste cifre n-au rămas. Moise, omul lui Dumnezeu, spune: „Anii vieții noastre se ridică până la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor, nu este decât trudă și durere, căci trece iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10.)

În prezent, durata de viață în medie a tuturor oamenilor se socotește între 30 și 40 de ani. După cercetările amănunțite ale vestitului statistician Engel, în ciuda tuturor ostentatelor medicilor de a studia și de a combate bolile, în ciuda tuturor eforturilor pe care le face omul de a-și păstra viața și a-și îngriji sănătatea, în ciuda prosperității mai mari, a locuinței mai bune, în ciuda înmulțirii medicilor și a farmaciilor, în ciuda nenumăratelor stațiuni balneare și băi, pare că și în poporul nostru durata de viață în ultimele decenii ale secolului trecut a scăzut.

Ce înțelept și iluminat de Dumnezeu a fost Moise, încât a spus deja atunci: „Învață-ne să ne numărăm zilele!” și că a vorbit despre zilele anilor noștri! Da, zilele sunt prețioase pentru timp și pentru veșnicie. Să nu nesocotim ce putem obține pe pământ. Folosește-ți timpul! Grăbește-te să înveți la locul tău, ca școlar, ca muncitor, ca marinar!

Un proverb englezesc spune: „Timpul înseamnă bani”, dar în loc de acesta, vreau să spun un adevăr din cer: „Timpul înseamnă har”. Realizează, câștigă ce poți realiza, câștiga sub binecuvântarea lui Dumnezeu în cele pământești; dar nu uita aceasta: timpul înseamnă infinit mai mult decât banii; timpul înseamnă har! Tu trăiești aici numai un interval scurt de timp, dar unde vei trăi veșnic? Ferice de omul care în zilele grabnice apucă harul pe care Dumnezeu l-a descoperit în Fiul Său, Isus Hristos!

Cuvântul lui Dumnezeu, în nesfârșita lui înțelepciune, pune întotdeauna ziua de azi ca pe un punct central decisiv, între trecut și viitor, în fața conștiinței noastre. Ce a trecut, nu poate să facă nimeni ca și când n-a fost, **dar harul lui Dumnezeu poate să înlăture vina din trecutul tău**. Ce

va veni, nu știi dinainte, dar harul lui Dumnezeu oferă veșnicia, ca viața ta să fie mântuită și păzită pentru slava veșnică. Ziua de azi este bunul prețios pentru care tu ești răspunzător; trebuie să te întorci la Dumnezeu cu pocăință, dacă ai umblat până acum neconvertit, și să trăiești pentru Isus, dacă ești un creștin întors la Dumnezeu. Acum este timpul potrivit, astăzi este ziua mântuirii. Cine a găsit neprihănire și pace în rănile lui Isus, acela merge cu credință și pace în întâmpinarea viitorului, despre care Scriptura ne învață că nu va mai fi nici un timp. În veșnicie nu se mai numără cu orele, zilele sau anii. Pentru mântuiții lui Dumnezeu, în slavă nu este nici noapte, nici boală. Acolo nu îmbătrânești și nici nu poți să mori.

Dar există un alt loc, unde nici acolo nu se va mai socoti în zile sau ani, ci în veșnicii veșnice, unde întotdeauna este noapte, unde toți locuitorii zac muribunzi în chin veșnic, un loc al plânsului și al scrâșnirii dinților, pentru că toți acești muribunzi veșnici nu pot muri niciodată. De ce nu pot muri? Pentru că omul creat după chipul lui Dumnezeu trăiește veșnic.

Câți ani voi trăi? Răspuns: **o veșnicie veșnică!** Cât timp voi trăi pe pământ? Aceasta n-o știi. Dar atunci ce știi? Că azi trăiesc și harul lui Dumnezeu mă cheamă astăzi, ca prin credința în Isus, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu, să câștig viața veșnică și să scap de moartea veșnică!

Nr. 41 DINCOLO DE MUNȚI

„Apoi am văzut un scaun (tron) de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” (Apocalipsa 20,11 și 12)

Când în anul 1866 am mărșăluit prin Lausitz, am traversat cu două companii mobile un sat de la marginea pădurii Spree. O femeie bătrână, de mirare în legătură cu cei 500 de soldați, a izbucnit tare în strigătul: „Nu, n-aș fi crezut niciodată că există atâția oameni pe lume!” Nu ieșise niciodată din satul ei și nu-și putea imagina, că în alte locuri pe pământ ar exista lucruri mult mai mari și altele decât văzuse ea.

Acest pământ este și el un asemenea sat mic în creația lui Dumnezeu și majoritatea oamenilor, care nu cunosc decât acest sat pământesc, au o priveliște foarte îngustă; ei seamănă cu locuitorii văii din zona alpină, care-și petrec toată viața în această vale îngustă. Pârâul lor, pajiștea lor, vacile lor, aceasta este lumea lor. Că dincolo de munți există multe lucruri minunate, mari, au auzit și au citit, într-adevăr, dar lucrul acesta nu exercită nici o influență asupra vieții lor, gândurile lor rămân mereu în valea îngustă.

Se spune: „Arta militară constă în estimarea corectă a ceea ce este dincolo de munți!” Aceasta vrea să spună că un general poate fi victorios numai dacă, ceea ce el nu vede în legătură cu puterile și mișcările dușmanului, totuși apreciază corect.

În zorii zilei de 16 decembrie 1899, generalul englez Buller a atacat la Colenso poziția burilor. Drumul traversa acolo râul Tugela pe un pod. Dincolo se înălțau culmi abrupte. Cu toate că infanteria engleză s-a lovit de o rezistență tenace, generalul Buller credea totuși, că a zdruncinat dușmanul cu focul lui de artilerie. Se presupunea, de asemenea, pentru că nu răspunsese nici o artilerie dușmană, că burii n-au nici un tun la dispoziție. Buller n-a văzut că isteții conducători ai burilor pregătiseră totul bine, tunurile lor stăteau într-o poziție excelentă, infanteria lor a fost nevătămată, focul englezesc fără efect. Buller și-a lăsat infanteria să înainteze până pe malul râului; atunci englezii au fost dintr-odată năpădiți de o grindină de plumb și fier. Tot atacul s-a prăbușit sub focul aruncat în jos de pe înălțimi; infanteria din linia întâi, rămasă fără majoritatea

ofițerilor, a pierdut dintr-o lovitură aproape un sfert din efectivul ei și s-a retras. Artileria, ai cărei cai și servanți au fost dintr-odată toți culcați la pământ, a căzut în mâna dușmanului. Generalul Buller a ajuns cu chiu, cu vai în tabăra lui și a anunțat telegrafic la Londra înfrângerea lui grea, cu o pierdere de 11 tunuri, 66 de ofițeri și peste 1000 de soldați. Marile speranțe cu care plecase în Africa de Sud, au fost nimicite. Dacă generalul Buller ar fi știut ce se află dincolo de munți, n-ar fi făcut acest atac frontal. Nu ceea ce și-a imaginat, ci cea care era realitatea a hotărât asupra destinului său.

Dar nu procedează majoritatea oamenilor și mai nebunește? Ei își fac propria lor concepție despre Dumnezeu și despre veșnicie. Dar când vine ceasul când trebuie să treacă dincolo prin apele morții, pentru a câștiga culmile vieții, atunci se prăbușesc cu ocară și rușine, pierzarea veșnică va fi partea lor. Poate ți-a reușit câte ceva pe pământ, ai răzbit prin toate împrejurările și chiar ai înaintat în meseria ta, părinții tăi sunt mulțumiți cu tine, ai tot felul de planuri și pentru că ești sănătos, nu-ți faci gânduri pentru ceea ce se află dincolo de munți. Tu îți stabilești un viitor în raiul pământesc, savurezi prezentul și uiți trecutul. **Dar ce se află pentru tine dincolo de munți?** Cuvântul lui Dumnezeu ne ridică în sus din valea îngustă a acestui pământ, cu aripi de vultur, pentru a privi peste munții vremelnice și ai josniciei, în veșnicie. Vino, să urcăm în acest turn de observare înalt, să privim în jur, ce se vede dincoace și dincolo de munți.

Iată, lucrurile de dincoace, care păreau atât de mari pe când stăteam jos, devin atât de mici! Lauda oamenilor? Onoarea din parte lumii? Aici înțelegi părerea lui Dumnezeu: „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.” (Ioan 12,43.) Aici vezi în inimile fără pace ale acelor care trăiesc aici pentru a deveni bogați în aur. Oameni pierduți! Căci „Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” (Luca 12,21.) Din acest foișor înalt privește în adevărul vieții grăbite, că dincoace de munți este multă suferință, multe dureri pentru trup și suflet, speranțe spulberate, mult necaz și păcat, ură și dușmănie, amărăciune și calomnie, nerecunoștință și neloialitate. Câți fii ratați nu sunt durerea părinților lor! Câte drumuri bune prin viață, întreprinse cu râvnă, nu se prăbușesc în boală și dezamăgire! Scoate din toată mizeria, osteneala și cazna acestei vieți, puținele zile și ore de plăcere zgomotoasă și entuziasmul vesel, scurtele bucurii pentru câștig și reușită; privește prin zidurile și perdelele ascunzătoare ale caselor, în interiorul familiilor, atelierelor, fabricilor, spitalelor și privește mai adânc, privește în inimi, numără oamenii care ți-ar putea spune că sunt fericiți în lucrurile de dincoace de munți – și te vei convinge că dincoace de munți este o lume a înșelăciunii, o vale a lacrimilor.

Acum privește dincolo de munți, spre cetatea lui Dumnezeu, unde este veșnica realitate a făgăduințelor lui Dumnezeu, unde le vor fi șterse toate lacrimile acelor care au găsit iertare și pace în Isus, unde nu se vor găsi nici păcat, nici blestem, unde nu sunt nici noapte, nici ceață, nici dezamăgiri, unde toate inimile sunt așa de deplin fericite, încât veșnicele cântări de laudă ale bucuriei curg din inimi ca un torent de neoprit. Pune adânc la inimă, că răscumpărații lui Dumnezeu locuiesc acolo în cetatea cu străzi de aur, unde dragostea lui Dumnezeu, care a murit pe cruce pentru ei, îi înviorează! Privește acolo, în slava sfântă, în mijlocul veșnicelor cântări de laudă, pe tronul lui Dumnezeu pe Isus, Mielul junghiat. Privește-L pe Acela care te-a iubit și pe tine atât, încât a mers și pentru tine la crucea de pe Golgota, ca un vinovat, la judecata lui Dumnezeu! Privește cum El îi încununează acolo cu cinste și slavă pe toți cei care aici L-au omagiat crezând și L-au mărturisit în fața lumii. Privește acolo unde El răsplătește înmiit orice slujbă care I-a fost adusă aici cu dragoste recunoscătoare, unde El mângâie înmiit pentru orice batjocură care a fost răbdată aici pentru El! Da, El le pune pe cap cununi ale vieții, cununi ale neprihănirii, acelor care au purtat aici ocară pentru El; El îi cinstește ca preaiubiți ai Săi pe toți cei care de dragul Lui au fost aici urâți și disprețuiți.

Dar tu mai vezi dincolo și altceva: mărețul tron al Judecătorului, la care vor fi adunate nenumăratele cete ale oamenilor, pentru a primi sentința veșnică din cărțile judecății; vezi un iaz de foc, un loc de chin veșnic, unde este o nenorocire care nu se sfârșește niciodată. Auzi glasul lui Isus, care îți strigă plin de har și de îndurare: „Dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi,

lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” (Luca 19,42.) Ai privit acum dincolo, peste munții vremelnice, la realitatea lucrurilor veșnice? Ai văzut înșelăciunea lucrurilor trecătoare, gravitatea judecății și slava cetății lui Dumnezeu?

Ia seama să nu suferi o înfrângere, în loc să obții o biruință veșnică!

Nr. 42 ÎN CE AI ÎNCREDERE?

„Nu mărimea oștirii scapă pe împărat, nu mărimea puterii izbăvește pe viteaz. Calul nu poate da chezășia biruinței și toată vloga lui nu dă izbăvirea. Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte și să-i țină cu viață în mijlocul foametei. Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este ajutorul și scutul nostru. Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui sfânt. Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine!”

(Psalmul 33,16-22)

În Leipzig, pe malul râului Elster, este o piatră comemorativă simplă în amintirea lui Josef Antoni, prințul Poniatowski, care și-a găsit acolo pieirea în 19 octombrie 1813, în ultima zi a marii bătălii a națiunilor, de la Leipzig. Acest prinț era vlăstarul unei vechi familii poloneze; el și-a câștigat titlul de „Generalisimul din Polonia” printr-o viață de soldat foarte agitată și a devenit un prieten credincios al lui Napoleon I, în armata căruia a participat la campania militară din 1812, în calitate de comandant al corpului de armată 5. Și în anul 1813 Poniatowski a luptat sub comanda lui Napoleon și a fost făcut mareșal francez în 16 octombrie 1813 pe câmpul de bătaie de la Leipzig. Când a fost felicitat pentru acesta, a refuzat și s-a exprimat: „Moartea mea este aproape, iminentă.” Când în 19 octombrie Napoleon a văzut bătălia pierdută, l-a însărcinat pe prințul Poniatowski să acopere retragerea. Aliații deja pătrunseseră în suburbiile Leipzig-ului și chiar au aruncat trupe pe malul celălalt al râului Elster; ariergarda subordonată prințului Poniatowski trecuse deja pe singurul pod peste Elster care era foarte umflat – când a apărut el însuși pe malul râului, cu puținii ofițeri supraviețuitori ai statului său major. Dar el n-a mai găsit nici un pod la sosire; acesta fusese aruncat în aer, după ce ultima grupă franceză trecuse dincolo; astfel îi fusese tăiată prințului singura cale de retragere. Dar el, cu toate că era grav rănit, a dat pinte armăsarului său alb arab și s-a aruncat cu o săritură uriașă în valurile care duceau la vale nenumărate cadavre de prieteni și dușmani; dar oricâți au încercat să treacă prin înot râul îngust, forța curentului i-a smuls pe toți la vale. Dar prințul avea încredere că armăsarul lui credincios îl va purta sigur prin valuri. Încrederea lui a rămas de rușine; și el a fost smuls de valuri și s-a înecat în apele râului Elster. Abia cinci zile mai târziu i-a fost găsit cadavrul și îngropat cu toate onorurile franțuzești. Dar în anul 1816, când dezlănțuirile războiului trecuseră, trupul neînsuflețit a fost dus la Cracovia, unde a fost înmormântat în catedrală, lângă regii polonezi.

Pentru noi, soldații, este un tablou impresionant să vedem acest brav bărbat, cum în retragere a rămas ultimul în fața dușmanului și apoi, grav rănit, și-a mânat calul în valurile uriașe. Dar: „Calul nu poate da chezășia biruinței și toată vloga lui nu dă izbăvirea.” Acesta este versetul 17 din Psalmul 33, tradus exact. Ce precis vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre viață! Pe Napoleon nu l-a ajutat marea lui oștire – el a fost uriaș în putere pe pământ; pe Poniatowski nu l-a ajutat minunatul lui armăsar. Acest Psalm 33 – deschide-l și citește-l cu rugăciune! – este o cântare de laudă a poporului lui Dumnezeu, despre credințioșia, adevărul și puterea lui Dumnezeu. Psalmul vorbește despre ceea ce este Dumnezeu, tronând peste marea agitată a popoarelor și peste planurile oamenilor.

Adevărații creștini să-L laude pe Dumnezeu în mijlocul lumii, oamenii să afle din preamărirea, lauda și mulțumirea lor, cine este Dumnezeu: un Dumnezeu al credincioșiei și al puterii. „Căci Cuvântul Domnului este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie.” (versetul 4). Că lui Dumnezeu I se cere ajutor, știu mulți; majoritatea oamenilor o fac atunci când toate planurile lor au ajuns de rușine, atunci când nu mai poate să ajute nici un prieten bogat, nici un medic, nici un farmacist. Dar ai întâlnit deja oameni care ți-au povestit cine este Isus pentru ei, așa de bogat în dragoste, credincioșie și putere? Vreau să adaug aici o mărturie din viața unui creștin, care a fost dus și el prin adâncimi și peste înălțimi în viața lui lungă și agitată. El a spus: „**Tot** ce ne promite Dumnezeu în cuvântul Său, am găsit adevărat. El a împlinit fiecare făgăduință. 45 de ani am umblat de când am început să citesc Biblia – am descoperit că Cuvântul lui Dumnezeu este credincios.”

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” (versetul 6). Ai văzut vreodată creștini care să arate spre cerul înstelat și să se laude: acestea sunt creațiile Tatălui meu!? Există un tablou frumos, cum generalul Ziethen stă lângă „bătrânul Fritz” în tabăra de la Bunzelwitz. Împăratul privește posomorât și încovoiat la focul pâlpâind de bivouac. Erau zilele cele mai grele ale războiului de șapte ani; resursele împăratului erau epuizate, aliații îl părăsiseră, iar el nu mai vedea nici o speranță. Dar Ziethen știa ce sunt rugăciunile de credință; el a arătat în sus, spre cerul înstelat: „Maiestate, Aliatul nostru acolo sus nu ne va părăsi!” Ziethen a avut dreptate. El Îl cunoștea pe Dumnezeu, făcea parte din poporul despre care este scris: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care și-l alege El de moștenire!” (v.12.) **Aparții și tu acestui popor?** Îl cunoști tu pe Dumnezeu ca pe Tatăl tău și pe tine ca pe copilul lui Dumnezeu? Faci tu parte din poporul căruia Petru îi spune: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2,9.)? Toți cei care fac parte din el prin credința vie în Împăciuitorul lor, Isus, Îl laudă pe Domnul lor și credincioșia Lui. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui El privește pe toți locuitorii pământului.” (versetele 13-14.) El vede toate planurile, dorințele și socotelile lor; și ce vede acolo? El vede că oamenii în planurile și în deciziile lor Îl omit pe Dumnezeu din socotelile lor. Ei vor să traverseze înotând râul vieții pe armăsarul mândru al propriilor lor hotărâri, dar se scufundă. Fac o firmă, își socotesc banii și puterea de muncă; dar dacă este bazată pe ascultare și temere de Dumnezeu, nu le pasă și totuși, aici este scris despre Dumnezeu: „El le întocmește inima la toți și ia aminte la toate faptele lor.” (versetul 15 textual.) Da, El ți-a întocmit inima ca să-ți împingă sângele prin artere ca un mecanism de ceasornic, iar înțelepciunea lui Dumnezeu a numărat și a hotărât de câte ori trebuie să bată. Dumnezeu rânduiește toate împrejurările vieții tale cu înțelepciune desăvârșită, ca tu să Îl găsești. Dumnezeu a creat miliarde de oameni, fiecare cu o personalitate deosebită, care nu se repetă timp de milenii și fiecare în parte este călăuzit, purtat, îngrijit și căutat cu dragoste și credincioșie dumnezeiască. Da, în urzeala desăvârșită a gândurilor dragostei de aur ale lui Dumnezeu, omul țese firul negru al necunoștinței și al păcatului. El preferă să fugă de Dumnezeu, care l-a creat în mod minunat, decât să-L omagieze și să-L adore. Dar: „Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte și să-i țină cu viață în timpul foametei.” (versetele 18-19.) Cine răspunde la dragostea lui Dumnezeu numai cu o licărire de mulțumire, de dor, va deveni văzător. „Iată!” Meditează la înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, laudă-L pe Dumnezeu și lasă gândurile lui Dumnezeu să fie prețioase pentru tine! Astfel vei învăța să spui: „Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este ajutorul și scutul nostru.” (versetul 20.) Vei afla că El nu are pentru tine în greutățile acestei vieți numai drum și pod, ci că Isus construiește pentru tine chiar o cale sigură prin apele morții, spre țărnul veșniciei mântuirii.

Poporul lui Dumnezeu privește înainte cu încredere sigură până în veșnicie. Ei spun: „Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel sfânt. Doamne, fie

îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi în Tine!” (versetele 21-22.) Poți să spui: „Merg cu El, El merge cu mine”? Atunci bucuria în Domnul va fi tăria ta și bunătatea lui Dumnezeu va fi preamărită mai presus de viața ta, în timp și veșnicie.

Nr. 43 APROAPE MÂNTUIT

„Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!” (Faptele Apostolilor 26,28)

Era acrită, tânără și frumoasă și avea capul plin de ambiție, căci voia să devină regină pe scena care semnifică lumea. Despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus, nu știa nimic, propria ei ruină păcătoasă n-o vedea. Că oamenii erau răi și egoiști, văzuse; dar credea că teatrul ar fi o instituție unde oamenii care stăteau în fața cortinei, vor fi făcuți mai buni și mai nobili, iar cât privește ceea ce făceau oamenii în culise, n-ar fi contat chiar așa de mult.

Desigur, fericită nu era! A auzit multe în jurul ei despre invidie, înșelăciune și josnicie; dar dacă tot era la mijloc, ea oricum credea că aceasta era profesia ei, iar ea personal doar nu voia să fie rea. Apoi, într-o zi a fost invitată cu dragoste cordială, să vină într-o adunare unde era propovăduită vestea bună a păcii, cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu și a venit.

Era cuvântul despre bunul Păstor, care caută cu dragoste neconținută oaia pierdută ce rătăcea prin pustie, iar Duhul lui Dumnezeu a lăsat să cadă razele de lumină ale acestei dragoste în inima ei.

Domnul a bătut la ușă și i-a spus că ar avea pentru viața ei o cale de binecuvântare și gânduri de pace. Atunci, când mesagerul lui Dumnezeu vorbea despre dragostea care a luat pe umăr oița sângerândă, rănită și rățicită, pentru a o duce de acolo peste stânci și prăpăstii, afară din noapte și din primejdie, din spini și mărăciniș, din întuneric la lumină, înspre casa Tatălui – **atunci a înțeles că ea era oița, că dragostea lui Dumnezeu întindea în ceasul acesta mâna după ea**, pentru a o apuca.

Atunci lacrimi mari au curs din ochii ei negri și inima ei voia să se deschidă pentru dragostea lui Dumnezeu. Ea simțea că aici i se oferea altceva, ceva mai bun decât câteva buchete de flori care se ofilesc repede, de la admiratorii de la teatru, decât aplauzele care se sting repede și chemările la rampă ale publicului. Ce contrast între dragostea lui Dumnezeu în Hristos, care acum îi era aproape, și amăgirea lumii, care o înconjură în rest!

Da, știa foarte bine că a fost chemată și chiar voia să vină, căci dorea să fie fericită, iar până acum fusese nefericită. A înțeles de asemenea, că ar trebui să vină imediat și s-a grăbit să-i scrie directorului teatrului, că nu-și va mai juca rolul decât în seara aceasta, ca el să nu ajungă în impas, dar apoi nu va mai juca. Dar vai, lipsea ceva: **ea nu și-a recunoscut inima păcătoasă, nu s-a osândit înaintea lui Dumnezeu ca o păcătoasă pierdută**. Voia să fie fericită cu Isus și știa că nicăieri nu va putea fi fericită – dar că a fost numai har și îndurare, n-a înțeles. De aceea nici n-a apucat puterea sângelui lui Isus, singurul prin care un om pierdut poate să apuce harul și pacea. Nu este destul să devii fericit când vii la Isus. **Trebuie să vii ca un pierdut**, care strigă după iertare și har. Numai cine își lasă viața spălată de toată vina cu sângele lui Isus, găsește pace în rânile Lui. Acolo unde nu se ia în seamă lucrul acesta, nu se ajunge la o întoarcere reală, puterea lumii și a păcatului n-a fost zdrobită. Așa și aici.

Câteva zile a rămas departe de teatru, apoi a văzut într-o vitrină propria ei fotografie în costumul de teatru și a citit în ziar recunoașterea publică a talentului ei. Aceste capcane le-a aruncat satan peste inima ei, dragostea lui Isus a pălit în fața ochilor ei. Ea s-a lăsat trasă înapoi, acolo de unde a vrut să fugă; au mai trecut câteva zile, apoi a fost la vechiul ei loc. Fusese aproape convertită, aproape mântuită. Acum știa cine este Isus, ce este dragostea lui Dumnezeu, - cu toate acestea nu era convertită, nu era mântuită. Responsabilitatea ei era mare, vina ei era sporită. Era mai nefericită ca înainte, căci acum știa că a fost amăgită și se amăgea singură. Ea

trebuia să-și adoarmă conștiința, pentru a merge mai departe pe drumul pe care mergea. Dumnezeu cel veșnic o chemase, Isus a vrut s-o apuce și s-o tragă la inima Lui, iar îngerii din cer voiau să intoneze cântări de veselie și de bucurie pentru mântuirea ei, cerul trebuia să strige de bucurie și inima ei să se veselească – aceasta fusese în realitate voința harului lui Dumnezeu. Dar acum, când pe scenă cade în aparență în brațele unui actor și în aparență sunt rostite cuvinte emoționante de dragoste, iar publicul aplaudă – totul aparență, înșelăciune, stricăciunea păcatului, înstrăinare de Dumnezeu. Această sărmană actriță era „cât pe-aici” să devină o creștină, a fost destul de aproape – dar n-a fost aieva. Oare va mai fi?

Aproape! Ce cuvânt serios! **Cât pe-aici!** Este povestea de viață a nenumăratelor suflete nemuritoare, care în veșnicie trebuie să se tânguiască în plâns și scrâșnirea dinților: era să fiu aproape mântuit, dar n-am vrut să mă supun în totalitate Cuvântului lui Dumnezeu. Împăratul Agripa (Faptele Apostolilor 26,28) și tânărul bogat (Matei 10,22) sunt exemple de avertizare pentru toți aceia, care din cauza rangului sau a câștigului lor pământesc sau din teamă de oameni întorc spatele dragostei recunoscute a lui Dumnezeu. În marele lor număr sunt figuri foarte nobile, înalte omenește. **Ești sigur că nu vei fi în această ceată?**

Cine nu face pasul credinței, va pieri; el va muri în fața ușii sălii de nuntă ca un aproape mântuit, dar pierdut **de tot și absolut și veșnic**.

Sus, în Alpi, în apropiere de spitalul St. Bernhard, au fost găsite după o furtună de zăpadă îngrozitoare, cadavrele a unsprezece turiști înghețați. Călăuzele care i-au descoperit pe cei dispăruți, au povestit că locul accidentului a fost numai la câțiva pași de spital.

„Ce trist!” va fi gândit cineva care a citit această notiță în ziar. „Atât de aproape de căminul protector, care ține pregătite; căldură, înviorare și odihnă pentru călătorii obosiți și cu toate acestea ajunși pradă morții!”

Nenumărați pelerini pe drumul vieții au pățit la fel. Au existat perioade în viața lor când au fost aproape de Împărăția cerurilor. Luminile patriei veșnice le-au făcut semne prin noaptea și ceața pământului. Domnul a făcut deja pe câte unul să se întâlnească cu creștini adevărați, care găsiseră fericire și pace în Isus. Atunci el a simțit că: acești oameni sunt bogați și fericiți, iar eu sunt sărac. Atunci a venit din nou lumea, năzuința după bogăție, după venituri mai mari. Dar odată cu veniturile crescânde, s-au înmulțit nevoile și dorințele, iar când a sosit averea, nebunului i s-a cerut peste noapte sufletul.

Chemarea serioasă la Isus și experiența dragostei Lui a ajuns și la tânărul, ușuraticul soldat S. El făcuse deja multe griji mamei lui. Era talentat, îndemânat și arătos. Devenise subofițer de tânăr, dar tot de timpuriu a învățat să cunoască și viciul. Băutul și femeile au dus la datorii. A făcut datorii la subalterni, a fost degradat și puțin după aceea concediat. Acum tânărul viață era în rușine și păcat. Atunci a cunoscut niște creștini care s-au ocupat de el. A găsit ajutor. Ei s-au îngrijit de întreținerea lui. S-au ostenit să-i găsească de lucru. Cuvântul lui Dumnezeu și dragostea copiilor lui Dumnezeu au făcut o impresie profundă asupra inimii lui. Dar nu s-a lăsat adus la pocăință. **Suferea, într-adevăr, pentru nenorocirea și rușinea lui, dar nu pentru păcatul lui.** De aceea nici nu s-a ajuns la o ruptură cu păcatul. Spunea, ce-i drept, că voia să rupă, dar n-o făcea. Astfel a devenit fățarnic față de Dumnezeu și de oameni. După un scurt timp a întors spatele Domnului și copiilor lui Dumnezeu și a plecat, în jos, pe drumul întunericului.

Aproape! Aproape să se lase mântuit! Viața lui era aproape să devină o viață de binecuvântare prin harul lui Dumnezeu – dar a fost și a rămas în lanțul și în blestemul păcatului.

Te impresionează acest text? Simți că te caută și te cheamă și pe tine bunul Păstor? Simți că ești rătăcit de Dumnezeu, pierdut în pustie? Lasă-te salvat de Isus, abandonează-te de tot, cu tot ce ești și ai în brațele Sale credincioase și tari; atunci vei preamări și mulțumi la inima lui Isus:

Eram aproape pierdut, dar Domnul m-a apucat încă la timpul potrivit; **acum sunt mântuit!**

Nr. 44 INTRAȚI FĂRĂ SĂ BATĂ LA UȘĂ

„...Bateți și vi se va deschide. ... Celui ce bate, i se deschide.” (Matei 7,7-8)

Nu se intră pe uși străine fără ciocănit. Numai noi, soldații, suntem învățați de la început, ca acolo unde ne duce slujba, să intrăm fără să batem la ușă. Cu toate acestea este și pentru noi valabil cuvântul: „Bateți și vi se va deschide! – Căci celui ce bate, i se deschide.” Este un îndemn al lui Isus pentru toți oamenii, să se apropie de Dumnezeu cu rugămintele, grijile și nevoile lor, cu încrederea că vor găsi ascultare. Dumnezeu nu numai că dă tuturor oamenilor dreptul să bată la ușa Lui cu toate nevoile, cu orice rugămintă, în orice strâmtorare, nu, El Se bucură și apreciază când oamenii caută în toate adăpost la EL. El a promis indiscutabil că va deschide și va oferi ascultare celui care cere. Dumnezeu numește strigătul omului care caută ajutor și har: bătaie la ușă. Bate tare, stăruiește să se audă, fierbinte, urgent, nu ceda, Dumnezeu ajută! „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; celui ce bate, i se deschide.” Ce făgăduință îmbucurătoare! Ea este valabilă pentru zi și noapte, pentru război și pace, pentru toate popoarele, pentru nevoile de acum și cele ale veșniciei, pentru copilul care abia dacă înțelege că are voie să-L roage pe Dumnezeu și pentru bătrân la capătul drumului său, pentru amiral și mus, pentru mareșal și recrutar – **bateți și vi se va deschide!** La casieriiile lui Dumnezeu este întotdeauna zi de plată, la doctorul ceresc este întotdeauna oră de consultații. Se poate citi deasupra multor uși ale birourilor germane de poliție, de afaceri, de judecată, la avocați și oficii: „Intrați fără să bateți!” Dar aceasta are numai semnificația, că dincolo de această ușă domnește serviciul, afacerea, datoria și că înăuntru nu trebuie nici deranjat cu ciocănit, nici gândurile întrerupte prin a striga înăuntru. Peste un asemenea prag trece câte unul cu inima temătoare, neștiind cum se va rezolva problema lui. Și câte unul, care caută sfat în dificultăți, un avocat care acordă asistență juridică în proces, intră plin de speranțe la avocat; dar speranța i-a fost înșelată. „M-aș ocupa cu plăcere de problema dumneavoastră, dar întâi trebuie să plătiți 30 de mărci cauciune, încât cheltuielile de judecată să fie garantate.” „Treizeci de mărci? Abia dacă am o marcă.” – a spus o văduvă. „Atunci nu pot să vă ajut.” La ce i-a folosit inscripția: Intrați fără să bateți!? – A plecat întristată de acolo. Sau la ce îi folosește infractorului care tocmai a fost arestat și este dus acum în biroul poliției, că acolo scrie deasupra ușii: Intrați fără să bateți!? El nici nu vrea să intre, dar trebuie; de aici drumul merge la închisoare sau la pușcărie, aceasta o știe bine.

În general, musafirii care intră fără să bată, nu sunt iubiți: portărei, executori sau chiar hoți, boli și moarte. Ei toți sunt aceia care vor să ia ceva ce proprietarul nu vrea să dea de bunăvoie. Toți aceștia nu se lasă împiedicați de uși zăvorâte, ei intră, aduc în casă spaimă, suferință, lacrimi.

În anul 1866, trupele noastre au venit din apropierea Vienei la Halten. Erau zilele în care la Nikolsburg se negocia asupra păcii. Atunci a venit în armata noastră un musafir, fără să bată, care n-a permis să i se încuie ușa: holera, care a cerut mai multe victime decât câmpul de luptă. Unde apărea ea, trebuiau procurate cât mai repede case izolate pentru a-i adăposti pe bolnavi. Astfel s-a petrecut într-o zi la cazarea batalionului de pușcași ai regimentului Alexander, că un subofițer, fără să bată, a intrat într-o casă de țărani cu ordinul: „Această casă va fi spital de holeră; locuitorii trebuie s-o părăsească imediat!” Ce solie! Ea trebuia executată imediat, căci batalionul avea deja 10 bolnavi. Războiul este un musafir neînduplecat.

Solii răi, care nu bat la ușă, se numesc „veștile lui Iov”, și anume, pentru că într-o singură zi la Iov au venit în grabă patru soli (compară cu Iov capitolul 1), care i-au anunțat pieirea turmelor și păstorilor lui, avuției și copiilor lui. Pentru veștile rele și pentru moarte nimeni nu-și poate ține ușile închise. Dar mai există și alți musafiri care intră fără să bată: păcatul, ispita. Cum se târăsc șerpilor tiptil prin cele mai mici deschizături și pătrund într-o casă închisă, tot așa și pofta păcatului. El se strecoară în inimă cu reprezentări exacte, ispititoare ale minții. Apoi vin prieteni fără scrupule sau cărți rele, care zugrăvesc păcatul atât de ademenitor – toți vin fără să bată la

ușă. Nenumărați oameni deschid larg ușile inimilor și lasă musafirii răi înăuntru, care leagă lanțuri și funii în jurul membrelor; viața este trasă în jos. Satan a scris deasupra ușii inimii oamenilor născuți în păcat: „**Poftiți înăuntru fără să bateți la ușă!**” Acolo intră și ies liber dorințe și poftă, planuri și păcate – **numai pentru Unul să rămână ușa închisă: pentru Isus, Mântuitorul.** El, singurul care aduce numai binecuvântare, pace, mântuire în inimă, casă și viață, nu trebuie să fie lăsat înăuntru. Dar el bate la ușă. „Iată, Eu stau la ușă și bat.” (Apocalipsa 3,20.)

În tainic ceas de noapte, auzi ce bate-n tine?
Auzi mereu bătând? Spune: cine-i oare, cine?
Nu-i pulsul tău; trebuie să fie mai profund:
Isus, Mântuitorul: „Vreau la tine să pătrund!”

Moartea vine iute la sărac și la bogat
Dar nu-ntreabă, nici nu bate, năvălește-ndat’.
Isus așteaptă, la ușa inimi revine
Și-apoi pleacă trist, dar atunci e vai de tine!

De-afară vei cere: „Înăuntru vreau să viu!”
Măinile-ți frângând vei sta, dar va fi prea târziu!
Păcătos mârșav, cine bătea mai ’nainte?
Ce-l ce-atât te-a vrut, azi nu te mai ține minte.

Marea majoritate a oamenilor țin închisă ușa inimii pentru Mântuitorul care bate și totuși nu bate decât pentru a spune păcătosului, că Dumnezeu a deschis larg ușa slavei cerești pentru oricine care dorește să intre. Oricine este invitat, oricine poate veni, chiar și cel mai ticălos, cel mai disprețuit; în nenorocirea păcatului său, el are voie să intre fără să bată la ușă. Ușa este deschisă. Isus îi primește pe păcătoși, sângele Lui curăță de orice păcat. El spune: „Eu sunt ușa.” Când Isus a rostit pe cruce cuvântul triumfal: „S-a isprăvit!”, s-a rupt nu numai perdeaua vizibilă din templu, care închide drumul spre Sfânta sfintelor, ci s-a surpat zidul despărțitor înalt până la cer, de netrecut, care-l despărțea pe omul păcătos de Dumnezeu. **Poarta cerului a fost deschisă** fără condiții pentru oricine care caută mântuire și iertare. „De vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada.” „Totul este gata, veniți!” „Veniți și luați apa vieții fără plată!” Veniți, ușa este larg deschisă, dragostea lui Dumnezeu îi invită pe toți.

Cât timp trăiește omul aici pe pământ, harul îl cheamă să intre prin ușa deschisă. Fiecăruia îi este dată o anumită limită de timp, în care poate veni. Dumnezeu amintește de multe ori prin providența Lui serioasă, prin decesul prietenilor și al rudelor, prin boală și ocrotire, ca nimeni să nu piardă răgazul. Cine vine mai târziu, găsește ușa închisă pentru totdeauna, n-o mai deschide nici o rugămintă, nici o stăruință. Dacă până astăzi ai rămas departe de dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, vino totuși astăzi, ca să nu trebuiască să rămâi veșnic afară, departe de Dumnezeu, în durere veșnică, în ocară și rușine veșnică.

Nr. 45 NERECUNOScutUL DEGET AL LUI DUMNEZEU

„Luați seama dar, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape. Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmul 50,22-23)

Marti, în 18 mai 1897, după-amiază la ora două și jumătate, a plecat de la comisariatul militar regional din Barmen un transport de 1600 de rezerviști, care trebuiau să fie duși într-un tren lung, la un exercițiu de douăsprezece zile al regimentelor de infanterie 98 și 130 din Metz. Noaptea, pe la ora unsprezece și jumătate a survenit un groaznic accident de cale ferată la stația Pelm, în apropiere de Gerolstein, pe linia Koeln-Euskirchen-Trier. O parte a trenului lung s-a dezlegat și s-a dus pe calea ferată în pantă cu o forță îngrozitoare spre partea din față a trenului, care fusese oprită. De sub dărâmături au fost scoși 11 morți și 33 de oameni parțial grav răniți. - Plecaseră din Barmen într-o veselie dezământată; acum zăceau palizi pe pajiște. – Câți vor fi fost pregătiți de moarte?

Printre cei grav răniți se afla și rezervistul Heizer B. După o lungă suferință a fost lăsat să plece din spital ca invalid de gradul I și a primit de atunci încoace o pensie săptămânală de 27 de mărci, egală cu întregul lui salariu săptămânal. Mulțumită firii sale sănătoase, puternice, B. a biruit relativ foarte curând consecințele rănirii grave. Ce s-a ales mai departe de ceilalți 32 de răniți, nu știm, dar povestea vieții lui B. o cunoaștem până la sfârșit. Limbajul serios al lui Dumnezeu din acea noapte de mai 1897 a rămas la fel de ineficace pentru inima și viața lui, ca și binefacerile pe care Dumnezeu le-a făcut acestei grave zdruncinări: însănătoșire grabnică, recăpătarea capacității de muncă, pensie mare. Noul timp de har dăruit l-a folosit numai pentru a sluji poftei lui. Să lucreze n-a mai vrut, că doar avea bani destui. S-a dedat vieții de cârciumă și a intrat în relație cu o fată ușuratică, care în același timp întreținea relații cu țiglarul B., un om cu multe antecedente penale. Curând, din gelozie, între cei doi bărbați s-a iscat o ură amară. Țiglarul a hotărât să-și omoare dușmanul. În 20 iulie 1898, invalidul B. a hoinărit toată ziua prin cârciumi cu câteva muieri, printre care și iubita lui, după-amiază a băut cu ele o sticlă de țuică în parcurile orașului și apoi a mers cu un prieten în locuința acestuia, pentru a se dezmetici din beție după un somn bun pe dușumeaua casei. Aici l-a găsit dușmanul noaptea și l-a ucis cu ciocanul de țiglar. Astfel a plecat acest bărbat în veșnicia de care a fost atât de aproape deja în urmă cu 14 luni. Dumnezeu Și-a ridicat zadarnic degetul pentru el.

Numără odată, camarade, începând din tinerețe, toate ocaziile în care ai fost aproape de moarte, ai avut o boală grea, ai fost în mare primejdie! Vei afla că ai avut parte de ocrotiri deosebite și ușor de recunoscut, din partea harului lui Dumnezeu. Dumnezeu spune, ca regulă generală, că El face acesta de două-trei ori cu fiecare om, pentru a-i aduce sufletul înapoi din pierzare, ca să găsească harul lui Dumnezeu și ca lumina lui Dumnezeu să lumineze în inima lui întunecată. (compară cu Iov 33,29 și 30.) Dar sunt sigur că Dumnezeu a făcut cu tine o excepție a harului și în loc să trăiești de două-trei ori așa ceva, te-a făcut să trăiești de patru-cinci ori. Da, există oameni în viața cărora din tinerețe s-au succedat una după alta multe asemenea minunate ocrotiri, ca un lanț. De câte ori mâna rece a morții a fost întinsă spre viața noastră, dar a fost oprită prin mâna lui Dumnezeu, aceasta tu n-o știi, nici eu.

Există mulți oameni, care strigă la Dumnezeu în clipa primejdiei de moarte; abia au ajuns în siguranță, că buzele lor dau peste ele de haz și chiar batjocură. Dar Dumnezeu știe să-i găsească pe unii ca aceștia. Tot așa era un maestru într-o fabrică din Barmen, care disprețuia cu ironie și batjocură toate salvările de care a avut parte și disprețuia toate bunătățile lui Dumnezeu, a respins cu ostilitate orice cuvânt despre Isus și despre mântuirea veșnică. Așa că într-o după-amiază, când nici nu gândea, bărbatul puternic a fost prins de cureaua de transmisie a mașinii, smuls și sfărâmat – și s-a terminat.

Despre oamenii nedisciplinați Dumnezeu spune: „Când tu urăști muștrările și arunci cuvintele mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevețești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi. Luați seama dar, voi, care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape. Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmul 5,17-23.)

Dumnezeu vrea prin asemenea salvări și ocrotiri, ca cele istorisite mai sus, să trezească inima și conștiința oamenilor, ca ei să se intereseze de Dumnezeu și să învețe să cunoască dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos. Pentru majoritatea oamenilor, Dumnezeu Își ridică zadarnic degetul. Dacă vorbește în Cuvântul Său, ei nu-L iau în seamă; cuvintele cele mai zguduitoare, mai grave ale lui Dumnezeu, se scurg peste inima lor ca apa peste piatră, care nu lasă în urmă nici o impresie. Dragostea lui Isus, chemarea harului, îndurarea lui Dumnezeu, judecata viitoare – nimic nu poate să exercite vreun efect. Dacă Dumnezeu le vorbește prin creație, prin primăvara înflorită, prin strălucitorul cer înstelat, prin amurgul luminos, în furtuna cu rafale de vânt, pe marea agitată, ei nu înțeleg că un Dumnezeu prezent, sfânt, atotputernic le pune în fața ochilor minunile creației Sale, ca ei să-L adore și să-L laude. Când Dumnezeu vorbește în călăuzirile vieții lor prin ocrotire și salvare dintr-o boală mortală sau din mare primejdie, ei vorbesc despre întâmplare și întorsături norocoase în loc să-L laude pe Dumnezeu – niciodată nu recunosc mâna lui Dumnezeu, până când, în sfârșit, viața se sfârșește, timpul harului se termină și nu mai are cine să-i scape.

X. era un bărbat tânăr, în cei mai buni ani, când o boală gravă l-a trântit la pat. Era deja a patra oară în decurs de câțiva ani că era așa de aproape de moarte. Viața lui era una nelegiuită. Cu toate că în cele trei cazuri anterioare, în pragul veșniciei l-a jurat solemn lui Dumnezeu îndreptare dacă-l va ridica din nou, totuși a continuat mereu viața îngrozitoare, deși știa că nu este bine; tot de atâtea ori Dumnezeu i-a dăruit din nou sănătate, în pofida tuturor așteptărilor. La el era adevărat cuvântul: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2 Petru 2,22). Deci, X. privea pentru a patra oară în veșnicia gravă și anume, în dureri mari ale trupului și ale sufletului și cu siguranță sfârșitul se apropia repede. Atunci, într-o zi la prânz și-a rugat rudele să se roage totuși pentru el în camera alăturată. Aceștia s-au retras acolo, ca să se apropie de Dumnezeu pentru nefericitul muribund; dar stăruința lor a fost împiedicată prin cuvântul serios care le-a apărut înaintea ochilor: „Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți ... și nu vă plac muștrările Mele, de aceea și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, Îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza. ... Atunci Mă vor chema și nu voi răspunde; Mă vor căuta și nu Mă vor găsi.” (Proverbe 1,24-28 textual.) Familia s-a întors la muribund. Când au deschis ușa, au răsunat de acolo spre ei aceleași cuvinte cu un strigăt îngrozitor: „De aceea și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, Îmi voi bate joc când vă va apuca groaza.” Acestui strigăt tare al muribundului, i-a urmat tăcerea morții: sufletul sârmanului a zburat, s-a dus la destinul lui veșnic.

În fața lumii vrei să fii respectabil și destoinic; aceasta nu este hotărâtor pentru problema: dacă ești împăcat cu Dumnezeu. Ești împăcat cu Dumnezeu? Cu siguranță că Dumnezeu te-a avertizat de multe ori. Nu urma acel exemplu de necredință și de nepocăință; grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Dumnezeu cheamă și caută „ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4,16). Este scris: „Un om care se împotrivește tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac.” (Proverbe 29,1 textual.) „Iată, acum este vremea potrivită; iată, acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6,2 textual.)

Nr. 46 ABANDONAT PREA DEVREME

„Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezechiel 34,4)

În bătălia de la Ligny din 16 iunie 1815, căpitanul Bellmer a pătruns în satul Ligny cu compania 10 a regimentului de infanterie 29; el a fost împușcat în mijlocul satului, la pârâu, de un călăreț francez a cărui misiune era să provoace incidente armate; s-a iscat o luptă îndârjită pentru cadavrul lui. Căpitanul Schweling s-a așezat de-a curmezișul peste cadavru și l-a apărat cu sabia, până acesta a fost dus la o parte de câțiva oameni ai săi. În afară de aceasta, doi francezi s-au năpustit violent la căpitanul Schweling; el a primit o împunsătură de baionetă și o împușcătură în brațul stâng, dar a rămas în luptă.

Curând după aceea trupele prusace au fost alungate din sat prin superioritatea forțelor franceze și în retragere au ajuns sub foc violent; căpitanului Schweling i-a fost zdrobită aici coapsa stângă printr-o împușcătură; în același timp a fost împușcat în abdomen. Tras înapoi de oamenii lui, a fost legat inconștient pe un afet de tun și scos astfel din luptă. Pentru că nu mai dădea nici un semn de viață, seara a fost așezat într-o casă, într-o grămadă de cadavre. În dimineața următoare, o cantinieră a mai descoperit un semn viață în el, așa că a ajuns în îngrijire medicală și a fost complet restabilit, cu toate că pe parcursul vindecării medicii au îndepărtat din corpul lui 60 de fragmente de os, unul de mărimea degetului mare. Numele lui este scris în biserica din Lüttich, printre cei căzuți în bătălia de la Ligny, dar el s-a însănătoșit complet, a fost mai târziu șef de companie în regiment și a murit în vârstă de 78 de ani, în 11 iunie 1870, în căminul de invalizi din Berlin.

Deci acest brav ofițer a fost salvat dintr-o grămadă de cadavre, pentru a trăi încă 55 de ani. A fost aproape mort, dar realitatea a fost că trăia. A lipsit foarte puțin ca să fie îngropat cu morții care-l înconjurau – dar în felul acesta s-a întors printre cei vii.

Și mulți credincioși zăceau odinioară sângerând lângă drum, aproape pierduți. Se aflau deja în camera mortuară, dar dragostea căutătoare a pornit să-i salveze și i-a tras afară. Nouă, oamenilor, cu inimile noastre sărace în dragoste, ne este repede la îndemână să abandonăm un om ca fiind fără speranță. Dacă am avertizat, am chemat, am îndemnat de câteva ori, îi așezăm pe oameni în camera mortuară ca fiind fără speranță. **Domnul face altfel**; sufletul nemuritor al unui om este pentru el infinit de prețios. Câte unul trăiește în ostilitate față de Cuvântul lui Dumnezeu, în amărăciune, în slujba păcatului; el nu mai vrea să audă nimic despre dragostea lui Isus – să-l abandonăm așa de repede? Tu nu știi ce se petrece în inima lui. S-ar putea ca o modalitate revigorantă, un cuvânt de dragoste, de nădejde, poate face ca el să deschidă ochii și să trăiască. „Dragostea crede totul, nădăjduiește totul.” (1 Corinteni 13,7.)

Conform acestui cuvânt precedează și dorește Domnul, ca și ai Săi să procedeze la fel. Drahma pierdută, care zăcea în gunoi, și-ar fi găsit sfârșitul cu siguranță pentru totdeauna în grămada de gunoi, dacă femeia n-ar fi aprins lampa și n-ar fi căutat și măturat cu hărnicie în toată casa, până când a găsit-o. Era, într-adevăr, foarte murdară și așa cum zăcea acolo, nu era nimic de sperat pentru ea. Nu în situația, nu în starea, nu în aspectul lui a stat cauza pentru care mai era ceva de sperat pentru ea, **ci în inima femeii**, pentru care drahma era așa de prețioasă, încât n-a vrut cu nici un preț s-o lase. Motivul pentru care mai este speranță pentru păcătosul și batjocoritorul cel mai rău, atât timp cât mai trăiește pe pământ, este acela că Isus îl iubește, **că Isus vrea să-l salveze.** –

Când mătura femeii a atins praful în colțul întunecos, a apărut o licărire slabă în ochii ei, o reflectare a luminii pe care ea o ținea în mâna cealaltă – atunci a găsit, **drahma era salvată!**

Dacă îi privim pe oameni cu ochii, ca și când n-ar merita să întindem mâna după ei, atunci nu vom izbuti nimic în inimile lor. Cu țurțuri de gheață nu se poate aprinde nici un foc.

Iată un exemplu din viața practică. Un grup de tineri întreținea în tren o conversație care-L defăima pe Dumnezeu. Doi călători, care ședea citind în același compartiment, au fost indignați asupra ei și cel tânăr l-a rugat pe cel mai în vârstă, să mustre discuțiile rele ale tinerilor. Acesta a răspuns: „O, l-a ce ar ajuta! Ar însemna doar să aruncăm mărgăritarele la porci”, - și și-a citit ziarul mai departe, iar tinerii au continuat cu vorbele lor nelegiuite. Brusc au fost întrerupți de vocea liniștită a celui mai tânăr dintre cei doi: „Prietenii, discutați împotriva poruncilor lui Dumnezeu, prin aceea că abuzați de Numele Lui și vorbiți de osânda veșnică, de parcă aceasta ar fi ceva de glumă. Discuția dumneavoastră trebuie să supere pe orice om cumsecade și ceea ce este și mai important, Îl insultați pe Dumnezeu cu ea. El vă va cere cu siguranță socoteală pentru orice cuvânt nefolositor și nelegiuit.” Tinerii, surprinși de această adresare, au tăcut o clipă, dar curând a început din nou aceeași discuție, amplificată prin remarci veninoase, pentru a-l necăji pe dojenitor. Atunci trenul s-a oprit și tinerii au coborât. „Nu prea ați făcut bine cu reproșul dumneavoastră”, a spus vârstnicul zâmbind, „doar v-am spus, ar însemna să arunci mărgăritarele la porci. Dar în aceeași clipă s-a deschis ușa, unul dintre tineri s-a întors și s-a adresat celui mai tânăr: „Vă mulțumesc, domnule, pentru acele câteva cuvinte pe care ni le-ați spus atât de prietenos; îmi pare rău că am folosit asemenea cuvinte. Nu putem spune că nu știm că nu este bine; unii dintre noi nu vor uita ce ne-ați spus. Noapte bună!” Domnul vârstnic și-a primit răspunsul -, **tinerii batjocoritori nu fuseseră demni de serviciul din dragostea al unei muștrări?**

Cea mai mare putere pe pământ este dragostea lui Isus. Ea poate imposibilul, ea-și întinde mâinile spre păcătoșii nerecunoscători, pierduți, ostili față de Dumnezeu.

Oricât de adânc ai fi căzut, oricât ai fi de încâlcit în păcat și de obișnuit cu relațiile cu batjocoritorii, oricât de indiferent, dur sau mândru ai fi fost - Domnul îți oferă cuvântul: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.” (Isaia 43,25.) Într-adevăr, Domnul numește întotdeauna „păcat” ceea ce este păcat, dar El se străduiește prin dragostea Lui covârșitoare să-i convingă și pe cei mai răi, că ei sunt foarte valoroși pentru inima Lui.

Fiul unor creștini credincioși a pornit pe căi rele; deja ca tânăr de 16 ani pedepsit cu închisoarea pentru efracție, de dragul părinților a găsit primire plină de dragoste și muncă într-o casă creștină. Dar toată dragostea și răbdarea păreau zadarnice. Trândăvia, obrăznicia și un nou furt grav l-au gonit pe tânărul infractor. La Berlin a găsit din nou la creștini pâine și muncă. Dar în câteva luni, în care a învățat să cunoască toate adâncimile viciului, a fost condamnat din nou pentru hoție gravă la un an și jumătate de închisoare. Oricine spunea: „Aici nu mai este nimic de sperat!” Dar dragostea tatălui credincios a ținut tare, rugându-se, de făgăduințele lui Dumnezeu. Și iată, fiul s-a întors în casa părinților, ca un om nou; el s-a convertit cu adevărat și este bucuria părinților, un fiu devotat și un muncitor harnic.

Noi, cei care îi aparținem lui Isus, care știm și mărturisim că El a murit pe cruce ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți, să fim păziți ca să nu-i punem pe oameni așa de repede în camera mortuară! N-a fost și starea noastră fără speranță când Domnul ne-a atras la El? Dar El ne-a iubit și a întrebuițat trudă și grijă pentru noi, a trimis mesageri cu cuvinte de avertizare și de viață la noi. Atunci s-a făcut primăvară, ramurile moarte, reci, uscate au început să înmugurească și să înflorească.

Suntem de multe ori împreună cu oameni, în ale căror discuții păcătoase și discuții înstrăinate de Dumnezeu nu ne putem amesteca. Dar dacă inima se roagă cu dragoste Domnului: „Doamne, dă-mi ocazie, înțelepciune și putere să le spun cuvinte de viață și de dragoste!”, atunci Domnul ajută la aceasta.

Nr. 47 ÎNĂUNTRU SAU AFARĂ?

„Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți de cetate! Afară sunt: câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.”
(Apocalipsa 22,14 și 15 textual)

De curând, un soldat german a făcut trista afirmație în mijlocul camarazilor lui: „Îmi imaginez că-i mai interesant în iad ca în rai – prefer să ajung în iad.” Este de temut că acestui batjocoritor i se va împlini dorința. Dumnezeu a așezat deja de multe ori, dintr-odată, asemenea batjocoritori acolo unde au dorit să fie. În urmă cu câțiva ani a fost reparat un pod. Printre meseriașii care lucrau la el, era și un anume P., un cunoscut înjurător și hulitor. Acesta batjocorea într-o dimineață, în mod obișnuit, în legătură cu viața viitoare, judecata lui Dumnezeu, cer și iad și în final, cerându-i-se socoteală, a rostit vorba îngrozitoare, că el ar vrea, cu tot atâta plăcere ca în cer, astăzi încă să ia prânzul **în iad**. Era ora 11 dimineața când bărbatul a rostit acele cuvinte fără a-i păsa de cuvântul: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit!” și i s-a întâmplat așa cum a dorit. Foarte puțin înainte de ora prânzului a făcut un pas greșit, a căzut de pe schelă, și-a frânt gâtul și și-a dat duhul.

Ceea ce oamenii numesc în mod obișnuit „a ajunge în cer”, Biblia numește: „Împărăția cerurilor”, „cetatea lui Dumnezeu”, „Ierusalimul ceresc”. Este locul în care copiii lui Dumnezeu vor fi pentru totdeauna cu Domnul și vor împărtăși slava Lui. „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22,4.) Acolo nu va fi noapte, Dumnezeu Însuși va fi soarele; desfătare veșnică, niciodată nu va mai fi vreo durere, nici păcat, nici speranțe spulberate – numai fericire; ce viață! Dar nu toți oamenii intră în această cetate. Nu peste toate mormintele strălucește lumina acestei nădejdi.

Dacă treci cu trenul prin Westfalia în seara de 2 noiembrie, în multe sate vezi mormintele în lumină strălucitoare. Pe fiecare mormânt arde o lumină. Aceasta trebuie să însemne că omului, al cărui trup în descompunere a fost coborât acolo în pământ ca un bob de sămânță, lumina îi strălucește ca o nădejde veșnică. Ah, pentru majoritatea oamenilor ea nu strălucește în moarte, pentru că nu L-au primit în inimă ca Mântuitor pe Acela despre care este scris: „**În El era viața și viața era lumina oamenilor.**” De aceea Cuvântul lui Dumnezeu continuă în acest loc: „**Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o.**” (Ioan 1,4-5.) Da, așa este. Isus, viața veșnică, S-a arătat, crucea de la Golgota strălucește într-o lume întunecoasă, pierdută. Dar lumea nu întreabă de dragostea lui Dumnezeu.

Dumnezeu arată în ultima pagină a Bibliei, cum își va ocupa toată omenirea locul ei în veșnicie. Ce mare deosebire între timp și veșnicie! Pe pământ este atâta amestec, în veșnicie – deplină despărțire! Acolo există numai un „**înăuntru**” pentru copiii luminii spre slava veșnică și bucurie; și un „**afară**” în întunericul absolut, spre pierzarea veșnică. În cetatea cerească a lui Dumnezeu se află numai asemenea oameni, care și-au spălat hainele în sângele Mielului. Ei au fost odinioară păcătoși sărmani, fără nădejde, **dar n-au venit zadarnic la Isus**. El, care a îndurat pe cruce judecata dreaptă a lui Dumnezeu, i-a primit în har. Jertfa Lui le-a ispășit vina, le-a dat dreptul la pomul vieții, au voie să intre pe porți în cetate. Ei sunt **înăuntru** pentru totdeauna. Ei nu vor mai ieși niciodată.

Noe, care L-a ascultat pe Dumnezeu crezând, a găsit în corabie salvare față de judecată, el a fost înăuntru, iar lumea păcătoasă dată pradă morții, a rămas afară. (Geneza 7,13.) În noaptea Paștelui, Israel era în interiorul stâlpilor ușii unși cu sânge; înăuntru erau păziți; dar peste egiptenii care erau afară, a venit judecata mâniei lui Dumnezeu. (Exod 12,12-13.) Cele cinci fecioare înțelepte erau cu mirele **înăuntru**, în odaia de nuntă; cele cinci fecioare nechibzuite au rămas **afară**, căci ușa era închisă, iar Domnul le-a răspuns: „Adevărat vă spun, că nu vă

cunosc.” Astfel se întinde acest contrast între înăuntru și afară prin viața oamenilor, din Paradis până în veșnicie.

Oare cine sunt cei care sunt veșnic afară? „Afară sunt câinii”; așa numește Cuvântul lui Dumnezeu pe toți vrăjmașii evidenți ai lui Dumnezeu. Despre aceia care L-au pironit pe Isus pe cruce, Scriptura spune: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele.” (Psalmul 22,16.) Când Isus și adepții Lui sunt atacați cu batjocură și ostilitate, când orice răutate este pronunțată nepedepsit și fără să se ivească vreun apărător pentru copiii lui Dumnezeu – ce grav: **afară sunt câinii!**

Când oamenii aleargă la cei ce dau în cărți și la ghicitoare, să asiste împreună cu alții în adunări de spiritism cum sunt invocate duhurile din lumea morților – **afară sunt câinii!** Superstiția și spiritismul se extind puternic în poporul german. Spiritismul nu este numai scamatorie și înșelătorie. Dumnezeu spune: „Să nu fie la tine nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri, este o urâciune înaintea Domnului.” (Deuteronom 18,10-12 textual.) Ghicitorii și cei ce dau în cărți provoacă o nenorocire teribilă. Montatorul von Sulkowski (firma de electricitate Siemens și Halske), avea o căsnicie fericită și trei copii, locuia în Charlottenburg, familia era bine îngrijită. Bărbatul lucra în aprilie 1899 în străinătate, cu un venit lunar de aproximativ 500 de mărci. În absența sa, femeia a omorât cei trei copii și pe sine însăși. Bărbatul, rechemat telegrafic, și-a găsit zdrobită fericirea vieții. Cum s-a petrecut această nenorocire de nespus? Ziarele relatează: Doamna von Sulkowski, însoțită de Ragotzky, femeia de serviciu plătită cu ziua, a vizitat miercuri o ghicitoare în cărți, care prin aiureala ei smintită a pricinuit nefericita faptă. Ghicitoarea a proorocit: „În scurt timp veți avea un mare proces; funcționari de la judecătoria vor intra și vor ieși din locuința dumneavoastră; acest proces va fi pricinuit în special de bărbatul dumneavoastră, care și-a procurat o iubită la locul lui de muncă de acum.” Aceasta a fost prea mult pentru biata femeie. Zadarnic a făcut doamna Ragotzky uz de toată arta ei de a îndupleca, pentru a o liniști pe cea enervată; nefericita răspundea de fiecare dată: „Ghicitoarea are dreptate, căci altfel soțul meu ar scrie mai des.” Apoi a urmat fapta. – Dumnezeu avertizează: „Afară sunt vrăjitorii!”

Afară sunt și curvarii. Câte unuia nu-i place să fie găsit în ceata câinilor și a vrăjitorilor, îi place să ocupe în lume o poziție respectabilă și totuși face parte dintre aceia despre care este scris: „Știți bine că nici un curvar, nici un stricat ... n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.” (Efeseni 5,5.)

Afară sunt și ucigașii și anume, nu numai aceia care au distrus o viață omenească pentru a fura bani, ci și aceia care au omorât oameni din răzbunare, la mânie, din gelozie sau ambiție. De asemenea, toți aceia sunt ucigași înaintea lui Dumnezeu, care au frânt o inimă prin amărăciune și dușmănie, dragoste neglijată și infidelitate - câți fii n-au devenit ucigașii taților sau mamelor lor, prin necazurile pe care li le-au făcut!

Afară sunt și slujitorii idolilor (idolatri). Aici nu este vorba numai de închinătorii la idolii de lemn sau de piatră, ci de toți oamenii care au făcut loc altor puteri în inima lor, locul dragostei și al încrederii, care I Se cuvenea lui Isus. La unul idolul este eul, egoismul este caracterul vieții lor; la mulți alții este ambiția, la mult mai mulți este încrederea în bani, avariția. Scriptura îi numește idolatri pe lacomi și pe zgârciți. Mulți oameni aparent evlavioși vor sta afară printre idolatri.

Afară sunt și toți aceia care iubesc minciuna și trăiesc în minciună. Ce mulțime nenumărată trece prin fața ochilor noștri în gând! Cât de des, când puhoiul oamenilor muritori trece dincolo în veșnicie, răsună ca un dangăt grav de clopot peste fiecare: „Afară! Afară! Afară!”

Ferice de omul care-și găsește pentru totdeauna locul înăuntru, în casa Tatălui, despre care Isus spune: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri!”

Nr. 48 ESTE ACEASTA CEVA SERIOS PENTRU TINE?

„O, de-ar ținti căile mele la păzirea orânduiriilor Tale!” (Psalmul 119,5)

În fața mea este tabloul unui bur bătrân cu cei zece fii ai lui, fiecare își are pușca în mână, centura cu cartușe agățată de umăr; sunt pe punctul a de părăsi casa și curtea, ca să plece la luptă pentru libertatea patriei lor. Nici unul n-a rămas în urmă, pentru ei este foarte serios să pună totul în joc. Când un popor se înarmează pentru război, pentru a lupta împotriva unui dușman extrem de puternic pentru libertatea și dreptul său, atunci se pune întrebarea: **Este ceva serios pentru el, ca să riște în această luptă totul: viața, averea și sângele?** Să se mizeze totul numai pe aceasta: biruință și libertate?

Când un fiu vine la tatăl său și spune: Tată, vreau să-mi aleg această carieră! Atunci tatăl întreabă și el, probând: Este aceasta ceva serios pentru tine? Ai numai o viață, numai o dată ai de cheltuit puterea tinereții; ceea ce folosești pe drumul acesta, este pierdut. Trebuie să fie o hotărâre absolută, căci **este o hotărâre de viață!**

În lucrurile pământești, generația zilelor noastre nu duce în nici un caz lipsă de seriozitate absolută. Dacă medicii, de exemplu, pentru a studia ciurma și vindecarea ei, recurg la a-și risca viața printre bolnavii de ciumă – ce seriozitate! Cât de serios este pentru comandantul nostru în armată și în flotă să facă totul, ca în caz de război să fie pregătit de luptă și antrenat pentru luptă! Timpul este economisit. Nu se pune problema vremii, a arșiței și a frigului.

Și în primul rând, dacă este vorba de a câștiga bani! Câtă seriozitate este întrebuițată! Totul este pus îndărătul acestui lucru. Mulți negustori își văd copiii aproape numai duminica, pentru că toată săptămâna își folosesc timpul pentru afacerea lor.

Există un singur domeniu în care de jur-împrejurul nostru domnește cea mai mare nechibzuință: acesta este salvarea veșnică a sufletului nemuritor. Mulți oameni care sunt credincioși și devotați în cariera pământească, tratează indiferent și superficial tot ceea ce se referă la relația lor de viață cu Dumnezeu, la mântuirea sufletului și partea lor de moștenire în ceruri.

De curând am văzut un bărbat foarte stimat, loial, într-o agitație febrilă, pentru că îi dispăruse un pachet de hârtii de valoare; îl rătăcise și l-a copleșit teama că l-a pierdut. S-a liniștit abia când a ținut în mână lucrul pierdut. Aceasta a fost cu siguranță explicabil și normal. Dar când un om este năpădit de teamă pentru că prin păcatul lui se vede pierdut pentru totdeauna și se îndreaptă spre Dumnezeu cu stăruință serioasă și pocăință profundă, se convertește la Isus și de acum înainte trăiește într-o viață nouă, veghind și rugându-se, își poartă sufletul în palme și se păzește să nu-și păteze haina albă a neprihănirii dăruită lui prin har, atunci oamenii spun despre el: este exaltat sau fanatic sau spun fățiș: a înnebunit! De multe ori ai parte să vezi că părinții se plâng ca de o nenorocire din cauza convertirii copiilor lor, ba chiar sunt mânioși. Un tată vedea fără durere că fiii lui care crescuseră, mergeau pe căile lumii și ale păcatului, chiar trăiau în necurăție. Aceasta nu-l întrista, deoarece progresau în meseriile lor. Atunci unul dintre fii s-a convertit cu toată seriozitatea, îl mărturisea cu vorba și cu fapta pe Isus – începând de atunci tatăl a fost înverșunat împotriva lui și a spus că viața nouă a fiului său a adus în casă: necaz, grijă și discordie. Satan a făcut ca cei pe care îi stăpânește, să numească lumina, întuneric și întunericul, lumină. Dar Dumnezeu l-a învățat pe un creștin adevărat să spună: „O, de-ar ținti căile mele la păzirea orânduiriilor Tale!” (Psalmul 119,5)

„**Cu toată seriozitatea**”, ce cuvânt frumos, minunat! Te gândești involuntar la o luptă, unde într-o bătălie lungă, fierbinte se luptă pentru a cuceri poziția tare a dușmanului, ca la Spichern, în 6 august 1870. Liniile de pușcași erau sub foc în fața culmilor Muntelui Roșu. Acolo nu se vorbea mult, acolo trebuia: să persevereze, să lupte în continuare, până când dușmanul bate în retragere. În acele clipe, bravul general Constantin von Alvensleben (biruitorul de la Spichern, Vionville și Le Mons), a văzut stând la o oarecare depărtare de el o linie de pușcași, care nici nu trăgea, nici nu înainta. El se temea că acolo lipsea toată seriozitatea luptei și a trimis ordin de a înainta. Atunci a primit raportul: **„Sunt numai morți.”** Pentru ei a fost foarte serios să câștige biruința, ei și-au pus viața în joc pentru aceasta. Asemenea scene ne înduioșează inima – n-ar trebui să se gândească toți oamenii la ce L-a costat pe Fiul lui Dumnezeu pentru a-i mântui pentru viață veșnică pe păcătoșii pierduți? El a jertfit mai mult decât noi, oamenii, când mizăm putere, viață și sănătate pe un lucru mare. El a părăsit slava Tatălui, unde nenumărate cete de îngeri ai lui Dumnezeu se plecau închinându-se înaintea Lui. El S-a smerit pe Sine Însuși și a devenit om și la înfățișare a fost găsit om. El a umblat 33 de ani în modestie în praful acestui pământ, necunoscut, neînțeleș, neprețuit. – Tot drumul Lui pe pământ a fost: **suferință**. Nici un om, nici măcar mama Lui, n-a putut să-I înțeleagă inima. El a îndurat ocară și chin, a fost bătut ca un infractor ordinar, încununat cu spini, pironit pe cruce de către oameni, pe care i-a iubit și i-a căutat. Creaturile Lui L-au batjocorit pe Creatorul lor care suferea și murea, care este dragostea. **Pentru Domnul slavei a fost ceva sfânt de serios, să te mântuiască pe tine și pe mine din blestemul lui Dumnezeu, de pierzarea veșnică.** Pentru dragostea Lui este și astăzi o seriozitate sfântă ca tu să nu te duci la pierzare; de aceea te-a urmat toată viața, ca să te caute. El cheamă în călăuzirile acestei vieți prin tot felul de mesageri, chiar și prin această pagină: „Este aceasta ceva serios pentru tine?”

Pentru lucrurile care sunt ceva serios pentru noi, folosim timp, bani și trudă! Mii de mărci cheltuiesc părinții, pentru că este ceva serios pentru ei, ca fiul lor să învețe sau să studieze ceva. Ani de muncă investesc tinerii pentru a trece examenul pentru profesia lor. Săptămâni de muncă se investesc pentru a cultiva pământul toamna și primăvara. Este ceva serios pentru proprietar; el vrea să recolteze de pe pământul lui. În timpul secerișului se trudește de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, pentru a duce rodul copt în hambare. Pentru toți este ceva serios. Iat-o pe mamă la patul de boală al odorului! Ea nu neglijează nimic. Nu-și îngăduie nici somnul. Ea dă medicamentul oră de oră, măsoară cu termometrul și notează temperatura. Cât de serios este pentru ea să nu neglijeze nimic, ca puilul ei să rămână în viață! Iată ce înseamnă: „cu toată seriozitatea!”. Poți să spui că și pentru tine este serios să apuci mântuirea veșnică prin sângele Fiului lui Dumnezeu și să fii păzit în el? **Nu demonstrează viața ta contrariul?** N-ai avut tu timp și simpatie pentru orice altceva în afară de El, Mântuitorul tău? N-ai avut tu timp și interes să înveți tot ce se poate și să citești ziare, romane, cărți de educație și știință, în afară de Cuvântul lui Dumnezeu? N-ai fost tu disponibil pentru orice relație cu prietenii buni în cârciumă și acasă, pentru anturajul vesel, circ și teatru, în afară de părtășia copiilor lui Dumnezeu, în mijlocul cărora este învățată calea vieții și Isus este lăudat?

Nu, fii sincer; până acum aceasta n-a fost ceva serios pentru tine. N-ai avut nimic împotriva – sper, cel puțin – ca la vreo ocazie să-I dovedești lui Dumnezeu respect aparent, dar în serios n-ai luat-o. Ai vrut să obții una și alta în profesia ta, ai vrut să fii vesel cu prietenii tăi, ai vrut să savurezi tinerețea. Dacă apoi, pe lângă lucrurile pământești necesare ai mai fi putut fi și mântuit, sigur că ai fi vrut – așa te-ai gândit. Dar în serios n-ai luat-o. Ai vrea de acum înainte să păzești orânduiriile lui Dumnezeu cu toată seriozitatea? Acestea sunt orânduiriile lui Dumnezeu: că Isus, care a murit pentru păcătoșii pierduți, cere inima ta, ca tu să te întorci cu pocăință și să apuci harul, ca să devii o proprietate veșnică a Aceluia care a plătit cu sângele Său prețul pentru sufletul tău nemuritor.

Adevărații creștini nu sunt în primul rând meseriași, soldați, moșieri, gospodine și așa mai departe și pe lângă aceasta, atât cât se cade și este obiceiul în lume, să mai fie și creștini și creștine, - ci creștinii adevărați întrebă în toate și în orice loc ce vrea și dorește Isus, Stăpânul

lor de față, cu ce-L pot onora, cu ce Îi pot face o bucurie, cum pot face voia Lui. Ei sunt preocupați să-I placă; ei fac lucrurile meseriei lor pământești spre cinstea Lui, iar El binecuvântează munca și drumul lor. Pentru ei este foarte serios, ei vor să spună cu Pavel: „Uitând ce este în urma mea, aruncându-mă spre ce este înaintea. Le socotesc toate ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3,13 și versetul 8.)

Dacă-L vei căuta pe Isus cu toată seriozitatea, din toată inima, El Se va lăsa găsit de tine, iar tu vei găsi în El viața veșnică, pace pentru inima ta și harul lui Dumnezeu.

Nr. 49 CÂNTĂRI SONORE ȘI CÂNTĂRI TĂCUTE

„Domnul este tăria mea și scutul meu; în El mi se încrede inima și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima și-L laud prin cântările mele.” (Psalmul 28,7)

Acum câțiva ani, un soldat era de santinelă în fața pulberăriei din Saarburg (Lorena). În liniștea nopții a cântat tare în garda lui solitară această cântare:

Am avut parte de-ndurare,
Deși eu n-am meritat-o;
O socotesc minune mare,
Inima-mi n-a căutat-o.
Acum știu: plin de încântare
Laud această îndurare!

Eu doar mânie am meritat
Totuși, voi fi în harul Lui.
Însuși El cu Sine m-a-mpăcat
Spălat în sângele Mielului.
Cum și de ce s-a-ntâmplat așa?
E-ndurare, nu-i altceva.

Aceasta, Doamne-Ți mărturisesc,
C-o laud, de-ntreabă cineva:
Pot doar îndurare s-o numesc,
Așa îmi spune inima.
Mă plec și-s plin de încântare
Și laud această-ndurare!

Subofițerul de serviciu a auzit cântatul și în ziua următoare l-a raportat pe cântăreț la căpitan pentru pedepsire. Avea dreptate, soldatul nu avea voie să cânte în gardă. Cu toate acestea, Domnul a transformat problema în binecuvântare. La apel, căpitanul l-a chemat pe cântăreț în fața frontului: „Cum ați ajuns să cântați în post?” „Domnule căpitan, tocmai mi-a venit așa în inimă și atunci am cântat o cântare.” „Ce ați cântat?” „Am cântat: Am avut parte de îndurare.” A cântat cântarea și astfel compania a auzit toată îndurarea lui Dumnezeu, care întinde mâinile spre toți oamenii. Apoi căpitanul a întrebat: „Acasă la dumneavoastră mai există astfel de oameni?” „Desigur, domnule căpitan.” „Intrați la loc!” Problema a fost încheiată, Isus a fost cinstit și a onorat acest copil al lui Dumnezeu, care cu siguranță a avut motiv să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru un asemenea căpitan. Că harul lui Dumnezeu poate să facă inima omului atât de fericită, încât trebuie să cânte despre Dumnezeul care este tăria și scutul lui, despre aceasta lumea nu știe nimic.

Soldații germani au cântece germane. În lupta de la Chateaudun (în 18 octombrie 1870), a noua baterie bavareză de șase furt și-a epuizat muniția trăgând. Căpitanul nu voia să se retragă din focul inamic. El le-a strigat tunarilor săi: „Muniția s-a terminat; acum cântăm ‚Die Wacht am Rhein!’” Și au cântat cântecul patriotic în timp ce au rămas pe poziție în focul inamic. Aceasta este brav și nobil. Și creștinii trebuie să facă să se audă cântările patriei lor cerești în lupta vieții.

Există cântece soldățești mărețe, nobile, întăritoare –există și din cele rele. Și aici este valabil: „Din prisosul inimii vorbește gura.” Spiritul unei trupe ca și a unei case sau al unui individ, se recunoaște după cântece. Există cântece atât de ordinare, încât nici o fată cumsecade nu are voie să le audă și încât părinții bine intenționați se rușinează când își zăresc fiii printre cântăreți. Oamenii care cântă cântece ordinare, sunt „niște valuri înfuriate ale mării, care-și spumegă rușinile”. (compară cu Iuda 13.) Orice cântec îl înalță pe om sau îl coboară.

Cercetează-ți cântecele pe care le cânti singur sau împreună cu alții! În cântece există o putere pentru a lega inimile. Cântărețul american Sankey a condus mii de oameni la Isus prin cântecele lui minunate, cântate cu credință și rugăciune, pe care în parte le-a compus singur și aproape pe toate le-a pus pe note. Dar există câțiva oameni care se pot lăuda că prin cântecele lor păcătoase, ordinare, au legat pe mulți în slujba păcatului.

Dumnezeu le-a dat oamenilor vorbitul și cântatul – **ce am făcut noi cu ele spre cinstea lui Dumnezeu?**

În slava lui Dumnezeu, cântările celor răscumparați vor răsună în ceruri spre onoarea lui Isus. „Tu ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ. (Apocalipsa 5,9-10.) Dar există și aici pe pământ cântări, liniștite sau sonore, care sunt foarte prețioase înaintea lui Dumnezeu, când inima unui om laudă în tăcere dragostea lui Dumnezeu, când se adâncește în veșnica îndurare a lui Isus și Îi mulțumește.

Există și cântări fără cuvinte și melodie, pe care nu le aude orice ureche. Ce murmură pârâul când stai liniștit la umbră pe mal, în timp ce apa clipește peste pietre? Nu povestește el despre zilele copilăriei tale, despre anii care au zburat și despre ce va fi și va veni în viața ta, ce tu nu știi?

Ce foșnește pădurea în vântul de seară? Nu vorbește ea despre trecerea vremii și despre seriozitatea veșniciei, chiar și despre păcat și vină și despre chemarea îndurării lui Dumnezeu?

Ce cântă păsările în dimineața înrourată? Nu cântă despre dragostea lui Dumnezeu, despre grija Tatălui din cer, despre credincioșia lui Dumnezeu, care se înnoiește în fiecare dimineață? Dar cântă în același timp despre o dimineață eternă, când va fi bucurie deplină.

Ce vorbesc valurile mării, care se rostogolesc la mal interminabil, neobosind niciodată, fiecare modelat altfel și totuși toate la fel. Nu vuiesc ele o cântare despre inima lui Dumnezeu, care este dragoste și despre inima ta pierdută prin păcat, care tânjește după dragostea lui Dumnezeu și totuși este legată prin vină. Da, în rostogolirea și în clipocitul lor, inima omului aude ceva despre pacea veșnică ce va veni cândva, când păcatul și vina vor fi înlăturate de pe pământul cel nou.

Dar mai există și o altă muzică, pe care o aude o ureche deschisă. Odată, când este mare, mare liniște în jurul tău, când privești de pe culmi izolate până departe peste munți și păduri și văi sau noaptea când ești singur de santinelă sau în odaie, când s-a făcut liniște în casă, pe stradă, în inimă – atunci nu se aude nimic și totuși se aude ceva, se aude liniștea, cum susurul timpului curge în marea veșniciei și ne poartă cu el de nestăvilit, blând, liniștit și totuși așa de irezistibil de puternic! Simțim că mergem spre veșnicie, spre Dumnezeu, spre a apărea în fața Aceluia care știe tot, la al Cărui tron de judecată toți oamenii trebuie să se înfățișeze, pentru a primi potrivit cu felul în care au procedat în viața trupezască, fie bine, fie rău. (2 Corinteni 5,10.)

În toate un cânt dormitează,
Ce inimi tale-i vorbește,
Chiar creația-l intonează,
Tu-n Dumnezeu o privește!

Oare nu cântă o astfel de cântare liniștită chiar în tic-tac-ul ceasului tău? Gândește-te la vechiul pendul de acasă, pe care deja de copil l-ai auzit ticăind și care a însoțit prin atâția ani, fie că ai fost acasă sau printre străini, alergarea zilelor și nopților tale. Mereu același ton, mereu același tact – timpul curge tot mai departe, tot mai aproape vine veșnicia – încotro călătorești tu?

Ceasul de acasă ticăia lungile ore liniștite, când, copil fiind, zăceai bolnav, cu febră, între veghe și somn; tic-tac! Mereu la fel și totuși mereu diferit; când mama ședea lângă pat, când tata venea seara acasă; el a ticăit și când moartea a intrat sub acoperișul vostru și a luat pe cineva din mijlocul vostru – a fost poate mama, pe care Dumnezeu ți-a luat-o timpuriu? Da, în ticăit sunt tot felul de cântări fără cuvinte, care pot vorbi cu putere inimi tale în orele liniștite, despre ceea ce a fost, dar și despre multe lucruri pe care le-ai făcut. Atunci se înalță tot felul de figuri și de cuvinte din trecut.

Ceasul va înceta cândva să ticăie și inima ta la fel. Când ceasul inimii tale se va opri, vei fi plecat acasă pentru a cânta în slava lui Dumnezeu cântarea nouă despre dragostea veșnică a lui Isus sau te vei tângui printre cei veșnic pierduți?

Nr. 50 ACEASTA ÎMI ESTE DE AJUNS

„După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”
(Ioan 3,14-15)

În 22 decembrie 1899, un tată muribund zăcea înconjurat de dragostea alor săi în Northfield (America de Nord); în pat a rostit cuvintele:

„Pământul pășește înapoi, cerul mi se deschide. Nu, acesta nu-i un vis. O, ce măreț! Dacă aceasta este moartea, atunci este plăcută! Aici nu este nici o vale a morții. Dumnezeu mă cheamă și trebuie să plec!

Acesta este triumful meu! Aceasta este ziua încununării mele, după care de ani privesc așteptând!”

Câteva ore mai târziu omul a adormit. N-ar fi binecuvântat de a face cercetări în viața unui creștin, care prin har a fost făcut capabil să moară așa? A fost marele evanghelist Moody (se pronunță Mudi), care, născut ca fiu al unui zidar modest, și-a pierdut de timpuriu tatăl și a crescut în mare sărăcie. Ca bărbat tânăr, a avut dorința să devină bogat; avea și aptitudine pentru aceasta. Abia în vârstă de 23 de ani, câștiga într-un mare magazin de pantofi, în care era cointerestat, 20.000 de mărci pe an.

Cu toate acestea a renunțat la afacere, pentru că Domnul, a cărui proprietate devenise cu câțiva ani mai înainte, l-a chemat în slujba evangheliei și Moody a înțeles că toate darurile, timpul și puterea lui trebuie să aparțină acestei slujbe.

De-a lungul a 39 de ani, acest martor credincios al lui Dumnezeu l-a propovăduit pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor pierduți. Multe mii au venit prin el din noapte la lumină, din moartea duhovnicească la viața veșnică.

Moody a auzit într-o zi pe cineva spunând: „Lumea mai trebuie să vadă ce poate să facă Dumnezeu cu un om care I se predă cu totul.” Atunci Moody și-a zis lui însuși: el n-a spus: un om mare sau învățat, unul bogat sau elocvent sau deștept, ci pur și simplu a vorbit despre un om. Ei bine, eu sunt un om. Depinde numai de om dacă vrea să se prea deplin și total Domnului sau dacă nu vrea. Vreau să fac tot ce-mi stă în putință să fiu eu omul acela.

Puțin după aceea a izbucnit marele război american de secesiune (1860-1864). Statele sudice voiau să păstreze sclavia, statele nordice voiau să forțeze desființarea sclaviei. Din această cauză s-a ajuns la un război sângeros, plin de victime. În acest timp Moody și-a închinat toată puterea slujirii evangheliei în armata statelor nordice. Printre soldați era iubit și foarte stimat din cauza

serviciilor altruiste din dragoste. Unele din trăirile sale din această perioadă de război, le-a notat spre binecuvântarea multora. Printre acestea este și următoarea:

După bătălia de la Murfreesborough, am stat într-un spital. În timpul ultimelor două nopți am găsit doar puțin timp pentru somn și pentru că eram complet epuizat, în a treia noapte am adormit adânc. Pe la miezul nopții a venit îngrijitorul să mă cheme la un rănit, care era foarte grav. La început m-am gândit că poate problema se lasă amânată până dimineța. Dar îngrijitorul credea că până dimineța omul ar putea fi deja mort. De aceea am plecat imediat la locul acela și l-am găsit pe rănitul grav care dorea să mă vadă. Fața pe care am văzut-o la lumânarea care pâlpâia, n-o voi uita niciodată. L-am întrebat ce aş putea face pentru el. El a răspuns: „**O, ajutați-mă în necazul morții mele!**” I-am spus că l-aş duce cu plăcere pe brațele mele în Împărăția lui Dumnezeu, dacă un om ar putea face lucrul acesta și am început să-i propovăduiesc vestea bună despre Hristos. Dar el a dat din cap și a spus: „**Isus nu mă poate salva. Eu am fost un păcătos în toate zilele vieții mele.**”

Gândurile mele s-au deplasat atunci la cei mai apropiați și rudele sale din patria îndepărtată și mă gândeam cum bătrâna sa mamă din depărtare vrea să se roage tocmai acum pentru fiul ei. I-am pus muribundului în față o făgăduință după alta, m-am rugat cu el, dar părea că nu putea găsi mângâiere în nimic din ce i-am spus. Atunci am deschis la capitolul 3 din Evanghelia după Ioan și i-am citit acel text, cum Nicodim a venit noaptea la Isus. Ochii bolnavului priveau ațintiți drept spre mine în timp ce citeam și părea că vrea să înghită fiecare cuvânt pe care-l citeam. Când am ajuns la locul: „**După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”, atunci m-a rugat să mă opresc. „Scrie aceasta acolo?” a întrebat. „Da”, i-am răspuns. N-am știut că scrie așa ceva în Biblie; vă rog, mai citiți o dată!”

Bolnavul s-a sculat pe marginea patului și a împreunat mâinile și în timp ce citeam textul a doua oară, a exclamat: „Ce frumos! Vă rog, citiți încă o dată!” I-am citit pentru a treia oară textul rar, cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, am văzut că ochii bolnavului erau închiși și că expresia plină de grijă făcuse loc unui surâs pașnic. Buzele lui s-au mișcat și când m-am aplecat peste el ca să aud ce spunea, am auzit cuvintele: „**După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.**”

A mai deschis o dată ochii și a spus: „**Aceasta îmi este de ajuns. Nu mai trebuie să-mi citiți nimic.**”

În dimineța următoare, devreme, am mers să văd de el, dar patul era gol. Îngrijitorul mi-a povestit că bărbatul tânăr murise în pace. După vizita mea a stat culcat liniștit și câteodată spunea pentru sine cuvintele: „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Ce l-a ajutat pe acest om muribund să ajungă la pace? Două lucruri: a fost profund conștient că în toate zilele vieții lui fusese un păcătos, absolut nevrednic de har. Conștiința lui l-a convins că vina uriașă a păcatelor lui trebuie să-l ducă în prăpastia pierzării veșnice. De aceea suspina după mântuire.

Și apoi celălalt lucru: El a apucat prin credință cuvântul harului, care promite viața veșnică tuturor celor care cred în Isus cel înălțat pe cruce.

„**Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.**” (2 Corinteni 5,21.)

Păcătosule, vinovat înaintea lui Dumnezeu, împovărat de blestem, biet om cu conștiința suspinând, ascultă: aici este mântuire veșnică, deplină. Aici scrie: „Pentru ca oricine crede în El”. Ascultă: **Toți!** Nu ajunge acesta? Nu spune: „Eu sunt prea rău”; nu spune: „Vina mea este prea mare”, nu spune: „Inima mea este prea rece” sau „Nu pot s-o înțeleg”. Nu, **tu trebuie să ajungi la pace! Toți**, cei mai răi, cei mai pătați; **toți**, chiar și aceia care, chemați de multe ori, au auzit și au disprețuit de-a lungul multor ani glasul harului; **toți** cei care odinioară au vrut să-L

urmeze pe Isus, dar apoi totuși i-au întors spatele pentru a merge cu lumea. O, cuvânt fericit: „**Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”.

Nu este acesta destul har pentru oricine, ca să apuce viața veșnică? Apuc-o! Crede-o! Și meditează la celălalt cuvânt: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3 textual).

Nr. 51 SĂRMANA MEA FIICĂ

„**Du-te și să nu mai păcătuiești!**” (Ioan 8,11)

Nenumărați oameni din poporul nostru consideră păcatul poftei trupești cu totul de la sine înțeles, ei au pierdut cu totul noțiunea de păcat. Ei vorbesc despre desfrâu ca despre o chestiune atât de naturală ca spălatul și pieptănatul. Un soldat, care avea aceeași ținută morală, a afirmat odată că această slujire a păcatului îi face capul lucid, spiritul liber și clar. Dar încă n-avea 30 de ani și forța lui vitală era consumată; acum voia să se căsătorească. Chiar s-a logodit cu o fată curată și bine educată. El și-a zis: Așa, acum ajung și într-un adăpost ferit. Dar imediat după logodnă și-a luat viața. Și-a tăiat gâtul în cabina de baie a unei băi publice. Cum s-a ajuns la aceasta? Puterea pentru plăcerea păcatului trecuse, acum vin acuzațiile conștiinței; l-a cuprins tristețea. El a văzut că era un escroc față de logodnica lui. Pe Dumnezeu nu-L cunoștea. Că sângele lui Isus poate tămădui o viață pierdută și stricată, despre aceasta nu știa nimic. Satan l-a dus în lanțul lui până acolo, încât a trebuit să sfârșească în disperare.

După terminarea unei mari adunări de evanghelizare, un tânăr a venit la mesagerul lui Dumnezeu, care vorbise despre sfărâmarea lanțurilor păcatului. Era un tânăr plăcut, muncitor în fabrică, pe fața căruia era scris că era un prizonier care suspina. Da, el dorea să devină liber din viciul care-l ținea legat. Acum a auzit că Isus este Eliberatorul, așa că voia să se grăbească să se abandoneze în mâinile lui Isus. El nu voia să meargă mai departe pe drumul distrugător! El și-a zis: Dacă există un Eliberator, nu vreau să ies din această sală până nu-L voi fi găsit. Da, Isus este Eliberatorul din orice lanț al păcatului și din orice constrângere a lui satan. Crede lucrul acesta, apucă-l, tu, cel care suspini și tânjești să devii liber de forța întunecată care te leagă. Aceasta este evanghelia, vestea bună, că Isus este prezent, pregătit, binevoitor și atotputernic să salveze în ceasul acesta pe oricine care crede, la o eliberare deplină. Dar câți prizonieri care suspină nu există, căroră nu le este propovăduit Eliberatorul!

Un student tânăr, care și-a distrus și el sănătatea prin viața lui imorală, i s-a plâns de necazul lui unui alt student, care-L cunoștea pe Isus și puterea rugăciunii credinței. Atunci sârmanul om bolnav a izbucnit în următoarele cuvinte: „Doar nu sunt numai o bucată de carne! Doar mai am și altceva în mine. ... Ce se va alege odată de mine? ... Mi-e teamă de moarte. Mai trebuie să existe și o altă viață! Ce se va alege de mine? Ajutați-mă! Sfătuiți-mă! Salvați-mă! Nu mă lăsați! Ah, aceste nopți nedormite! Atunci îmi apar vii în fața ochilor toate acele vechi citate biblice pe care le-am învățat în copilărie. Dacă toate acestea vor fi adevărate! Atunci, atunci – atunci sunt pierdut!”

Nu este zguduitor? Ce disperare sufletească în spatele acestei aparențe ușuratice a vieții! În poporul nostru umblă nenumărați prizonieri de felul acesta. **Dar Isus a cerut cu stăruință să se vestească celor prinși, eliberarea.** Nu mai poți să treci pe lângă toată această disperare și nenorocire a unuia dintre marile domenii ale păcatului, stricăciunea crescândă ne privește din toate părțile. Este serios și mare ceea ce cuprinde porunca. „să nu preacurvești!” „Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatri, nici adulterii, nici cei care se masturbează ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,9-10.) Este vorba de puterea păcatului în: gânduri, vorbe, fapte, în cărți și tablouri.

Satan folosește puterea acestui păcat, ca să lege tineretul poporului nostru în înstrăinare de Dumnezeu. Discuțiile imorale care sunt purtate peste tot fără să se ridice vreo împotrivire, otrăvesc gândurile ascultătorilor, trezesc dorințele și pregătesc sigur înfăptuirea păcatelor; aceste conversații desfrânate sunt în realitate semănătura lui satan. El trezește cuvintele și povestirile dintr-odată la timpul său, leagă de ele o mie de imagini și gânduri, până l-a dus pe sărmanul om acolo unde a vrut el. Și apoi? **Viața împovărată de blestem a unui desfrânat lasă în urma lui numai ruine și lacrimi, fericirea vieții zdrobită, blestem, nenorocire și anume, fără pedeapsa și dezonoarea din partea oamenilor. Acești munți de păcate rămân puse bine până în ziua judecării divine, dacă păcătosul nu găsește în Isus mântuire și iertare.**

Averea oamenilor este protejată prin legi; hoții sunt închiși în temniță. Cine împinge o față în apă, este tratat ca un ucigaș și condamnat. Toate acestea sunt drepte. **Dar ce se întâmplă cu acela care fură unei femei virtutea și cinstea?**

Un mare cerc de bărbați tineri era adunat festiv în pădure, în apropierea orașului german B. Dintr-odată au început într-o parte strigăte mari; din desiș a venit o femeie îmbrăcată sărăcăcios, repezindu-se cu gesturi sălbatice și a pătruns în cerc ocarând tare. S-a aruncat asupra unui bărbat tânăr, pe care l-a copleșit cu cele mai violente reproșuri și cu cele mai josnice insulte. Au vrut s-o înlăture, dar ea s-a apărat ca o furie. „Fiica mea! Fiica mea! Sărmana mea fiică!” așa striga fără încetare. „Ați nenorocit-o. Ați necinstit-o și apoi i-ați dat drumul!” Ea se agăța așa de tare de victima ei, încât a trebuit să fie smulsă de la el ca o furibundă; la aceasta, haina lui s-a făcut zdrențe – conștiința lui era de mult zdrențe!

În cele din urmă a fost apucată de mai multe brațe puternice, târâtă din cerc în tufiș, unde a căzut la pământ și a rămas acolo; o auzeau scâncind: „Sărmana mea fiică! Sărmana mea fiică!” Doi dintre tineri au simțit milă și s-au dus după nefericită ca s-o întrebe de ce jelește așa. Ea a povestit atunci că avea două fiice. Cea mare deja fusese sedusă. Acum și cea mai tânără avea un copil, dar tânărul bărbat care o amăgise, nu voia să știe nimic de ea. Ieri a trecut pe lângă locuința ei, fără să se intereseze de copilul lui. Atunci fiica ei a fugit după el, i-a ținut copilul în fața ochilor și a zis: „Acesta este copilul tău; îngrijește-te de el!” Dar el s-a smuls râzând și a plecat mai departe. Acum mama voia să-i ceară personal socoteală bărbatului care îi nenorocise casa – **dar vinovatul merge mai departe pe drumul lui, nepedepsit** – Dumnezeu va ști să-l găsească și va ști să-i găsească pe mulți, mulți care au mers pe același drum.

Se presupune că 200.000 de fiice ale poporului nostru german trăiesc numai pentru și prin slujba păcatului – câte milioane de bărbați trebuie să existe, care întrețin viața sărmană a acestor sclave prin viața lor de curvie? Oare n-are toată patria noastră motiv să strige: „**Sărmana mea fiică!**”? Doar este vorba despre sute de mii de prețioase suflete nemuritoare, a căror nădejde este călcată în picioare, a căror viață este sfâșiată! Dacă ești vinovat, ascultă glasul Dumnezeului tău cât mai este timp! Mărturisește-I fapta ta rea, roagă-L să te dezlege de lanțurile și legăturile lui satan! Numai El poate să te ajute. Tuturor păcătoșilor să li se strige aceasta: **Mai există nădejde!** Dumnezeu nu Se va întoarce de la voi, oricât de adânc veți fi căzut, oricât de mare ar fi vina.

Puteți primi iertare, puteți fi spălați de păcatele voastre, puteți fi tămăduiți prin sângele lui Isus.

Nu vă împotriviți vrăjmașului cu propria putere, ci cu puterea lui Hristos, care a venit pentru a nimici lucrările diavolului.

Și astăzi mai puteți auzi marele cuvânt de har pentru adulteri și adulterine: „Păcatele îți sunt iertate!” Luca 5,20.) „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,50.) Dar și celălalt cuvânt mai este scris: „Du-te și să nu mai păcătuiești!” (Ioan 8,11).

Nr. 52 INAPT PERMANENT DIN CAUZA MIOPIEI MARI

O povestire despre recrutare

„Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit (salvat); va intra și va ieși și va găsi pășune.” (Ioan 10,9)

Era recrutare în Anklam, în anul 1895. Un tânăr crescut frumos, cu ochi sinceri, mari, stătea în fața generalului; medicul era mulțumit. „Infanteria de gardă.” Fața tânărului a strălucit. Atunci aghiotantul a zis: „Domnule general, nu merge; bărbatul este pedepsit cu 14 zile pentru furt!” Atunci tânărul a izbucnit în lacrimi și a spus cu durere: „M-a pus mama să fur lapte.” Ce lacrimi amare! N-avea voie să ajungă la gardă. Un altul, al cărui vis drag era marina sau husarii roșii, a auzit cu durere: „Hipertrofie cardiacă: inapt permanent!” Cât motiv au să-I mulțumească lui Dumnezeu toți aceia care cu membrele și mintea sănătoasă, nepedepsiți, cu nume onorabil, sunt apți de slujba în armată sau în flotă și chiar toți aceia care în cariera cetățenească găsesc de lucru, pâine și prosperare. Lui Gustav D. nu i-a mers așa. El n-avea încă nici 12 ani, când o dorință arzătoare i-a stăpânit viața. **A dorit mult să fie învățător.** Va să zică, el avea un învățător sincer, care se ruga, în care se împlinea cuvântul: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6,7). **Bătrânul învățător își iubea învățăceii și băieții îl iubeau pe el.** El era idealul lui Gustav și pe urmele lui voia să pășească. Bătrânul cantor le-a vorbit odată elevilor lui despre rugăciune, cum poți să primești o franchețe tot mai mare de a te apropia de Dumnezeu, prin recunoștință după ce ai avut parte de ajutor. Micul Gustav a ținut minte aceasta și a făcut experiențe în legătură cu bunătatea și ajutorul lui Dumnezeu în micile sale nevoi și încurcături, la școală și acasă. Pe atunci a trecut printr-o inflamație a corneei la ambii ochi, de durată, în primejdie de a orbi. A mers rugându-se la operație, la Breslau. Oftalmologul a trebuit să admire liniștea și cumpătul micului puști. Dumnezeu a dat izbândă într-atât, încât Gustav, după operație a putut să citească și să scrie, dacă avea foaia foarte aproape de ochi. Dar învățător nu putea deveni. Inspectoratul școlar, a cărui părere a fost cerută, a răspuns: Cu o distanță abia de doi țoli și jumătate la citit și la scris, pentru cariera de învățător, **permanent inapt!** Aceasta a fost o durere!

La 14 ani, Gustav a ajuns la un împletitor de coșuri, la Schweidnitz, în ucenicie. Ce-i drept, Îl cunoștea pe Dumnezeu ca pe Cel ce ajută în nevoi, dar încă nu-L cunoștea pe Dumnezeu ca pe Acela care-l iubește pe păcătos. Atunci, într-o predică, l-a atins cuvântul. „Pentru că nu voi certa pentru totdeauna, nici nu mă voi mânia mereu, pentru că ar leșina înaintea Mea duhul și sufletele pe care le-am făcut. I-am văzut căile și-l voi vindeca. Și îl voi călăuzi și-i voi da din nou mângâieri, lui și alor lui care jelesc. Eu creez rodul buzelor. Pace, pace. Dar cei răi sunt ca marea tulburată Și valurile ei aruncă afară noroi și mâl. ‚Pentru cei răi nu este pace’, zice Dumnezeu meu.” (Isaia 57,16-21.) Atunci a observat Gustav că păcatul lui îl desparte de harul lui Dumnezeu, dar că Dumnezeu îl iubește pe el, păcătosul. A fost trezit.

Dar un om trezit încă nu este un om convertit. Un om trezit nu are pace cu Dumnezeu; într-adevăr, el gustă puterile lumii viitoare și Cuvântul bun al lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt lucrează în el; dar el încă n-a intrat prin ușa deschisă, pentru a lua în stăpânire mântuirea lui Dumnezeu. Foarte mulți oameni umblă în starea aceasta mulți ani, se consideră credincioși, creștini adevărați, au când și când clipe fericite, dar nu au pacea cu Dumnezeu. Satan îi reține cu multă putere și viclenie de a se abandona crezând în mâinile lui Isus, cu deplină încredere.

Astfel au existat și aici, în viața aceasta, multe ceasuri întunecate, multă împotrivire. Dar Dumnezeu este credincios; harul l-a condus permanent pe acest tânăr laolaltă cu creștini credincioși și de asemenea, a avut parte încă o dată de minunata purtare de grijă și de atotputernicia lui Dumnezeu. Și anume, în vremea aceasta a fost din nou în primejdie să orbească de tot, dar Dumnezeu i-a păstrat ochii fără doctor, prin rugăciunile de credință ale

adevăraților copii ai lui Dumnezeu. Ce experiență! – Cu toate acestea încă se împotriva dragostei lui Dumnezeu, încă mai avea prejudecăți în legătură cu adepții lui Isus.

Au trecut ani, Gustav avea 19 ani. Atunci a fost chemat pentru mai multe zile la muncă de împletit coșuri și de împletit scaune, într-o casă care era cunoscută până departe pentru creștinismul ei hotărât. Această casă era o lumină strălucitoare, o cetate pe munte. Dar Gustav spunea: „Aceasta este fățarnicie, ipocrizie, prefăcătorie”. Când s-a pornit într-acolo, i-a spus bătrânei sale mame: „Treaba i-o voi face, dar cu ipocrizia lui să stea departe de mine; am să-i trag o săpuneală.” Da, el l-a chemat pe Dumnezeu de mai multe ori, ca El să-l păzească de cursele care i-ar putea fi puse într-o asemenea casă. Într-adevăr, felul simplu și cordial în care a fost întâmpinat în această casă și Cuvântul lui Dumnezeu, pe care a putut să-l asculte în acea casă, au dat inimii lui convingerea că acolo era la copii adevărați ai lui Dumnezeu. Dar el doar își pusese în gând că acești evlavioși trebuiau să fie niște prefăcuți; el voia să se țină tare, să scape teafăr din această casă. Apoi, într-o sâmbătă a venit un predicator în casă și a vorbit atât de captivant cu acei oameni tineri, încât a biruit orice aversiune din inima acestui tânăr. S-a făcut duminică dimineață și același mesager al lui Dumnezeu a vorbit despre Ioan 10,9-11: „**Isus este ușa deschisă**”, ușa deschisă pentru a pași din temnița păcatului, sus, în casa Tatălui. „Este cumva aici un suflet”, a întrebat evanghelistul după o tăcere solemnă, „care de săptămâni și luni, poate de ani a fost adus **deja până la această ușă** prin îndurarea lui Dumnezeu? **Prietene, de ce stai afară?** Afară este întuneric – ai văzut aceasta – înăuntru este lumină – Dumnezeu este lumină – Isus este Lumina lumii. Afară este sclavie – ai avut parte de ea – înăuntru este libertate, libertatea fiilor lui Dumnezeu. Isus este ușa – și „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, spune Isus.”

Atunci, dintr-odată, acest tânăr căutat mult și minunat, n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre lucrurile care erau în jurul lui; a fost o ultimă luptă a împotrivirii, dar dragostea lui Dumnezeu a biruit. El a știut că Domnul a fost cel care i-a strigat: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit”. Atunci s-au deschis ochii inimii acestui tânăr; el a crezut și a văzut că Dumnezeu l-a iubit atât pe el, nenorocitul, nerecunoscătorul, încât l-a dat pe singurul Lui Fiu la sărăcie, judecată și moarte, ca el să fie salvat. În dimineața următoare, tânărul împletitor de coșuri a mărturisit bătrânului gospodar, că i-a călcat pragul fără tragere de inimă, pentru că l-a disprețuit și l-a urât ca pe un prefăcut, dar acum această casă a ajuns să fie spre veșnica lui binecuvântare. Nu mult după aceea, Gustav s-a dus la examenul medical al recruților. Și aici i s-a spus: pentru serviciul militar al împăratului pământesc: „**Inapt permanent din cauza miopiei mari!**”. Dar pentru că Dumnezeu îi deschisese ochii ca să-L vadă pe Isus, a fost declarat folositor pentru serviciul Împăratului ceresc. Deasupra vieții lui a fost scrisă promisiunea lui Dumnezeu: „**Te voi binecuvânta și vei fi o binecuvântare!**” Acum, acest împletitor de coșuri miop voia să pună o întrebare acelora care purtau cu membre și ochi sănătoși, vestonul și armele împăratului: **Ești cumva atât de miop încât să nu poți vedea muntele uriaș al păcatului tău și marea de har a lui Dumnezeu? Ești atât de miop încât să nu poți vedea prăpastia pierzării veșnice, care este foarte aproape în fața picioarelor tale și nici ușa spre mântuirea veșnică, ce este deschisă înaintea ta?**

Dar poate că această pagină va ajunge și în mâna unora ai căror ochi au devenit de mult văzători, pentru a recunoaște limpede toate acestea. Poate ai ajuns și tu prin minunile harului lui Dumnezeu, prin multe experiențe ale dragostei și ale puterii lui Dumnezeu, până foarte aproape de această ușă. **Prietene, de ce stai afară? Apucă viața veșnică! Crede și trăiește!**

Harul lui Dumnezeu caută luptători ai lui Dumnezeu printre fapăturile omenești. Vrei să-I slujești Împăratului Isus? Ah, El trebuie să spună despre mulți, mulți: „**Inapt permanent din cauza orbiei, necredinței, îndărătniciei și mândriei!**” **Despre tine ce spune?**

Nr. 53 BEIJING

„Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate de la el. (Luca 11,21-22)

Împăratul nostru a trimis batalioanele care porneau spre China cu cuvintele: „Nu voi avea odihnă până când steagurile germane, unite cu cele ale celorlalte puteri, nu vor flutura biruitoare deasupra celor chinezești și înălțate pe zidul Beijing-ului nu vor dicta chinezilor pacea!” Deci Beijing-ul este ținta steagurilor germane în această expediție militară!

Beijing înseamnă: **reședința nordului**; este situat pe o câmpie întinsă, mănoasă, la vest de râul Peiho. Numărul locuitorilor este apreciat de unii la două milioane, totuși, probabil nu se ridică la mai mult de 600.000. Prevăzut cu 12 mici suburbii locuite în majoritate de muncitori care fac manual cărămidă nearsă și grădinari, Beijing-ul formează un pătrat uriaș cu un perimetru de 45 de kilometri (6 mile germane), înconjurat de ziduri rectilinii, înalte; cele patru fronturi privesc exact spre: nord, sud, est, vest. În interiorul acestor ziduri există două orașe absolut separate: orașul tătarilor, care este reședința guvernului; și orașul chinezesc, care este oraș comercial.

Dacă te apropii dinspre sudul Beijing-ului⁴, observi, cât vezi cu ochii, zidul sudic al orașului chinezesc, lung de 9 kilometri și înalt de aproximativ 40 de picioare, cu puternicele lui turnuri de colț și bastioane. În interiorul porților se merge aproape un kilometru printr-o întindere pustie până încep casele joase. În viața zilnică, pe străzile late se înșiră: tarabe, mese, roabe acoperite cu tot felul de mărfuri imaginabile și alimente laolaltă. Între ele stau povestitori, trupe de teatru, scamatori, ghicitori, oameni-șarpe (acrobați), toți înconjurați de foarte mulți spectatori.

Însă toate celelalte aspecte scad în importanță față de murdăria uimitoare care umple toate străzile. Pe ele este pus tot gunoiul din case. Murdăria lichidă se adună în hârtoape și băltoace, aici zac în fiecare dimineață cadavrele copiilor care au murit în ultima noapte; acestea unt duse de acolo înainte de prânz. Duhoarea care domnește peste tot este ceva de nedescris și nu este întrecută decât de mizeria cetelor de cerșetori care mișună plini de paraziți. Orbi, paralitici, oameni fără nas și urechi și cu cioturi rău cicatrizate de mâini și picioare, oameni diformi și leproșii fac impresia că aici s-a adunat toată nenorocirea lumii.

Mergând mai departe spre nord, se ajunge, în sfârșit, la zidul înalt al orașului tătarilor, care are și el trei porți întărite. Orașul tătarilor este secționat de străzi mari, late cam de 30 de metri, la fel de murdare, urât mirositoare, în multe pătrate regulate, care sunt întretăiate de o mulțime de străzi mici. Aici se văd mandarini pe cai, în lectici sau și în trăsurile cu două roți, însoțiți de slujitori călare sau de alergători purtători de sulită, mai ales lumea chineză de seamă. Aici se aflau și legațiile puterilor europene, acum distruse. Încă n-ai înaintat prea mult, că iar te afli pe un zid înalt care înconjoară în centrul orașului tătarilor, uriașul pătrat al „**orașului galben**”. Acesta are multe temple și palate ale înalților demnitari; partea lui nordică este completată cu grădinile împărătești, în care se află lacuri artificiale și muntele de cărbuni, înalt de 24 de metri, **cel mai înalt punct al orașului**.

Apoi dai de al treilea zid întărit, care înconjoară palatul împărătesc sau „**orașul roșu**”. Acesta are patru porți. Acoperișurile clădirilor acoperite cu lac galben, sunt aurite. Acest întreg înconjoară multe clădiri, temple și palate, despărțite prin grădini și curți, care în majoritate sunt înconjurate sau legate cu galerii și colonade.

⁴ Descrierile livrate aici se bazează pe rapoartele de călătorie tocmai făcute publice ale cercetătorului dr. Ehler, recent decedat în Noua Guinee.

Beijing-ul a fost oraș de reședință deja câteva secole înainte de nașterea Domnului, deci este vechi de peste 2000 de ani; în acest timp a fost cucerit de mai multe ori. În anul 1644 tătarii au cucerit Beijing-ul, iar ultimul împărat de sânge chinez s-a spânzurat disperat de un copac, care mai este expus și astăzi în grădinile împărătești. De atunci domnește dinastia tătară. Beijing-ul a fost cucerit ultima dată în 1860. Atunci a înaintat spre Beijing un corp de armată anglo-francez de 7.000 de oameni și 20 de tunuri. La 11 kilometri în sud de capitală, în 18 și 21 septembrie s-a ajuns la lupte serioase: chinezii au fost învinși, dar și-au mai reținut adversarii încă două săptămâni și jumătate cu batjocuri inutile. Apoi, în sfârșit, la 13 octombrie capitala și-a deschis porțile fără luptă.

Dacă privești peste Beijing de pe muntele de cărbuni sau de pe zidurile înalte, privești într-o mare nesfârșită de palate, temple, pavilioane, de case joase și înalte, întrerupte de multe ori de copaci mari și grădini. Este o priveliște minunată – **dar care induce în eroare**, căci sub acest acoperământ strălucitor nu este numai murdărie, mizerie și duhoare pe străzi, **ci mai multă nenorocire a păcatului decât ne putem imagina**. Se găsesc și în metropolele europene multă mizerie a păcatului și egoism insensibil – acestea nu ajung nici pe departe la puterea fanatică a asprimii nesimțitoare și crâncene a setei de câștig și a slujirii păcatului care domnește în viața familiilor chineze, în viața sexuală și cea a poporului. Cel mai mult suferă sub aceasta femeile și copiii, pentru care nu există nici milă, nici dreptate.

La viciile pe care le cunoaștem noi, se mai adaugă unul deosebit: **fumatul de opiu**. Această patimă îi jefuiește pe oameni în timp de câteva luni, de toată puterea minții și a trupului și face din tineri niște bătrâni care tremură. În ciuda întregii culturi și dezvoltări, tot poporul zace în adâncă mizerie, inima lui este împietrită, pentru că timp de milenii nici o rază a dragostei lui Dumnezeu n-a luminat înăuntru.

Cultura și dezvoltarea sporesc fericirea pământească a oamenilor numai acolo unde adevărul și dragostea lui Dumnezeu luminează în inimi. Chinezii au construit deja acum 600 de ani un canal împărătesc cu o lungime de 150 de mile și o adâncime a apei de 28 de picioare, au descoperit praful de pușcă deja acum 2000 de ani și artele grafice acum 1300 de ani. Ce cultură înaltă! Cu toate acestea este un popor nefericit, căruia îi lipsește orice mângâiere și pace.

Chinezii reprezintă cam a patra parte a oamenilor care locuiesc pe pământ. **În medie mor zilnic 33.000 de chinezi care nu au auzit încă niciodată de Numele Isus, singurul în care este mântuire și pace** – ce realitate gravă! Dar lăudat fie Dumnezeu – oamenii lui Dumnezeu au pornit să propovăduiască vestea bună a mântuirii, celor care stau în umbra morții. Mult sânge de martiri a curs deja în China. În bătălia în care sunt acum bătate în luptă forțele armate germane disponibile, nu este vorba numai de a restabili prestigiul Germaniei în acest imperiu vast cu puterea armelor și a-l consolida pentru viitor. În mod vădit, Dumnezeu folosește toate aceste evenimente serioase, pentru a deschide larg porțile Chinei pentru evanghelie. Destulă vreme a păzit satan, cel tare, această curte a sa. Isus, Cel mai tare, a bătut puternic la această poartă pentru a-i smulge lui satan prada și pentru a elibera în triumf cete de suflete omenești mântuite. De aceea această mare luptă, în care pleacă acum și bărbați germani. **Dumnezeu să-i călăuzească pe toți!**

Un misionar experimentat a spus despre evanghelia printre chinezi următoarele: „Dacă vorbiți neamurilor despre o învățătură religioasă, ei vor rămâne neimpresionați; dacă le predicați despre binecuvântări viitoare, ei sunt prea necredincioși și prea umiliți de apăsarea nevoii prezente, pentru a auzi ce le spuneți. **Dar povestiți-le ascultătorilor voștri despre un ajutor nelipsit pentru fiecare fumător de opiu, pentru fiecare băutor, pentru fiecare jucător din mijlocul lor; propovăduiți-le un Mântuitor care eliberează de-a pururi și neîntârziat de păcat și de consecințele lui veșnice orice suflet care are încredere în El și veți afla curând că Evanghelia este o veste bună, că ea captează atenția și este în stare să dea naștere în om la cele mai mari transformări pe care vi le puteți imagina și dori.**”

Nu este aceasta adevărat și printre noi? Nu avem nevoie și noi de un Mântuitor care sparge lanțurile păcatului? Nu trebuie conduse și printre noi conștiințe încărcate și inimi care suspină la Eliberatorul Isus, ca să găsească viață și pace? Nimeni dintre noi nu se îndoiește că cuvântul împăratului nostru nu va fi respectat. Dar ascultă, **Isus vrea să înalțe semnul victoriei peste viața ta.** El vrea să intre în inima ta. Când se va petrece aceasta, inima ta va deveni ușoară, plină de pace și de bucurie, lanțurile păcatului, puterile lui satan vor fi sfărâmate. Atunci vei vorbi ca un copil către Tatăl său din cer și vei afla că ești iubit de Dumnezeu, un om binecuvântat, ale cărui rugăciuni pun în mișcare mâna lui Dumnezeu și a cărei patrie este în cer.

Ție nu ți-a mers ca aceluia chinez, care, plin de dor după pace, a spus plângându-se unui misionar: „40 de ani am plecat genunchii în templul idolesc; acum capul meu a devenit atât de lemnos, ca un idol în persoană.” Cu toate acestea, în aceeași zi omul a găsit pace și viața veșnică. Nu, tu n-ai plecat genunchii în fața idolilor de lemn. **Dar poate ai fost tu însuși idolul, a cărui cinste, reușită, plăcere câștig le-ai căutat singur.** Sau ai slujit lumii, poate chiar porți lanțurile păcatelor sub care conștiința ta strigă și geme.

Este Isus, Împăratul împăraților, cel care întinde o mână de har după sărmanul popor chinez. **Dar după tine a întins-o de mult,** El dorește să fii al Lui, să te facă nespus de fericit. **I-ai deschis tu porțile inimii tale?** El vrea să îndrepte toate daunele vieții tale, tu trebuie să primești nădejdea sigură a vieții veșnice.